

PHOTO TRAVEL

nr. 8 | septembrie | 2009

www.phototravel.ro

Hans Strand
Peisaje si
TEXTURI

focus
CRISTI VÎLCU

special
PATRIMONIUL UNESCO (II)

fotolocație
LEPȘA

practic
INDEXAREA ȘI ARHIVAREA
FOTOGRAFIILOR

HELMUT IGNAT

Cântecul Lebedei Mute

Aer

Unde viața și-a câștigat libertatea

Maluri

Unde viața se dezvăluie

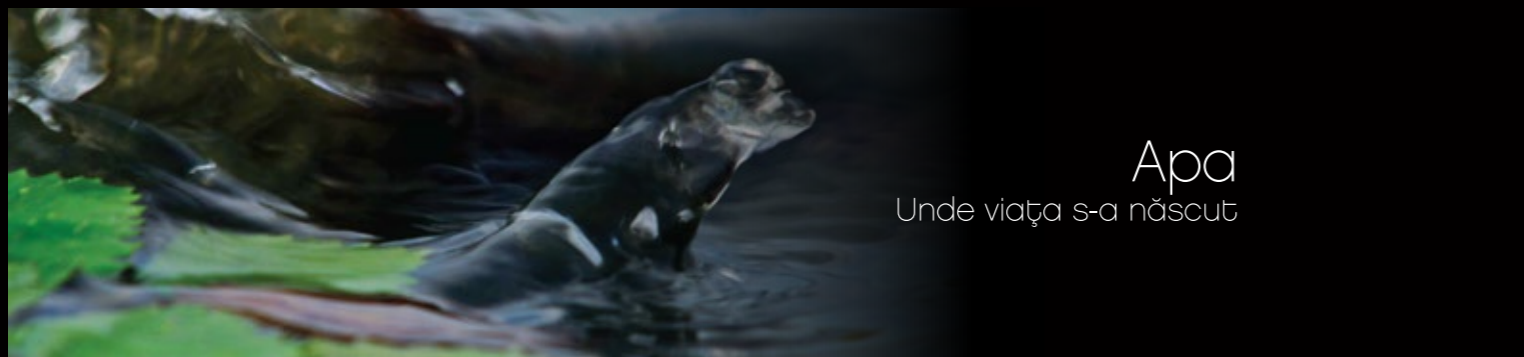
Pământ

Unde viața și-a făcut cuib

Apa

Unde viața s-a născut

"Albumul „Cântecul lebedei mute” este un scurt poem dintr-o poveste străbătută de cântecul lumilor și în care firul basmului se împletește cu un bob de fericire și unul de speranță. Un poem în care se învechește aurul nisipului și albesc sidefuri în smaraldul viu al apelor albastre.” - Fănuș Neagu

www.tangiphoto.ro

MINUNILE EUROPEI AU FOST DESCOPERITE...

Acum aproape un an de zile publicam pentru prima dată o știre și un interviu despre Wild Wonders of Europe. La vremea respectivă amploarea proiectului ne lua prin surprindere, iar acum ne uimește și mai mult, pentru că a ajuns la final.

68 de fotografi au luat parte la cel mai semnificativ proiect fotografic al lumii, au fost realizate 118 deplasări în nu mai puțin de 48 de țări și au fost realizate 150 000 de imagini. Sună impresionant, nu? Anul 2010 va fi declarat anul biodiversității, și ar trebui să fim cu toții părtași la acest eveniment. Fiecare ar trebui să ajute într-un fel sau altul, de la a crea fotografii frumoase sau filme documentare despre viața sălbatică, pentru cei mai inițiați și până la a alege turism ecologic și sănătos, pentru cei mai puțin obișnuiți cu domeniul fotografic. În ultima vreme problemele legate de mediu și de conservarea biodiversității sunt din ce în ce mai de actualitate în opinia publică. Se trag numeroase semnale și cred că unii dintre noi le recepționează și le tratează ca atare.

Ne așteptăm ca anul următor să aducă în atenția noastră, a celor care iubesc natura, multe proiecte, multe acțiuni de protecție și conservare, și, mai ales, mulți oameni care să se trezească dimineața și să spună că măcar pentru un singur an o

să aibă mai multă grijă de planeta asta a noastră, suprapopulată, secătuită de resurse și parcă îmbătrânită înainte de vreme. Acum ceva vreme am văzut un documentar BBC care se numea "Earth: The Power of the Planet", în care Iain Stewart povestea istoria planetei și a forțelor naturale care au modelat-o de-a lungul timpului, timp de milenii. La final concluzia lui a fost că, indiferent ce s-ar întâmpla, indiferent ce catastrofă naturală se va produce, Pământul va supraviețui. Noi însă nu.

Să sperăm că nu se va întâmpla nimic până în 2010 pentru a ne putea bucura de viața sălbatică și de numeroasele evenimente ale proiectului Wild Wonders of Europe. Photo Travel vă stă alături și de această dată și, ca partener al proiectului, o să încercăm să aducem o parte dintre ele și la noi în țară. Până atunci însă, toate bune și lectură plăcută...

Dan Dinu

www.dandinu.net

dandinu@phototravel.ro

- 6 **INFO** | Știri și noutăți din lumea fotografiei
- 24 **GALERIE** | Milán Radisics - Muntenegru
- 25 **GALERIE PHOTO TRAVEL** | Béla Várday
- 28 **WILDLIFE** | Pelicanul comun
- 31 **INTERACTIV** | Horia Bogdan
- 34 **FOCUS** | Hans Strand - Peisaje și texturi
- 54 **PROFIL** | Cristi Vîlcu - Tărâmul interzis
- 78 **SPECIAL** | Patrimoniul românesc UNESCO în imagini (II)
- 96 **FOTOLOCAȚIE** | Lepșa
- 116 **ECHIPAMENT** | Test de teren - Trepiedul Manfrotto
- 122 **PRACTIC** | Indexarea și arhivarea imaginilor
- 132 **ARTICOLUL TĂU** | Diana Diaconu - Wadi Rum
- 138 **CONCURS** | Fotografia câștigătoare | Câștigătorii temei "PĂSĂRI"

foto copertă: Perete de bazalt, Coasta sudică. (Islanda) - Hans Strand

Toate drepturile asupra materialelor apărute în revistă aparțin sc. photo travel srl. și nu pot fi reproduse, parțial sau integral, fără acordul scris al acesteia.

redactor șef dan dinu
redactor roxana comnac
design & dtp mihai muntean
corectură andreea bell
traducere veronica șerbănoiu
colaboratori bogdan florescu
cosmin dănilă
anca purcarin
cristian goga
management dragoș giurgiu
marketing ovidiu todoran
0721 278 608

ovidiutodoran@phototravel.ro

contact

tel/fax 0368.460.932

contact@phototravel.ro

www.phototravel.ro

ISSN 2066 – 0650

© Hans Strand

© Cristi Vîlcu

© Cosmin Dănilă

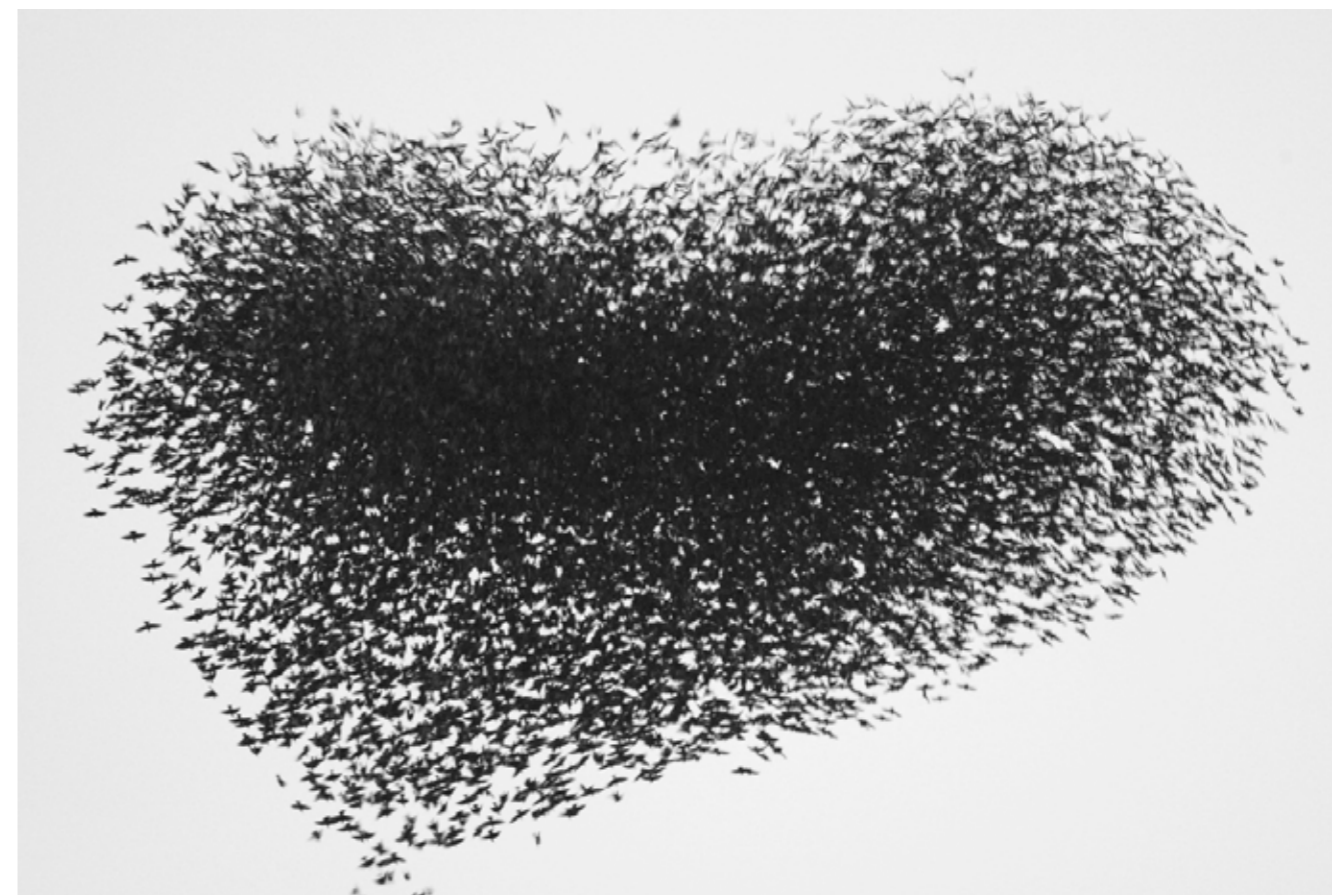
© Dan Dinu

Festivalul Internațional de Fotografie de Natură 2009

Pentru cel de-al 17-lea an consecutiv, Societatea Germană a Fotografilor de Natură (GDT) invită pasionații de viața sălbatică din întreaga lume, să participe la cel mai renumit festival de natură din Europa. Astfel, între 23 - 25 octombrie a.c., toți cei interesați sunt așteptați la Lünen, în Germania, pentru a lua parte la Festivalul Internațional de Fotografie de Natură. Programul anunțat de organizatori este bogat, urmând tradiția deja cunoscută. Evenimentele de referință vor fi atât ceremonia de premiere a câștigătorilor competiției "European Wildlife Photographer of the Year 2009" și înmânarea premiului "Fritz Pölking Award 2009", cât și seria de prelegeri susținute de fotografi wildlife de

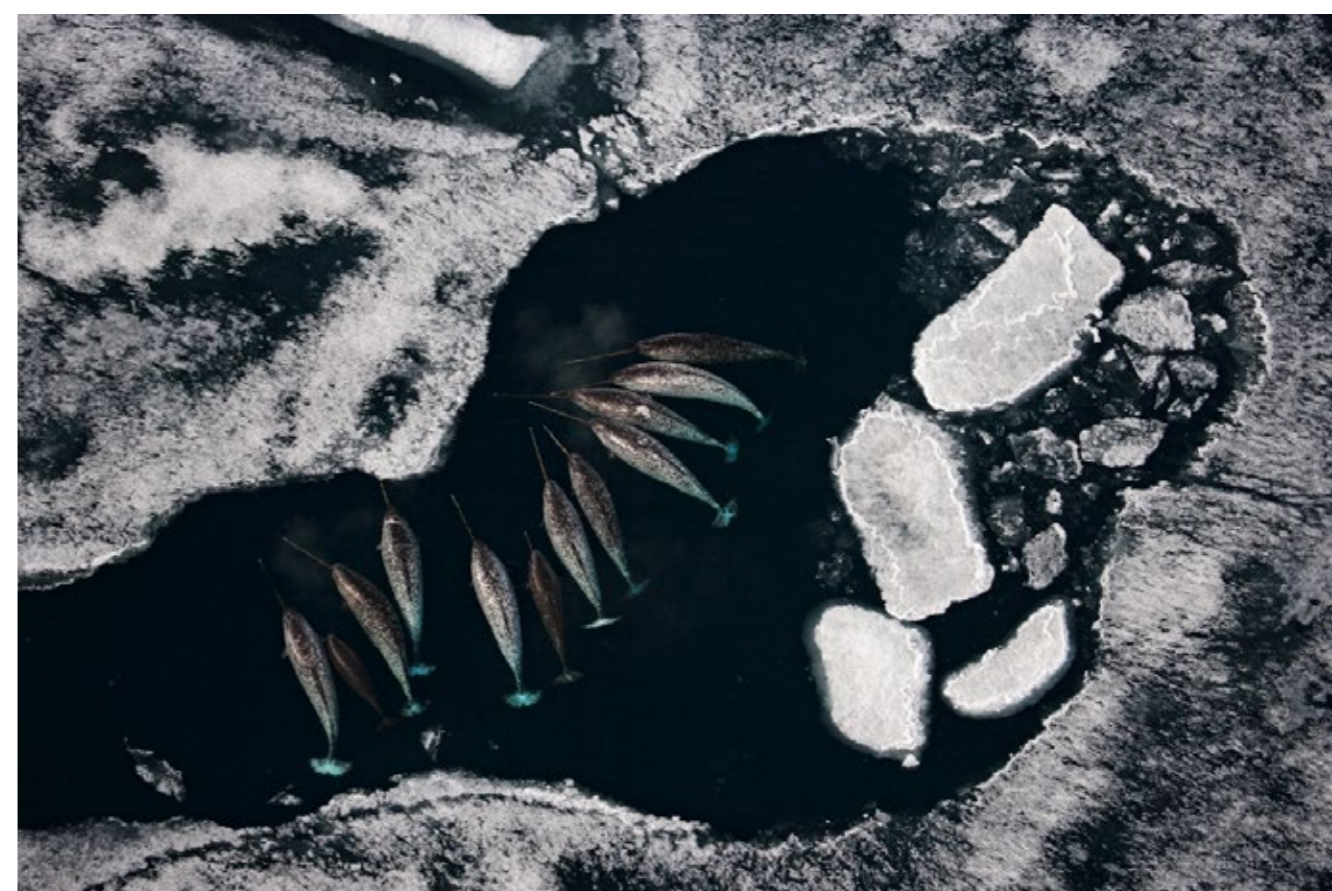
renume mondial. Conferințele, expozițiile, seminariile și discuțiile libere pe tema conservării naturii vor oferi posibilitatea participanților să interacționeze cu fotografi naționali și internaționali cunoscuți, dintre care amintim pe: Dietmar Nill, Dos Winkel, Berndt Fischer, Andy Rouse, Winfried Wisniewski, Manuel Presti, Paul Nicklen, Joel Sartore și Stefano Unterthiner. De asemenea, cei pasionați de aparatură foto pot lua parte la prezentările de produse și sesiunile de informare privind cele mai noi apariții pe piața fotografică.

Biletele s-au pus în vânzare pe Internet; iar mai multe informații, vizând programul acestei ediții, pot fi aflate accesând: www.gdtfoto.de.

© Manuel Presti (Italia)

© Joel Sartore (S.U.A.)

© Paul Nicklen (Canada)

VEOLIA ENVIRONNEMENT

Wildlife Photographer of the Year

În data de 19 august, organizatorii competiției de fotografie Veolia Environnement Wildlife Photographer of the Year, inițiativă a Muzeului de Istorie Naturală și a revistei BBC Wildlife, aveau să publice primele lucrări din selecția finală. Anul acesta membrii juriului au fost nevoiți să aleagă cele mai creative și vibrante viziuni asupra mediului natural dintr-un număr de 43000 de lucrări primite de la fotografi, amatori și profesioniști, din 94 de țări.

Imaginile câștigătoare, cele mai apreciate și mai comentate, vor putea fi admirate începând din 23 octombrie 2009 la Muzeul de Istorie Naturală din Londra, în cadrul unei expoziții de referință pentru viața sălbatică.

Această competiție este un eveniment

anual, ce are loc începând din 1964. Sponsorul ediției curente este Veolia Environnement, liderul mondial în furnizarea serviciilor de mediu.

Imaginea "Urme de pași" / "Footsteps" a fost înscrisă de fotografatul britanic Robert Friel, în categoria "One Earth Award", fiind una dintre fotografiile foarte apreciate de juriu. Ea reușește să pună în evidență foarte bine interacțiunea dintre civilizația contemporană și lumea naturală, surprinzând curiozitatea unui pui de pinguin regal față de "semnele" lăsate în habitatul lui de către oameni.

Imaginea a fost realizată pe plaja din Gold Harbour, Georgia de Sud. Pentru mai multe detalii despre competiție și categoriile existente anul acesta accesați: www.nhm.ac.uk/wildphoto.

© Robert Friel / Veolia Environnement Wildlife Photographer of the Year 2009

PHOTOLIFE
DISCOVER YOUR PASSION

Îți place să mergi pe munte și îți place să fotografiezi? Ei bine a venit momentul ca PHOTOLIFE să te poarte într-o aventură în care să combini cele două pasiuni. Vino alături de noi în Bucegi pentru a învăța câte ceva despre fotografia montană, despre cum să fotografiezi cascade și râuri repezi, peșteri, chei și văi alpine, dar și culoarea creștelor în apus de soare. Toate acestea se vor combina cu proiecții de fotografie, cu aer curat, cu mișcare și viață de cabană

08-11 octombrie 2009
Mai multe informații pe
WWW.PHOTOLIFE.RO

**MUNTE & FOTOGRAFIE
WORKSHOP**

LA GACILLY

Orașul în imagini

Până la data de 30 septembrie, orașul La Gacilly, situat în regiunea Bretania, găzduiește cel mai mare festival de fotografie în aer liber ce se desfășoară în Franța. Anul acesta, galeria de artă - improvizată în localitate -, reunește 13 expoziții, însumând peste 200 de cadre fotografice în format mare. Până la finalul evenimentului, organizatorii au estimat că un număr de peste 200000 de vizitatori vor ajunge în această zonă. Festivalul de Fotografie "Oamenii și Natura", creat în 2004 de către Jacques Rocher, a ajuns anul acesta la cea de-a șasea ediție. Cei interesați pot afla mai multe detalii accesând:

www.festivalphoto-lagacilly.com.

O altă inițiativă de excepție este concursul de fotografie digitală adresat amatorilor de pretutindeni, organizat de Clubul Fotografic din La Gacilly - partener al evenimentului -, ce și-a anunțat câștigătorii tot în cadrul acestui festival. Pentru anul acesta, premianții au fost desemnați dintre cei 164 de fotografi ajunși în selecția finală, înscriind imagini la cele două teme anunțate: "Temă liberă" și "Oamenii și Pădurea". Competiția s-a desfășurat sub patronaj: PSA, ISF, FIAP, FPF.

Câștigătorii concursului pot fi admirați pe: www.clubphotolagacilly.com.

"Rijstschudden" © Willy Spegelelaere (Belgia); Mențiune PSA (Temă liberă)

"La Cagouille" © Guy Samoyault (Franța); Medalie ISF (Temă liberă)

ALBUM DE FOTOGRAFIE - HELMUT IGNAT “Cântecul Lebedei Mute”

La începutul anului 2009, apărea albumul fotografic “Cântecul Lebedei Mute” semnat Helmut Ignat. Albumul conține fotografii realizate în timpul unor scurte expediții desfășurate în Delta Dunării, în perioada 2005 - 2008. De la Tulcea până la vărsarea brațului Sfântu Gheorghe în Marea Neagră, de la Periprava și până la grindul Chituc, autorul surprinde în imagini dinamice natura plină de viață a sălbaticului fluviu aflat sub incidența diverselor sale momente - generate de

vremea bună, arșiță, frig, ploaie sau vânt. Poveștile vizuale immortalizate se conturează treptat, în cele patru capitole unitare: “Apă”, “Pământ”, “Maluri” și “Aer”, construind scene vibrante prin multitudinea detaliilor reunite armonios.

Însă, cum nici o formă de redare nu poate valora cât o experiență adevărată, trăită chiar la “fața locului”, toate aceste imagini nu sunt decât o invitație la descoperirea sau, de ce nu, redescoperirea Deltei Dunării.

CIWEM ENVIRONMENTAL PHOTOGRAPHER OF THE YEAR

Fotografiile câștigătoare 2009

Environmental Photographer of the Year, eveniment fotografic organizat de Chartered Institution of Water and Environmental Management (CIWEM), și-a desemnat câștigătorii. Ajunsă la cea de-a treia ediție, competiția ce urmărește surprinderea ecosistemelor vulnerabile și a comunităților umane afectate de mediul în schimbare, a atras numeroși participanți. Și anul acesta, și-au înscris lucrările fotografi, amatori și profesioniști, din peste 60 de țări, ce și-au folosit într-un mod remarcabil talentul artistic în a trage un semnal de alarmă asupra problemelor de mediu și sociale.

Membrilor juriului le-a revenit dificila sarcină de a selecta - dintre cele 2500 de

lucrări participante -, cele mai puternice, rezonante, originale și frumoase fotografii. Bolucevski Vitali, fotograf amator din Republica Moldova, a fost desemnat câștigătorul titlului "CIWEM Environmental Photographer of the Year", după ce imaginea înscrisă de acesta a câștigat primul loc și la categoria "Lumea Naturală". Fotografiile premiate vor fi expuse în cadrul expoziției cu vânzare, ce se va desfășura între 7 octombrie - 18 octombrie a.c., la Galeria "3 Bedfordbury" din Covent Garden (Londra). Pentru mai multe detalii vă stă la dispoziție site-ul inițiativei: www.ciwem.org/arts/photographer.

"Arborele singuratic" © Johan Ensing (Categoria "Lumea Naturală")

"Egreta mică" © Colm Fitzpatrick (Categoria "Lumea Naturală")

"Suflet solitar" © Anindya Majumdar (Categoria "Lumea Naturală")

“Ceafa răsărint” © Daniel Sin Gim San (Categorica “Lumea Naturală”)

“Ghețar” © Carlotta Maitland Smith (Categorica “Lumea Naturală”)

cărturești
carte, ceai, muzică, dichis

17 septembrie - 1 octombrie 2009

Actorii și Fotograful

expoziție de artă fotografică
semnată: **Simion Buia**

vernisaaj - 17 septembrie, ora 19

închidere - 1 octombrie, ora 19

București, ceainăria Cărturești, str. Arthur Verona 13-15

Dorina Lazăr Mitică Popescu Maia Morgenstern Dan Condurache
Anda Caropol Florin Zamfirescu Rodica Negrea Boris Petroff
Brândușa Zaița Silvestru Sandu Mihai Gruiă Valeria Sitaru
Nicolae Călugărița Șerban Ionescu Rudy Rosenfeld
Constantin Cojocaru Olga Delia Mateescu Horațiu Mălăele

parteneri:

parteneri media:

MAGAZINUL F64

PROMPTITUDINE ȘI PROFESIONALISM

Nu trecem pragul magazinului pentru a veni la serviciu, ci pentru a ne cunoaște clienții, pe cei prinși în mrejele fotografiei, pe cei care vor să-i afle tainele sau pe cei care vin să ne adreseze, curioși și interesați, întrebări despre fotografii, lentile, camere... Și astfel, ceva magic se întâmplă: **trecând pragul magazinului ești întâmpinat de prietenii de la F64 și nu de vânzători distanți cu aere închipuite de superioritate, într-o atmosferă caldă, prietenoasă.** Oriunde ai privi, vezi așezate exemplare în vitrine „motivele” pentru care ai dedicat un sfert de oră din agitația zilnică și ai ajuns la F64: aparate pe film sau camere digitale, accesorii pentru dezvoltat, lumini de studio pentru mini-studioul improvizat în garsonieră, trepiedul, cel mai bun prieten pentru drumețiile pe munte sau fotografierea „off-road”, filtre, acumulatori, umbrele, rucsacuri și

Comunicare și sprijin

Motivul achiziționării se transformă, treptat, în poveste. Se împărtășesc experiențe, se descarcă fotografii, se probează trepiede, camere, lentile, se surprind cadre din jurul magazinului, se fotografiază macro: gărgărițele de pe frunzele arbuștilor ornamentali din grădină. Prin intermediul magazinului on-line, F64 are prieteni în toată țara. Știm ce trupă mai concertează la Sibiu, dacă a nins la Brașov sau ce specialități culinare s-au mai inventat în Ardeal. Sunt clienții pe care îi sunăm pentru a-i anunța că vor primi produsele comandate, clienți pe care ne dorim să îi cunoaștem personal și pe care

îi invităm cu plăcere să treacă pragul magazinului nostru, chiar dacă, uneori, distanța este prea mare... Participăm cu bucurie și entuziasm la evenimente fotografice, expoziții foto, excursii și alte întâlniri cu prieteni fotografi, pasionați sau pur și simplu prieteni ai fotografiei. Dacă nu se întâmplă nimic, inventăm noi evenimente pentru care să fotografiem, să dezbatem o imagine, să „despicăm” firul fotografic în patru.

Sprijinim inițiativele fotografice prin sponsorizări pentru că ne dorim ca această pasiune nobilă „să ardă” mereu în sufletele entuziaste ale partenerilor noștri. Vrem să stărnim interesul pentru fotografie, vrem să-i vedem pe fotografi cum surprind în imagini inedite veselia și puritatea unui subiect, dramatismul unei întâmplări neprevăzute, verdele naturii sau amestecul amețitor de culoare, așternut pe frunze de o toamnă târzie.

Seminarii atractive

Încercăm să adaptăm din mers o vorbă mare: „Un om informat este un om puternic”. Îi invităm, prin intermediul site-ului nostru, www.f64.ro, și al fotografilor care ne trec pragul și care predau lecții de fotografie, atât pe bucureșteni, cât și pe cei din provincie, să participe la seminarii foto cu tematică diversă, atractivă și interesantă. Să învățăm împreună despre tainele fotografiei de nuntă, despre ce înseamnă să fii între lumini și umbre cu ajutorul kit-urilor profesionale de lumini, care este echipamentul potrivit pentru o expediție pe munte, câtă magie poate oferi o blendă îndreptată către chipul personajului pe care focalizează un obiectiv de 50mm f/1.8.

Am inițiat proiectul acestor seminarii pentru toți cei care ne cunosc și pot transmite mai departe, prietenilor, cunoscuților, pasionaților de fotografie tot ceea ce au învățat, pentru a-i determina să iasă cu aparatul în parc într-o zi însorită de primăvară ca să testeze cele auzite și învățate de la cei vechi în breasla fotografilor. De ce facem acest lucru? Pentru a deveni corespondenți F64! Ne face plăcere să primim articole în care partenerii noștri ne pot împărtăși cele mai inedite experiențe foto despre întâmplări hazlii, despre picături de rouă și obiective macro, despre un Lensbaby, despre soarele blând de amurg și focusul selectiv ultrarapid, despre ielele care dansează noaptea în pădure și multe alte povești de fotograf! Atâta timp cât sunt numai nuvele foto, nu și povești vânătoreșv

Nikon Gold Partner
Sinpro
FOTO-VIDEO TIMISOARA

At the heart of the image

COOLPIX P90

aparatur foto
care **apropie** continentele

SENZOR CCD
12.1 MP

ECRAN 3"
RABATABIL

ZOOM
24x

1699
LEI CU TVA

cadou

- Card Lexar SDHC 4GB
- + Binoclu SPORT LITE 10X25
- + Ecran multistrat de protecție pentru LCD
- + Kit de curățare

Oferta este valabilă în limita stocului
Pentru a vedea toate ofertele accesați www.foto-video.ro

WILD WONDERS
OF EUROPE

PROIECTUL WILD WONDERS
LA FINAL

În data de 28 august a.c., al șizeci și optulea fotograf de natură avea să încheie ultima misiune din cadrul inițiativei Wild Wonders of Europe, finalizând astfel seria expedițiilor ample ce s-au desfășurat pe parcursul a 14 luni și care aveau să implice 118 deplasări fotografice în 48 de țări europene. Cu această ocazie, organizatorii au anunțat că anul 2010 - declarat "Anul Internațional al Biodiversității" -, va fi marcat atât de publicarea cărții de referință despre proiectul Wild Wonders of Europe, cât și de organizarea expozițiilor în aer liber, sub titulatura de "Marele Spectacol Sălbatic". Expozițiile, ce vor fi lansate în aprilie 2010, vor aduce mai aproape tuturor celor interesați partea puțin cunoscută a moștenirii naturale europene. Nucleu demersurilor menționate anterior, îl va constitui baza de date formată din 150000 de imagini, cea mai cuprinzătoare și actuală colecție de fotografii realizate vreodată în Europa. Publicațiile, site-urile web, expozițiile, sesiunile de prezentare, emisiunile TV, dar și aparițiile din mediile online, vor revela rezultatele proiectului. Wild Wonders of Europe reprezintă cea mai mare inițiativă fotografică realizată vreodată, având drept scop protejarea naturii înconjurătoare. Proiectul este susținut de organizații internaționale importante, menționând aici National Geographic Society, WWF International, Nokia, Nikon și Epson; dar și de alți 50 de parteneri semnificativi printre care și PHOTO Travel. Vizitați www.wild-wonders.com pentru alte resurse media.

MUNTENEGRU

Pentru acest număr al revistei am pregătit un portofoliu special dedicat celei mai tinere țări din lume - Muntenegru -, surprinsă de fotograful Milán Radisics.

Milán s-a născut în Iugoslavia în anul 1968. Din 1992 s-a stabilit în Budapesta, fiind la ora actuală directorul propriei agenții de publicitate. A publicat câteva articole în revistele National Geographic din Ungaria și Serbia. Din 2006 este președintele "NaturArt" (Asociația Maghiară de Fotografie de Natură). Este fondatorul și redactorul șef al revistei de fotografie ZOOM, care a primit Premiul de Aur în cadrul competiției Pro Typographia, atât în 2006 cât și în 2007. Vă invităm să fiți uimiți de Muntenegru!

Milán Radisics (Ungaria)

Cu doar trei ani de existență, Republica Muntenegru este cea mai tânără țară din lume, desprinsă din teritoriul fostei Iugoslavii. Pornind de la plajele nisipoase de pe malul Adriaticii, ea urcă crestele muntoase până la 2500 m altitudine. Legendele vechi spun că Muntele Bobotov (Bobotov Kuk, 2522 m) este unul dintre stâlpii pe care se sprijină cerul.

Aici mai întâlnim al doilea canion ca mărime din lume - canionul râului Tara -, înscris pe Lista Patrimoniului Mondial UNESCO. Având mai mult de 80 de km și adânc de 1600 m, el este învins doar de Grand Canyon din S.U.A.

În est se află Lacul Skadar cu o arie de 500 km², cel mai mare lac din Balcani. Până și producătorii filmului James Bond "Casino Royale", avându-l ca protagonist pe actorul Daniel Craig, au fost impresionați de frumusețea și sălbăticia celui mai "tânăr" dintre copiii Europei, care de atunci a devenit o mare atracție turistică.

Rezervați-vă un loc de pe acum...

MUNTENEGRU

Capitală: Podgorica (cel mai mare oraș)

Populație: 678177

Suprafață totală: 13812 km²

Densitatea populației: 50 km²

Total suprafețe protejate: 14.3%

Parcuri naționale: 5

Cel mai mare parc național: Durmitor 390 km²

Photo: Milán Radisics / www.wild-wonders.com

Photo: Milán Radisics / www.wild-wonders.com

galerie PHOTO Travel

BÉLA VÁRDAY

A plouat mult în munți în perioada aceea și într-o dimineață s-a așternut o ceață densă în toată zona. Atunci am pornit la o plimbare cu aparatul foto pe umăr cu scopul de a surprinde peisajul învăluit în ceață. La marginea pădurii, la o altitudine mai mare, ceața a început să se risipească treptat. A început un joc impresionant de lumini în pădure, un joc de lumini din care vă prezint - în această fotografie -, o clipă de 1/3 secunde.

Béla Várday, 34 ani, Miercurea Ciuc

Imagini din galeria personală Photo Travel
www.vardaybela.blogspot.com

© Béla Várday / Luminile diminetii (Jud. Harghita - Romania)

Galeria

PHOTO TRAVEL

Dacă ești pasionat de fotografie,
te invităm să intri în **Galeria PHOTO Travel.**

Atmosfera este degajată,
criticile sunt constructive
iar ținuta foto este obligatorie!

Te așteptăm să îți înscrii cele mai bune fotografii
pe www.phototravel.ro

PELICANUL COMUN

RĂSPÂNDIRE

Este prezent în cea mai mare parte a Africii de est, în sudul Saharei și în zone din Asia. Cuibărește în Europa. În România este întâlnit doar în Delta Dunării unde formează cea mai mare colonie din Europa.

DESCRIERE

Este o pasăre mare, masculii având o lungime de până la 175 cm, iar femelele de până la 145 cm. Anvergura aripilor este cuprinsă între 270 și 330 cm, iar greutatea între 10 și 12 Kg.

Piciorul (tarsul) este scurt având doar între 12,5 și 14,5 cm. Labele au culoarea roz, sunt foarte late și toate degetele sunt unite printr-o membrană. Chiar și degetul

posterior, ce are o lungime egală cu tarsul, este prins în palmatură.

Ciocul, în schimb, este foarte lung, având între 32 și 50 cm. Caracteristică pentru pelicani, este gușa de culoare galben intens. Penajul este alb-roz și doar penele lungi de la aripi, remingele, sunt negre. În perioada de reproducere, penajul de pe piept capătă o tentă gălbuie, pe cap apare o umflătură viu colorată în portocaliu și un moț de pene lungi.

COMPORTAMENT

Pelicanii sunt păsări sociabile ce trăiesc în colonii. Dimineața pelicanii se adună în grupuri mari ce pornesc spre locurile

de hrănire. Aceste grupuri, ce formează spirale, zboară la mari înălțimi.

După hrănire, păsările se întorc în colonie unde își petrec timpul aranjându-și penajul și digerând hrana îngurgitată.

După amiază se întorc la locurile de hrănire unde stau până la apusul soarelui. Seara se întorc la culcușurile lor.

DIETĂ

Hrana pelicanilor este formată exclusiv din pești. Cantitatea de pește consumată de un pelican, contrar diverselor exagerări, este de 1,2 - 1,5 kg pe zi.

Pelicanii nu se pot scufunda pentru a urmări peștii. Acest fapt se datorează multiplelor pungi cu aer ce se află, pentru a ușura zborul, în corpul pelicanului. Pelicanii pot vâna, eficient, doar în zonele cu apă relativ mică putând prinde peștii ce se găsesc la adâncimi aproximativ egale cu lungime ciocului și a gâtului păsării.

Pelicanii pescuiesc în grupuri, pe suprafața apei. Păsările, înotând aproape una de alta, formează un semicerc și duc peștele spre apa mică de la mal. Uneori formează cercuri ducând peștii spre centrul acestuia, în locuri favorabile.

Peștii, goniți în prealabil, sunt scoși din apă cu ciocul a cărui parte superioară poartă o terminație în formă de gheară. Și sacul de pile de sub maxilarul inferior, ce se poate dilata mult, este folosit la prinderea peștelui.

CUIBUL

Pelicanii cuibăresc în colonii. Aceste colonii se formează în locuri retrase, bine ascunse în marile întinderi de stuf. Mai multe perechi de păsări își construiesc cuiburile alăturat pe o suprafață relativ mică.

Cuiburile au dimensiuni mari ajungând până la 1,5 metri diametru. Practic păsările calcă și bățătoresc vegetația iar la marginea suprafeței astfel delimitate ridică o bordură de resturi vegetale. Cuiburile coloniei, bine ascunse în întinderile de stuf, sunt așezate pe un tăpșan ce are o margine la apă

FOTOGRAFIERE

Nu pătrundeți în coloniile de pelicani deoarece veți deranja păsările, acestea putând părăsi colonia abandonând pona.

Cu toate că sunt păsări masive folosiți obiective cu distanța focală cât mai mare. Aceasta vă va permite să rămâneți la o depărtare relativ mare și să nu speriați păsările.

Deoarece în majoritatea cazurilor veți fotografia din barcă, utilizați timpi de expunere cât mai scurți. În acest fel veți putea elimina neclaritatea cauzată de mișcarea bărcii. Verificați permanent paralelismul dintre suprafața apei și laturile cadrului. Mișcările bărcii pot produce ușor încadrări greșite în care planul apei face un unghi nefiresc cu laturile cadrului.

Dacă este posibil, folosiți un monopod sau trepied pentru a asigura o stabilitate cât mai mare a aparatului de fotografiat.

Pelicanii au zone de hrănire mai mult sau mai puțin stabile. Un ghid bun vă poate duce în aceste locuri. La orele potrivite puteți întâlni un număr mare de păsări.

Când fotografiați pelicani în zbor fiți foarte atenți la poziția soarelui. Îndreptarea obiectivelor cu distanțe focale mari spre soare poate duce la accidente grave.

Pelicanii, datorită masivității lor, au o decolare greoaie. Din acest motiv vor pleca mereu cu vântul în față. Pentru a obține fotografii cu păsări ce vin spre fotograf plasați-vă astfel încât să aveți vântul în spate.

Pelicantul creț © Dan Dinu

deschisă ce permite păsărilor să coboare din zbor înainte de a intra în cuib. Colonia poate număra de la 3-5 cuiburi până la mai multe zeci sau chiar sute.

În perioada cuprinsă între jumătatea lui aprilie și jumătatea lui mai majoritatea pelicanilor depun două ouă. Acestea sunt alb-gălbui cu dimensiunea medie de 92,2 mm pe 60,2 mm și sunt acoperite, peste coajă, de un strat calcaros încrețit. Clocitul durează 32-36 de zile și este asigurat de ambii părinți.

CÂNTEC

La pelicani nu poate fi vorba de cântec. Păsările emit sunete guturale ce seamănă cu un mârâit sau cu un mormăit.

MIGRAȚIE

Pelicanul comun este o pasăre migratoare. Majoritatea păsărilor sosesc în Delta Dunării în a doua decadă a lunii aprilie. Toamna, cea mai mare parte a pelicanilor pleacă, în funcție de condițiile climatice, în a doua și a treia decadă a lunii septembrie. Păsările ierneză în Delta Nilului, Regiunea Golfului sau pe coastele asiatice putând ajunge până în India.

TAXONOMIE

Pelicanii fac parte din ordinul Pelecaniformes. Acest ordin cuprinde singurele păsări ce au toate patru degetele de la picioare unite printr-o piele, formând o palmatură. Familia Pelecanidae cuprinde 8 specii dintre care în România trăiesc două: Pelicanul comun (*Pelecanus onocrotalus*) și Pelicanul creț (*Pelecanus crispus*).

text: Cristian Goga

Ai rămas fără cuvinte? **Interacționează** prin fotografie...

Aceasta este rubrica celor care cred în puterea de exprimare a fotografiei și nu ezită să facă cunoscută viziunea lor! Noi considerăm că este o provocare să descoperim imagini inedite. Știind că mai sunt și alții care gândesc la fel, am conceput INTERACTIV-ul special pentru tine.

Trimite-ne maxim 10 fotografii pe aceeași temă, iar dacă sunt reușite le vom publica în numerele următoare. Imaginile trebuie însoțite de o scurtă descriere și de câteva informații despre tine, incluzând și datele de contact. Ai libertatea de a aborda oricare dintre domeniile noastre de interes: natură, călătorie, wildlife!

CERINȚE: jpg | 1024 pixeli latura mare | 72 dpi

e-mail: interactiv@phototravel.ro

Horia Bogdan

Coasta "Jurasică" a Dorsetului

Cu doi ani în urmă, am avut oportunitatea de a vizita o parte din sudul Angliei însoțit de un prieten - talentat fotograf local -, **Paul Haynes**; iar tot alături de el am avut plăcerea de a explora un loc mult mai surprinzător decât m-am așteptat: așa-numita Coastă "Jurasică" din Dorset.

Noi, românii în general, nu cred că suntem prea obișnuiți să vedem falii verticale de calcar, înalte câteodată de peste 40 de m, care să cadă direct în mare. Ei bine, Coasta Dorset e plină de ele, iar acestea sunt doar un tip de elemente naturale care se pot explora aici. Desigur, acești pereți de piatră pot cuprinde și surprize uneori - un exemplu bun constituind arcul din piatră Durdle Door. În alte părți, tot această coastă poate fi constituită din alt tip de rocă, mult mai viu colorată și foarte bogată în petrol, cum este cazul plajei de la Kimmeridge Bay.

Indiferent de cazul întâlnit, toate au un punct comun: sunt formate din straturi peste straturi de fosile care s-au sedimentat aici în milioane de ani, iar sub acțiunea timpului, a apei și a vântului, au dat naștere unor peisaje inedite și de neuitat.

Bogdan Horia | Oradea
www.horia-bogdan.com

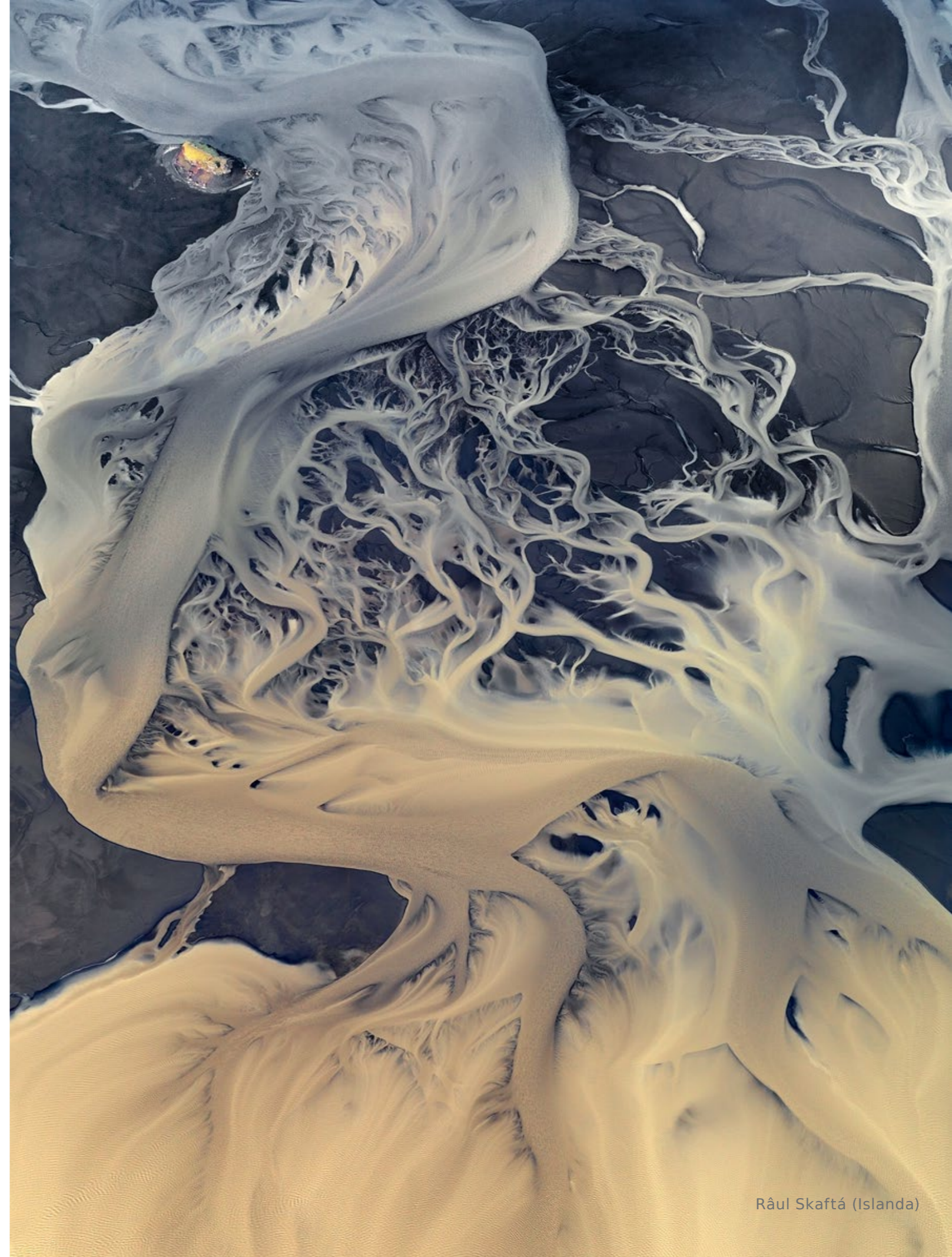

Peisaje și TEXTURI

Hans Strand

Fotografiile lui Hans Strand au un farmec aparte; aducând mai aproape de privitor texturi unice din natură, suprafețe ce palpită de viață și culoare, reprezentări abstracte ce reamintesc de structurile terestre primordiale. Pentru fotograful suedez redarea peisajelor pure, nealterate de viciile industrializării masive, reprezintă o mărturie a sincerității sale și a respectului avut față de mediu. Paginile următoare vă vor prezenta o altă dimensiune a lumii înconjurătoare, surprinsă de un om deosebit.

interviu: Roxana Comnac
foto: Hans Strand

Râul Skaftá (Islanda)

HANS STRAND

Hans Strand, fotograf profesionist suedez, activează de peste 19 ani în acest domeniu. Înaintea erei digitale, el a utilizat camere foto pe film; adaptându-se ulterior tehnologiei și utilizând în momentul de față două aparate digitale Hasselblad H3DII-39 și H3DII-50. Lucrările sale se axează pe surprinderea, într-o manieră inedită, a compozițiilor și complexității elementelor întâlnite în mediul natural. A călătorit în multe zone ale lumii, immortalizând imagini din cele mai diverse regiuni. A publicat 3 albume, lucrând în prezent la o nouă carte: "Impresii arctice, o poveste despre o lume pe cale de dispariție". Munca sa a fost inclusă în numeroase expoziții și publicată în prestigioase reviste internaționale de fotografie. A câștigat multe premii la diverse competiții de profil, cele mai recente fiind "Hasselblad Masters Award 2008" și "Digital Camera Photographer of the Year 2009".

PHOTO Travel: V-ați specializat și, de asemenea, ați practicat câțiva ani de zile meseria de inginer constructor, însă ați renunțat la o posibilă carieră în favoarea pasiunii dumneavoastră de o viață: fotografia. În ce mod v-a schimbat existența acest hobby devenit profesie? Care au fost principalele avantaje ale deciziei luate?

Hans STRAND: Diferența majoră se reflectă în calitatea vieții. Sunt o persoană mult mai fericită astăzi decât atunci când eram inginer. Din unghiul fotografului este o diferență mare, acum îmi pot planifica ședințele foto așa cum doresc. Înainte trebuia să mă limitez strict la sfârșiturile de săptămână și la vacanțe.

P.T.: Ați fost desemnat Hasselblad Master Award în anul 2008, dar ați primit și numeroase distincții la diverse competiții de profil, recunoscute

internațional. A fost dificil să vă conturați propriul stil fotografic? Ce a presupus acest lucru?

H.S.: Este nevoie de ani de zile pentru a-ți dezvolta un stil personal. Stilul meu s-a conturat puțin câte puțin de-a lungul anilor. În primii ani ținteam spre putere și dramă. Acum sunt mai rezervat. De asemenea, nu mai folosesc lumina de dimineață și de seară așa de mult cum o utilizam în trecut. Sunt destul de fericit cu vremea mohorâtă și lumina neutră, estompată și liniștitoare.

P.T.: Până în anul 2003 ați lucrat pe film, renunțând ulterior în favoarea tehnologiei digitale. Cum a influențat revoluția digitală stilul dumneavoastră de lucru? Ați reușit să vă adaptați ușor noilor metode de procesare ale imaginilor?

H.S.: Cred că pentru noi, fotografii, este o binecuvântare tehnologia

Lacul Toften surprins la apus. (Suedia)

Muntele Einhyrningur (750 m), Islanda.

Amurg în Rezervația Naturală Ramsviklandet. (Suedia)

“[...] Este nevoie de ani de zile pentru a-ți dezvolta un stil personal. Stilul meu s-a conturat puțin câte puțin de-a lungul anilor. În primii ani ținteam spre putere și dramă. Acum sunt mai rezervat. [...]”

Aluviunile râului Glacier . (Islanda)

Pescăruși în zbor peste dunele râului Markafjót. (Islanda)

Râul Forks, Central Highlands. (Islanda)

digitală. Filmul este foarte înșelător și sensibil la expuneri. În fotografia digitală foarte rar expui o imagine greșită. Poți vedea direct pe histograma de pe afișaj dacă ai făcut o greșală și o poți corecta imediat. Și gama de culori este mai diversificată decât pe film. Pe aparatul meu Hasselblad am 12 stopuri în gama de tonuri, iar pe film am doar 5. Asta face o mare diferență. De asemenea, câștigi un format folosind tehnologia digitală. 35 mm sunt echivalenți cu 6x4,5", iar formatul mediu digital este egal cu 4x5" sau chiar 8x10" ca și calitate. Pot și să decid după aceea dacă vreau să realizez o imagine color sau alb-negru. Există mult mai multe avantaje, cum ar fi costul pe imagine mai redus decât cel pe film. Singura diferență negativă pe care am descoperit-o este timpul necesar pentru prelucrarea la computer. Pe de altă parte este ca o recompensă să prelucrezi imagini perfect echilibrate. Un lucru pe care nu ai niciodată șansa să-l faci când fotografiezi pe film.

P.T.: Imaginile dumneavoastră se axează pe surprinderea peisajelor în lumină naturală. Urmăriți anumite caracteristici ale mediului imediat? Care sunt acelea?

H.S.: Caut compoziție, culoare și complexitate. În compozițiile mele aeriene acest lucru este foarte vizibil. În peisajele mele intime există ambiția de a găsi ordine în haos. Și de a ilustra

natura obișnuită într-un mod personal. Nu mai sunt un mare admirator al peisajelor simbol, cum sunt cele din sud-vestul Statelor Unite ale Americii. Am căzut în această capcană la începutul carierei mele și am fotografiat aceleași imagini ca și alți mii de fotografi. Acum nu aș mai merge niciodată să fotografiez

acele locuri.

P.T.: Aveți o afinitate față de peisajele Scandinaviei, deși ați călătorit în multe zone ale lumii. Aveți o destinație favorită?

H.S.: Acum șase ani am devenit tată și asta mi-a redus posibilitatea de a călători la mari depărtări. Prin urmare

Zăpadă peste depunerile de sedimente vulcanice, în apropiere de vulcanul Hékla. (Islanda)

mi-am concentrat activitatea în Europa. Destinația mea preferată este Islanda. Acolo am și câțiva prieteni buni. Fapt care face ca lucrurile să fie și mai ușoare. Peisajul Islandei este cel mai complex din lume. Nicăieri altundeva nu am mai văzut o asemenea diversitate în culoare și compoziții. Am descoperit

și că, fiind aproape de casă, poți să obții cele mai inteligente imagini. Aici poți să petreci cât de mult timp vrei ca să obții condițiile potrivite. Este și mai puțin costisitor să fotografiezi și am descoperit că unele regiuni din Suedia sunt la fel de fotogenice ca oriunde altundeva.

Ghetarii Maelifell și Myrdalsjökull. (Islanda)

“[...] Caut compoziție, culoare și complexitate. În compozițiile mele aeriene acest lucru este foarte vizibil. În peisajele mele intime există ambiția de a găsi ordine în haos. Și de a ilustra natura obișnuită într-un mod personal. [...]”

Cratere vulcanice în apropierea râului Skatfá. (Islanda)

P.T.: Acordați o atenție specială detaliilor în imaginile dumneavoastră aeriene realizate în zona arctică. Ce a semnat pregătirea pentru un asemenea moment? A fost dificil să construiți cadre inedite în acele condiții destul de provocatoare?

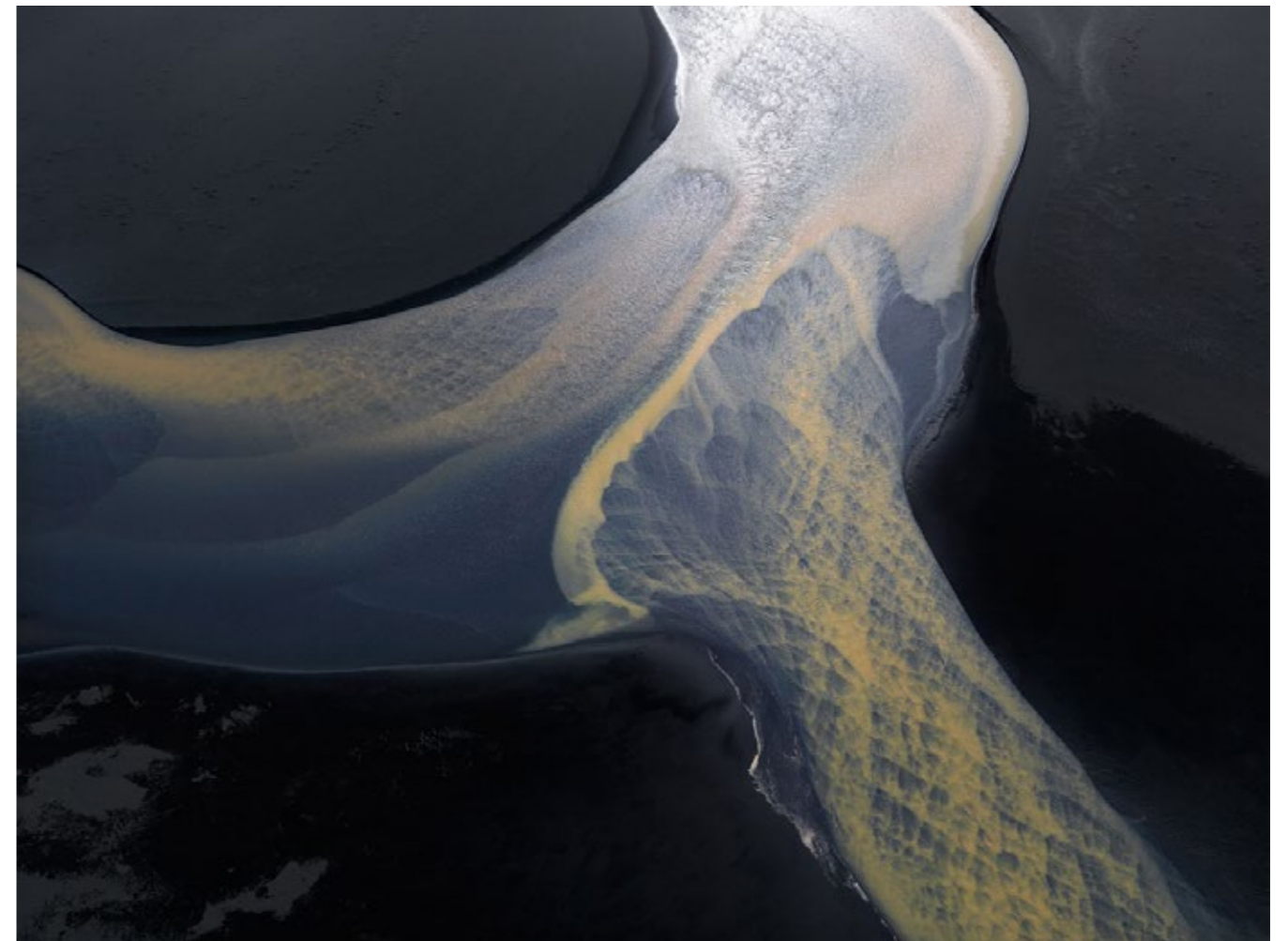
H.S.: Să fotografiezi la Pol nu este la fel de dificil și solicitant așa cum ați crede. Nu sunt un fotograf Indiana Jones care trăiește exact lângă urșii polari înfomețați. Călătoriile mele au fost organizate fie de Secretariatul Polar Suedez, fie de agenții specializate în călătoriile la Pol. Totul a fost efectuat în condiții de siguranță și confort. Am realizat aceste călătorii pe timpul verii când temperaturile sunt mai ridicate.

Peisajele sărace de la Pol sunt cele mai autentice pe care le-am întâlnit vreodată. Există o puritate care face parte dintr-o categorie a ei proprie. Lumina verii este și cea care durează cel mai mult de pe Pământ.

P.T.: Natura sălbatică s-a diminuat îngrijorător în ultima perioadă. Considerați că fotografiile realizate de dumneavoastră trag un semnal de alarmă asupra acestui lucru și îndeamnă la acțiune?

H.S.: Sper că imaginile mele au o importanță pentru conservare. Totuși, nu sunt eu cel care să fie în măsură să judece asta. Am observat diferențe remarcabile în retragerea ghețarilor suedezi, de-a lungul anilor, când

Delta râului Markafljó. (Islanda)

Câmp de lavă surprins în zona Eldraun. (Islanda)

“[...] Peisajul Islandei este cel mai complex din lume. Nicăieri altundeva nu am mai văzut o asemenea diversitate în culoare și compoziții. [...]”

am fotografiat în Nord. Din fericire naturalistii îmi pot folosi imaginile într-un documentar despre încălzirea globală.

P.T.: V-ați implicat în diverse inițiative pe teme de mediu. Ne puteți descrie cel mai important proiect de conservare la care ați participat?

H.S.: Am fost implicat în Ziua Mondială UNICEF a Apei, organizată în Suedia. Mi-am vândut lucrările artistice în scopuri caritabile. Banii au fost donați pentru a ajuta țările care au nevoie de provizii mai mari de apă potabilă. Țări cum ar fi Namibia și Kenya.

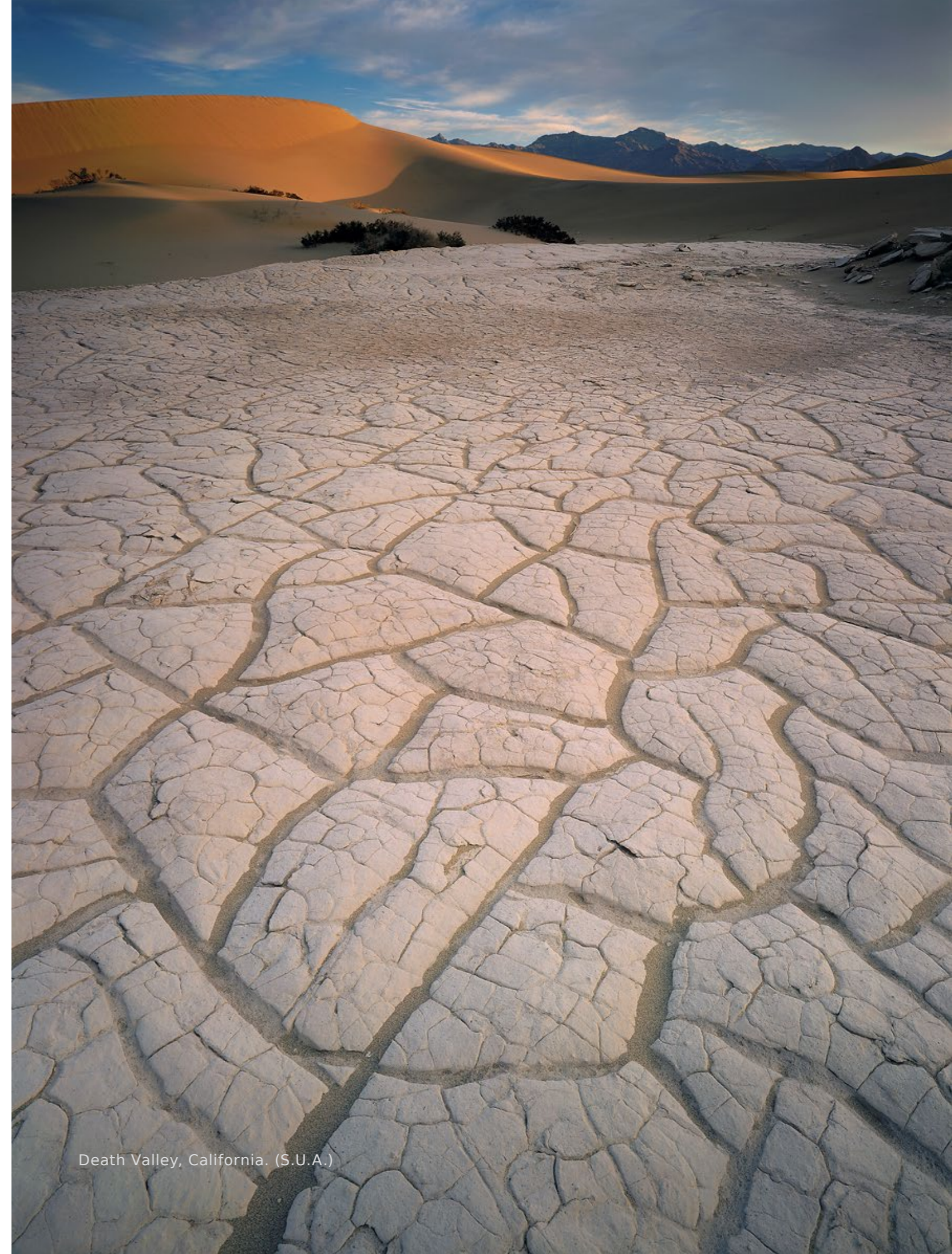
P.T.: Care a fost cel mai interesant moment al carierei dumneavoastră de fotograf peisagist?

H.S.: Cea mai bună experiență fotografică a mea a fost călătoria efectuată în 2004 în Svalbard. Peisajul și puritatea acestor insule, din partea superioară a Oceanului Arctic, sunt cele mai emoționante pe care le-am întâlnit vreodată. Nu știu dacă am învățat altceva decât faptul că este ceva fantastic, iar acest lucru este suficient de bun.

P.T.: Sunt anumiți fotografi care v-au influențat abordarea artistică?

H.S.: La începutul carierei am privit mult lucrările peisagiștilor americani. Acum mă orientez mai mult către colegii scandinavi. Studiind lucrările altor fotografi poți descoperi bucățele ici și colo pe care le poți aplica activității tale. Trebuie să mărturisesc că în prezent

Valea râului Rapa, Parcul Național Sarek. (Suedia)

Death Valley, California. (S.U.A.)

Lacul Langisjór (Islanda)

“[...] Nu mai sunt un mare admirator al peisajelor simbol, cum sunt cele din sud-vestul Statelor Unite ale Americii. Am căzut în această capcană la începutul carierei mele și am fotografiat aceleași imagini ca și alți mii de fotografi. Acum nu aș mai merge niciodată să fotografiez acele locuri. [...]”

mă uit mai mult la alte domenii ale fotografiei decât fotografia de natură. Pur și simplu, în majoritatea peisajelor pe care le vedeți pe Internet există prea multe culori extreme și o procesare pe computer exagerată. Găsesc tehnica HDR cel mai dezastruos lucru care

a intrat în fotografie. Imaginile HDR prezintă imagini cu umbre aproape mai strălucitoare decât punctele de maximă luminozitate. În capul listei, nivelul saturației este în general prea ridicat pentru cea mai mare parte a fotografiilor de natură.

Strâmtoarea McClure, Teritoriile de Nord - Vest.
(Canada)

P.T.: Ce sfaturi oferiți unui tânăr ce dorește să devină fotograf profesionist?

H.S.: Să aștepte pe îndelete să-și dezvolte propriul stil.

De asemenea, nu deveniți profesioniști dintr-o dată, când trebuie să fiți comerciali ca să trăiți din fotografie. Mai degrabă dezvoltați-vă ideile și creați-vă un corp de lucrări omogene, pe care le puteți folosi pentru a aborda reviste sau edituri. Dacă vă orientați spre comercial și ceea ce este la modă, nimeni nu vă va considera lucrările unice.

P.T.: Ne puteți vorbi despre proiectele dumneavoastră de viitor?

H.S.: Obiectivul meu este să găsesc un editor pentru albumul meu despre Polul Nord. Plănuiesc și un album despre Islanda. Este dificil să fii fotograf în aceste vremuri de criză financiară, însă nădăjduiesc că voi supraviețui.

www.hansstrand.com

T ă r â m u l I N T E R Z I S

Cristi Vîlcu

“[...] Nigeria este o țară de vis sau de coșmar, depinde foarte mult cum o vezi și ce vrei să vezi... Pot spune că pentru mine această experiență de viață, a fost unul din punctele culminante de până acum. Unul din sentimentele care ți se amplifică este respectul față de sine, de familie și cred că, cel mai important, față de oamenii din jurul tău. Înveți să zâmbești mai des, înveți să prețuiești ce ai și înveți să fii natural. Când trăiești departe de casă, într-o altă civilizație, fără să îți dai seama te contopești cu ea: obiceiurile, stilul de viață al băștinașilor ți se pare ceva natural, știut de o viață. [...]”

interviu: Roxana Comnac
foto: Cristi Vîlcu

CRISTI VÎLCU

S-a născut la Ploiești, pe data de 28 septembrie 1979. Ocupă funcția de Director Departament Arhivare Electronică în cadrul unei firme din domeniul producției de software, aspect ce nu-l împiedică să aibă drept hobby colecționarea de ceasuri.

Este pasionat de fotografie, în special foto-jurnalism și portret. Echipamentul utilizat este alcătuit din camerele fotografice Canon EOS-1D Mark III și Canon EOS-5D Mark II, cu obiective Canon EF 35mm f/1.4, Canon EF 85mm f/1.2 și Canon EF 135mm f/2.

A călătorit prin multe țări ale lumii, poposind aproape doi ani de zile în Nigeria. Este membru de onoare al National Geographic Society și se poate mândri cu diverse premii la câteva competiții fotografice naționale.

PHOTO Travel: Ați petrecut aproape doi ani de zile în Nigeria. Ne puteți povesti cum a prins contur această aventură pe continentul african?

Cristi Vîlcu: Ca orice pasionat de fotografie îmi doream să ajung pe continentul african. Îmi aduc aminte și în momentul de față cum pierdeam ore în șir uitându-mă pe site-uri, citind documente despre Africa și frumusețile ei. Un prieten din copilărie a plecat în Nigeria, încă din 1985, și a rămas acolo până în 1990. Mă uitam pe fotografii și vizionam filme realizate de el și îmi plăcea foarte mult ce văd: palmieri, animale exotice și nu numai. Fratele meu a plecat în Nigeria cu aproape un an înaintea mea și, de atunci, îmi tot spunea să vin și eu că nu o să îmi pară rău. Și acum țin minte cum, pe întâi ianuarie 2007, m-am decis să îmi încerc și eu norocul pe acel continent, bineînțeles oferta financiară a cântărit foarte mult în luarea deciziei. Astfel, în numai o săptămână, m-am văzut la ambasada Nigeriei, luându-mi viza spre

această țară. În acele zile aveam niște emoții ce mă împiedicau să dorm noapte, gândindu-mă la tot ce era mai rău: boli, răpiri, accidente de avion și cam la toate catastrofele prezente în lumea întreagă.

P.T.: A fost dificil să vă acomodați condițiilor întâlnite în Nigeria? Care a fost reacția dumneavoastră când ați pășit pentru prima oară în aeroportul Murtala, din fosta capitală a țării - Lagos?

C.V.: Dificil? Dacă mă întrebați după primele zile, sau chiar ore, petrecute în Lagos, răspunsul meu ar fi fost categoric DA, foarte dificil. Bineînțeles, primul impact cu Nigeria a fost aeroportul din Lagos, o scenă parcă ruptă din filmul "Indiana Jones", în care o mulțime de ventilatoare aflate pe tavan se învârteau haotic, o căldură sufocantă, foarte mulți vameși, polițiști și MoPol (Mobile Police) ce asigurau buna ordine "dezordonată". Trecând de ghișeu de emigrări, unde ofițerul de serviciu mi-a pus treizeci de întrebări, dintre care una era dacă consum

Copii care vând apă și gogoși muncitorilor ce se ocupă cu ridicarea stâlpilor de înaltă tensiune. (Ngurore, Adamawa State)

“Fetița din imagine, văzând că pun aparatul foto la ochi, a început să pozeze ca un model profesionist. Lucru care m-a frapat când cineva mi-a spus că este surdo-mută.” (Maiduguri, Borno State)

droguri, am ieșit afară din aeroport. Atunci am avut cel mai mare șoc; cred ca erau peste 50 de soldați, cu pistoale mitralieră în mână (AKM-urile), ce împiedicau să intre în aeroport: hoții, bișnițarii și fel de fel de negustori "binevoitori" care își oferă serviciile de transport. Cred că erau 200 de localnici după gardul păzit de armată. Lagosul are aproximativ 25 milioane de locuitori (o cifră neînregistrată). Oamenii vin încontinuu pentru a-și încerca norocul în fosta capitala a Nigeriei, acum denumită capitala financiară a țării. Este unul din cele mai mari orașe din Africa, dar are și cea mai mare rată a criminalității din lume. Pe străzile Lagosului am văzut alte scene rupte din filme: mașini aflate pe contrasens, autobuze pline cu oameni și pe capotă; toate acestea într-o beznă totală, deoarece sistemul de electricitate al Nigeriei este "la pământ". Dacă ajungi în Lagos nu poți să nu observi minunata infrastructură de șosele suspendate pe apă, făcută pe timpul colonizării englezești, care cred că se întinde pe câteva sute de kilometri. Este realmente uluitor ce au făcut pe vremea aceea englezii și acum este lăsat în paragină totală. Uimit de stilul agresiv al șoferilor, claxonând mașinile de poliție, am observat dintr-o dată câteva clădiri foarte înalte aflate într-un contrast mare cu ce văzusem până atunci pe drum... sedii de bănci, firme cu capital european sau american. Lagosul se împarte în două zone: una este Victoria Island, realizată de englezi special pentru "albi", dintr-o mlaștină, asanând și ridicând aceasta insulă și restul Lagosului mai bine spus adevăratul Lagos, unde se observă mai bine detaliile vieții (pe care mai bine nu le vedeam), foarte mare mizerie, oameni dezbrăcați pe străzi și alte lucruri pe care nu le pot descrie.

P.T.: Cum a decurs interacțiunea cu

locuitorii din nordul Nigeriei? Au fost aceștia deschiși în a vă oferi informații despre viața și religia lor? Ne puteți face părtași la lucrurile aflate?

C.V.: Pot spune că nordul Nigeriei face parte din acea Africă care o vedem în documentare, o Africă fotogenică, pașnică, cea pe care o visez noapte. Am locuit în Yola, un orașel foarte sărac la prima vedere - predominant de musulmani și fulani (țărani Africii, cei care se ocupă de agricultură și animale) -, situat la granița cu Camerun. Această zonă a fost în parte civilizată de către misionarii englezi și americani care au construit școli, spitale și biserici. Am fost încântat de lumea modestă, simplă și de vestimentația tradițională a femeilor. Lucrul cel mai cuceritor este când ieși în afara acestui orașel unde găsești așezări de țărani africani care trăiesc ca și acum 100 de ani, mergând de dimineață la vânatoare cu macete, cu arcurile sau cu puștile manufacturate chiar de vânători. Oameni simpli care trăiesc din agricultură și crescutul vitelor, care slujesc unui rege local, care nu se gândesc la un viitor așa cum am fost noi educați. Oamenii de prin acele locuri sunt rezervați când vine vorba de civilizație, spunând că civilizația aduce război și nenorocire peste pământurile lor. Sunt oameni care, bolnavi fiind, se tratează cu leacuri preparate de vrăjitorul satului, unul dintre ei citindu-mi în oase. Majoritatea localnicilor, din nordul Nigeriei, sunt musulmani care conviețuiesc în deplină armonie cu cei creștini, respectându-se unul pe celălalt. Când vine vorba de muncă, localnicii din Yola sunt foarte inventivi: de la vândutul cartelelor de reîncărcare GSM, taxi cu "achabba" (motoretă), vândutul feliilor de ananas, până la pescuitul în râul Benue și comercializarea peștelui toți vor să îți vândă ceva; artizanat african, obiecte antice sau pseudo-antice până la piei de

leopardzi, piei de crocodil și statuete din fildeș. Primul lucru pe care l-am observat a fost că oamenii par mai tineri, trecerea timpului nu îi atinge parcă. Viața săracă dar fără griji pe care o duc este greu de înțeles pentru mine. Noi avem multe nevoi, toate importante, și lipsa lor se vede în viața și pe fața noastră, gânduri care ne sapă. Ei au un zâmbet aproape veșnic de

parcă știu ceva ce noi nu știm.

P.T.: Care a fost atitudinea generală a localnicilor față de aparatul fotografic? S-au lăsat immortalizate cu ușurință sau legendele ce vorbesc despre “capturarea sufletului prin intermediul imaginii” sunt încă populare în rândul lor?

C.V.: În prima lună eram frustrat că nu puteam să realizez cadrele care le

două tipuri de atitudine: se întorceau cu spatele sau pozau ca pentru buletin. De ce nu pot face poze pe stradă cu mulțimile de oameni, de ce se uită toată lumea la mine când am aparatul de gât, întrebări pe care mi le puneam și la care trebuia să găsesc repede un răspuns. Soluția a venit de la șoferul meu (care după o scurtă perioadă a devenit unul din cei mai buni prieteni). “Aproprie-te de ei, vorbește cu ei și după aceea le ceri permisiunea să le faci poze” lucru care l-am și pus în aplicare imediat. Mă apropiam de ei, îi salutam, îi întrebam ce mai fac și după aceea începeam să îi fotografiez; bineînțeles această apropiere diferea de la caz la caz, ajungându-se în a le da bani la unii dintre ei pentru a putea ajunge cu bine în mașină. Lucrurile difereau când mă duceam mai în “sălbăticie” acolo unde băștinașii sunt total ruși de civilizație. Oprindu-mă într-o așezare mică și retrasă, localnicii de acolo au fugit când m-au văzut pe mine și pe încă un coleg, suedez; neștiind ce se întâmplă, primesc răspuns: “Ești <<bature>> (european alb) și pentru ei există doar în povestiri”. Nu văzuseră niciodată un “alb”, decât ce li se povestise de bunici, cum că au trecut odată, acum 50 de ani, oameni albi îmbrăcați ciudat. După un timp au început să se strângă în jurul nostru, toți curioși cum vorbim, cum mirosim. Am fost uimit când o femeie a venit la mine, uitându-se la culoarea pielii mele, la fața mea, pipăindu-mă pe mâini să fie sigură că suntem la fel ca ei.

Din păcate, în ceea ce privește fotografia cei mai mulți sunt reticenți și nervoși în fața camerei, chiar violenți pentru că una din credințele lor este că le capturezi în aparat sufletul, odată cu imaginea lor.

P.T.: Au fost întâmplări inedite care v-au marcat pe parcursul acestei călătorii? Care au fost acelea și în ce sens v-au influențat existența?

“În mijlocul pustietății, am mers cu mașina aproximativ două ore până am întâlnit trei colibe. Când am coborât din mașină, mamele au băgat în casă toți copiii, care începuseră să plângă. Un prieten localnic mi-a tradus ce strigau femeile: să plecăm că nimeni nu a mai trecut pe acolo de dinaintea nașterii copiilor. După scurt timp au început să zâmbească la camera foto.”

regizasem înainte de sosirea în Nigeria. Când vroiam să îi pozez, mă loveam de

“Copilul din imagine s-a ținut după mine câteva ore întregi. Dacă un copil vine după tine, în scurt timp or să vină cu zecile în urma ta, râzând și strigând «bature» (om alb/european).” (Nguore, Adamawa State)

C.V.: Pai cam toată șederea mea pe continentul Africii a fost un inedit; începând cu prima aterizare pe aeroportul din Lagos și terminând cu ultima plecare tot de pe același aeroport unde parcă toți vameșii s-au înțeles să îmi ceară câte 10-20 \$ pentru un suc/beră.

Într-o duminică am plecat spre un sat de musulmani, rătăcit prin savană. Ajuns acolo am început să vorbim cu căpeteniile acelu sat, trei bătrânei, care erau foarte radicali în a nu mă lăsa să fac fotografii. Prietenul meu localnic, care mă însoțea, le-a povestit că sunt de la o revistă în care promovam acea zonă a Nigeriei și că vrem să facem câteva fotografii pentru un calendar și că de îndată ce o să tipărim acel calendar o să le aducem și lor. Când au auzit, căpeteniile satului, au chemat un băiat tinerel care să ne conducă și să îmi povestească despre datinile lor. Am rămas

impresionat când am văzut cum toți copiii își împart o bucățică de ciocolată (oricât de mică ar fi) și cel care o împarte nu uită pe nimeni, chiar dacă se poate ca lui să nu îi rămână nimic. Așa am fost nevoit să concep un calendar și să îl tipăresc pentru a-l duce celor cărora le-am promis.

Am asistat la o întâmplare comică în Rezervația Naturală Yankari unde un turist a fost prădat de portofel, de cine credeți, de o maimuță. Pur și simplu i-a tras portofelul din buzunar și a fugit în pădure; angajații de acolo au căutat maimuța o zi întreagă fără nici o șansă.

Chiar înainte să plec definitiv din Nigeria, am primit cea mai interesantă și exclusivistă invitația la un ceai; acasă la regele statului Adamawa, un om foarte cult, cu școli făcute în Anglia cu o cultură generală demnă de o enciclopedie. Și în ziua de azi mai corespondăm prin e-mail.

“Am stat pe malul râului Komadugu Yobe cam doua ore privind-l pe acest pescar chinuindu-se cu un năvod foarte mare. În toate acele ore a prins două găleți de pește.”

“Una din principalele resurse de hrană a localnicilor este peștele. Încă de la ora 5 dimineața, râurile sunt pline de canoe, în căutarea celor mai bune vaduri. Una dintre cele mai frumoase amintiri ale mele este cea plimbare cu canoele pe apele râului Benue. Râzând, pescarul mă avertizează să am grijă la crocodili.”

“O familie fericită. Văzându-mă, fetițele și-au întrerupt joaca și au venit repede la mama lor ca să le pozez împreună. Am fost servit cu un ceai făcut din ierburi locale, chiar foarte bun. (Jalingo, Adamawa State)”

P.T.: Dintre locurile pe care le-ați vizitat în Africa, care vi s-au părut cele mai interesante? Intenționați să mai reveniți aici?

C.V.: Dacă stau să mă gândesc care au fost lucrurile cele mai interesante, în mintea mea revin sute de imagini și ipostaze. Este foarte greu să cataloghezi toate acele locuri care pentru mine erau inedite. Cred că Muzeul Hausa din Yola, unde am avut onoarea să îl am ghid chiar pe regele local. Mi-a prezentat evoluția istorică a așezării, de la începuturile ei cu primele manuscrise, primele haine, primii bani, primele arme și unelte. Am avut ocazia să țin în mână și să răsfoiesc unul din primele Coranuri scrise, am văzut primele fotografii făcute de englezi în Nigeria. Rezervația Naturală Yankari unde a fost filmat primul "Tarzan". Am înotat în una din cele mai limpezi ape

din lume. Și, bineînțeles, fiecare sătuc vizitat la sfârșit de săptămâna, unde oamenii stăteau la povești și unde bărbații se jucau cu copiii lor.

Dacă ajungi să vezi Africa, o să o visezi foarte des și o să îți dorești să te reîntorci, sentimente pe care le trăiesc și eu. Acum îmi este mult mai greu să stau departe de familie, deoarece am o fetiță de 7 săptămâni și vă dați seama că îmi este greu să plec și la locul de muncă actual care este la două străzi de blocul unde locuiesc. Recunosc că la început, când m-am întors acasă, îmi era greu să nu mai știu că nu plec iar în Nigeria și, în plus de asta, mai primisem și două oferte de muncă; una în Australia și alta în Angola. Eu, împreună cu soția mea, analizăm și acum posibilitatea de a ne muta în Yola.

Școala musulmană de duminică, unde copiii învață despre Coran. (Gombe, Gombe State)

“Duminică, bărbatul casei are grijă de copil, jucându-se împreună cu el, iar soția se ocupă de treburile casei. Mi-a plăcut liniștea și calmul familiilor din acea zonă.” (Gombe, Gombe State)

“În toate călătoriile mele în acele zone, nu am întâlnit copii supărați, triști. Chiar dacă cele mai întâlnite jucării sunt roțile de bicicletă și mingile sparte de fotbal.” (Nguore, Adamawa State)

P.T.: Prin prisma experienței acumulate, ce înseamnă Africa în afară de: păduri ecuatoriale, deșerturi, civilizații strălucite ale antichității și trecutul colonial aspru?

C.V.: Primele lucruri care îmi veneau în minte când mă gândeam la Africa erau: safari, junglă, lei și hiene. Acestea sunt motivele pentru care mulți europeni merg să viziteze acest continent atât de mare și de diferit de al nostru. Diferențele nu

vin, de fapt, din aceste motive pe care toți le cunoaștem ci diferențele sunt în oameni. Nigeria este o țară de vis sau de coșmar, depinde foarte mult cum o vezi și ce vrei să vezi... Pot spune că pentru mine această experiență de viață, a fost unul din punctele culminante de până acum. Unul din sentimentele care ți se amplifică este respectul față de sine, de familie și cred că, cel mai important, față de oamenii

din jurul tău. Înveți să zâmbești mai des, înveți să prețuiești ce ai și înveți să fii natural. Când trăiești departe de casă, într-o altă civilizație, fără să îți dai seama te contopești cu ea: obiceiurile, stilul de viață al băștinașilor ți se pare ceva natural, știut de o viață.

“Căpeteniile satului Gombe, stând la povești după ce și-au dat acordul de a putea fotografia oamenii din satul lor.”

Cred ca noi, odată cu monotonia civilizației, am uitat să ne simțim bine unii cu ceilalți, să vrem să împărțim o portocală cu colegul de bancă, să ne jucăm cu mingea pe terenul din curtea școlii până seara când ne alerga paznicul. Grijele, dorința de mai mult, nevoia unei siguranțe ne blochează să mai fim liberi în exprimare și cel mai grav este că aceste sentimente le transmitem la generațiilor următoare.

P.T.: Ce recomandări adresați cititorilor dornici să ajungă pe acest continent?

C.V.: Nu vă lăsați camera de fotografiat acasă. Nigeria era și este un tărâm interzis pe care din fericire am fost unul din cei care au avut ocazia de a-l descoperi. Peste tot, cel mai interesant subiect sunt oamenii și viața lor, iar acest continent excelează prin simplitatea oamenilor și euforia lor. Oamenii nu îi cunoști în excursie. Îi cunoști când trăiești cu ei, începi să le știi obiceiurile și încerci să îi înțelegi chiar dacă diferă culoarea pielii, chiar dacă diferă limba pe care o vorbești sau religia. Cineva spunea că poveștile despre Africa trebuie trăite pe pielea ta și mai puțin ascultate.

P.T.: Care este următoarea destinație pe care o veți bifa pe harta lumii?

C.V.: Greu de spus care va fi următoarea destinație. Posibil Cuba. Tot ce am citit și tot ce am vizionat despre această țară mă duce cu gândul la același paradis cu care eram obișnuit în Nigeria. Greutățile cu care s-au confruntat cubanezii după 1991, "reforma" și embargoul impus de administrația Clinton a făcut din Cuba un stat în care grijile și timpul parcă stau pe loc. În Kenya și Etiopia intenționez să merg în următorii ani; cu toate că la prima vedere ar fi ceva asemănător cu Nigeria, diferența este destul de mare; de la oameni, cultura, tradiții până la vegetație și climă.

Sincer dacă ar trebui acum să îmi fac bagajele și să pot pleca oriunde în lume nu aș ști unde să mă îndrept. Așa cum spuneam și mai sus, oamenii se apropie de tine sufletește atunci când diferențele și interesele de orice natură sunt lăsate în urmă.

P.T.: Ce alte genuri fotografice vă mai atrag pe lângă foto-jurnalism?

C.V.: Pasiunea aceasta nu o am de foarte mult timp, dar îmi aduc aminte cum acum

info

Republica Federală Nigeria este o țară situată în partea central-vestică a Africii, în golful Guineei, având o suprafață de 923766 km². Nigeria are cea mai mare populație de pe continentul african, peste 120 de milioane de locuitori, formată din aproximativ 374 de comunități etnice. Dintre acestea, trei grupuri - Hausa, Ibo și Yoruba -, sunt majoritare și reprezintă peste 40 la sută din populație. Din 1991, capitala statului este orașul Abuja, localizat în mijlocul țării.

Clima este determinată de cele două sezoane de bază: sezonul ploios, care durează din aprilie până în octombrie; și sezonul uscat, care durează din noiembrie până în martie. În conformitate cu ariile de distribuție ale precipitațiilor, există două tipuri generale de vegetație: păduri și savană.

Țara, cu trecut colonial și diferențe profunde politice și culturale între zonele din nord și cele din sud, deține bogate resurse minerale, agricole, maritime și forestiere.

6 ani, mi-am cumpărat primul meu aparat foto (pe care îl păstrez și astăzi) și odată cu el am început să învăț câte ceva din tainele fotografiei. Ca orice pasionat de această artă, le-am început pe toate: de la fotografia macro, la "wildlife" surprins în parcurile zoologice, peisaje, portrete, foto-jurnalism etc. Am simțit că portretele și jurnalismul sunt cele mai potrivite cu starea mea emoțională (atunci când îndrept aparatul la ochi) și am început să mă documentez și să mă "perfecționez" (mult spus). Sunt fascinat de expresiile fețelor și diferențele dintre o poza "furată" și una regizată, de cum omul își schimbă comportamentul atunci când simte că este urmărit. Am încercat să intru și în fotografia sportivă, chiar mi-am cumpărat echipament dedicat sportului, dar nu mi se potrivește, tot strada, oamenii de tot felul și albul cerului mă atrage.

P.T.: Vă imaginați o carieră fotografică în viitorul apropiat? Care sunt proiectele actuale?

"Fulani (țăran Nigerian). Orice gest, orice mișcare, orice cuvânt care îl spuneam îmi era foarte bine analizat. Este o experiență ciudată să ajungi undeva unde ești în minoritate, chiar mai mult... o minoritate extremă."

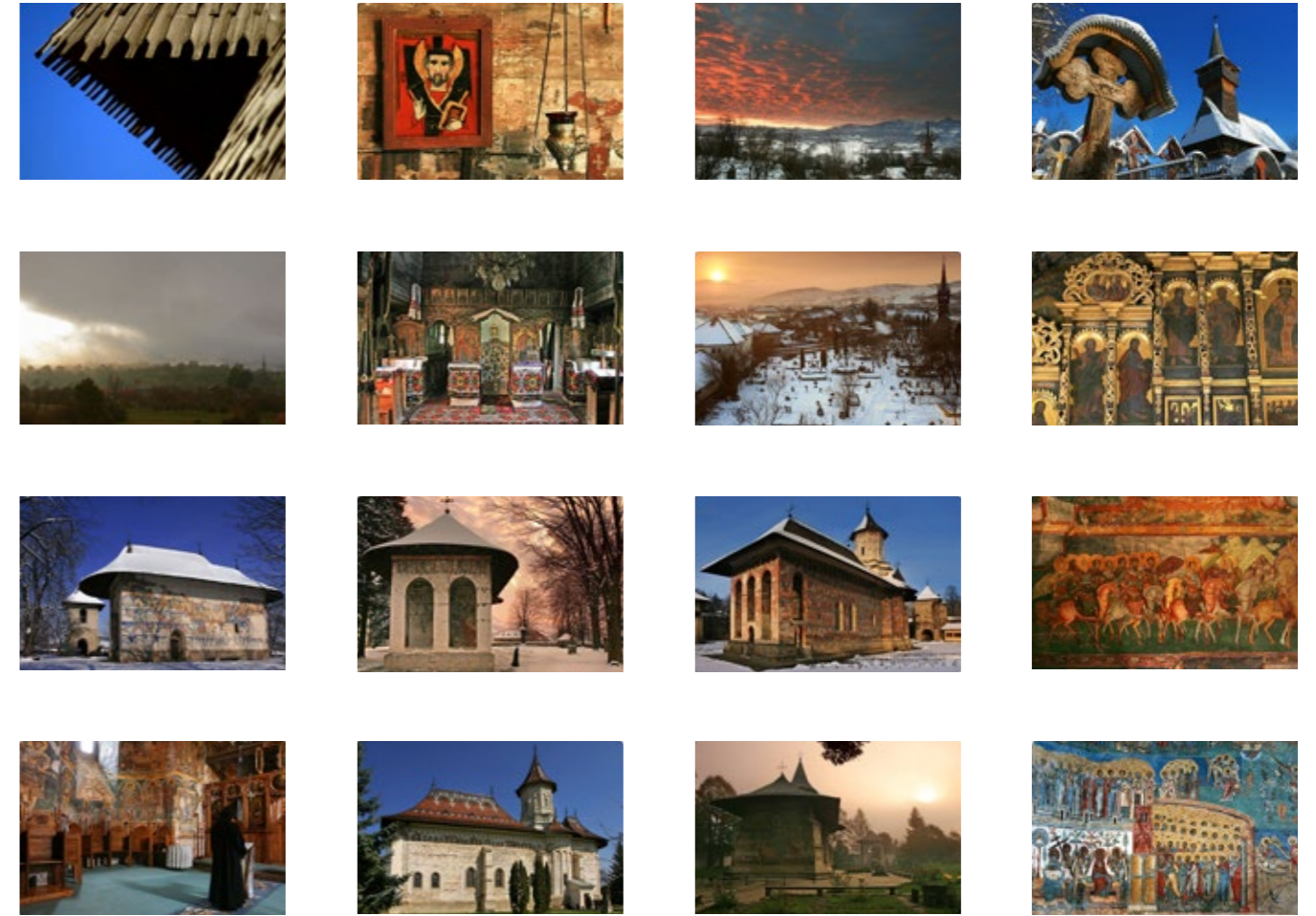
O legătură aproape ombilicală între această fetiță și mama ei. (Mubi, Adamawa state)

C.V.: Un proiect foarte frumos, pe care l-am terminat nu de mult, a fost completarea cu fotografii a câtorva pliante, ghiduri, broșuri, afișe și cataloage pentru Universitatea din București. De trei ani lucrez la acest proiect anual și presimt că o să lucrez încă zece, deoarece colaborez cu unii din cei mai buni oameni pe domeniul DTP. Mai am câteva proiecte mici cum ar fi fotografii de prezentare pentru câteva site-uri. Dar proiectul meu de suflet care a început nu demult se numește “un cadru pe zi” și personajul principal este fetița mea. În fiecare zi îi fac câte un cadru, cât se poate de identic cu cele precedente. Îmi doresc ca în 12 luni să aleg câte o poză pe lună, cea mai reprezentativă pentru un astfel de proiect. Bineînțeles că nu o să mă opresc după cele 12 luni menționate mai sus.

Nu cred că mi s-ar potrivi o carieră dedicată exclusiv fotografiei. Dacă aș împlini pasiunea cu profesia, cea din urmă ar întuneca pasiunea și aș începe să privesc altfel fotografiile realizate. Am prieteni apropiați care sunt fotografi profesioniști de succes, de la care am învățat foarte multe (cum să încadrez, cum să folosesc lumina, cum să retușez o imagine etc.) și care m-au îndrumat spre o astfel de carieră, dar recunosc că și jobul care îl am acum nu îmi permite să avansez cu fotografia mai mult decât pasiune. Cu siguranță aceasta este pură teorie; cu siguranță nu aș refuza o colaborare cu unele dintre publicațiile internaționale sau naționale din acest domeniu; deoarece am deosebită plăcere de a fi membru de onoare al publicațiilor National Geographic.

www.flickr.com/photos/vilcucristi/

Patrimoniul UNESCO în imagini(II)

Monumentele din România incluse pe Lista Patrimoniului Mondial UNESCO, sunt elemente de identitate națională ce se necesită a fi cunoscute și apreciate corespunzător, în primul rând la nivel național. De aceea continuăm și în acest număr, alături de Cosmin Dănilă - inițiatorul și realizatorul proiectului fotografic "Patrimoniul Românesc", prezentarea siturilor românești de valoare internațională. În cele ce urmează vom descrie atât bisericile cu pictură murală din nordul Moldovei, cât și ansamblul bisericilor de lemn din Maramureș.

BUCOVINA

Arbore

Înscrisă pe Lista Patrimoniului Mondial UNESCO în anul 1993, biserica "Tăierea Capului Sfântului Ioan Botezătorul" este situată în comuna Arbore (județul Suceava). Biserica, fără clopotnițe, a fost construită în anul 1503 de Luca Arbore - portar al Sucevei și unul dintre marii boieri ai lui Ștefan cel Mare. Monumentul are o formă distinctă față de alte ctitorii din acea vreme. Silueta elegantă a construcției este accentuată de prelungirea pereților spre vest și unirea lor în partea superioară prin arcade, ce realizează un spațiu semideschis întâlnit pentru prima dată în arhitectura moldovenească. Pictura este executată de meșterul Dragoș Coman în anul 1541, în stil bizantin. Ea se păstrează atât la interior, cât și pe pereții de sud - vest ai exteriorului. Frescele interioare sunt remarcabile prin arta portretului, amintind aici: portretele lui Luca Arbore și ale membrilor familiei sale din tabloul votiv, portretul Sfintei Maria și cel al împăratului Constantin cel Mare.

BUCOVINA

Humor

Mănăstirea Humor este una dintre cele mai vestite ctitorii ale evului mediu moldovenesc. Marele cancelar Toader Bubuiog - înrudit cu Petru Rareș - a ridicat noua biserică împreună cu soția sa, Anastasia, în apropierea unei mănăstiri datând de la începutul secolului al XV-lea. Biserica are hramul "Adormirii Maicii Domnului". Arhitectura Mănăstirii Humor prezintă un interes cu totul deosebit. Aici apare pentru prima dată în construcția bisericilor din Moldova pridvorul deschis și o încăpere la etaj, numită tainiță, ce se suprapune camerei mormintelor. Biserica Mănăstirii Humor este împodobită atât la interior cât și la exterior cu fresce bizantine aparte, care au reușit să rămână intacte din 1535 până astăzi. Viața monahală a călugărilor a fost întreruptă la anexarea Bucovinei de către Imperiul Habsburgic; biserica menținându-se cu îndeletnicirile parohiale până la 1 august 1991 când și-a recăpătat statutul de mănăstire, acum fiind slujită de călugărițe.

BUCOVINA

Moldovița

Situată în comuna Vatra Moldoviței, mănăstirea este una dintre cele mai vechi așezări monahale de pe teritoriul țării noastre. Prima biserică din piatră - având hramul Buna Vestire -, atestată documentar între 1402 -1410 cu întregul ansamblu de construcții, a fost zidită sub domnia lui Alexandru cel Bun. Această ctitorie a rezistat până la sfârșitul secolului al XV-lea, când s-a prăbușit din cauza unor alunecări de teren. Voievodul Petru Rareș va construi în 1532 noua biserică (păstrată până astăzi). În aceeași perioadă mănăstirea a fost împrejmuțată cu ziduri și turnuri de apărare, căpătând aspect de fortăreață. La baza întregii picturi interioare și exterioare, care se desfășoară după un program precis, stă un principiu caracteristic artei creștine - acela de a oferi prin pictură sinteza adevărurilor religiei. Pictura exterioară datând din anul 1537 este complexă și bogată cromatic. Biserica pictată a mănăstirii este înscrisă pe Lista Patrimoniului Cultural Mondial UNESCO din anul 1993.

BUCOVINA

Pătrăuți

Construită în anul 1487 de Ștefan cel Mare, având hramul "Sfintei Cruci", biserica din Pătrăuți este cea mai redusă ca proporții dintre ctitoriile domnitorului și singura destinată a fi mănăstire de călugărițe. Ea face parte din Patrimoniul Cultural Mondial UNESCO din anul 1993. Arhitectura bisericii reprezintă un foarte valoros model de epocă medievală moldovenească. Monumentul, reprezentând primul sit religios fondat de Ștefan cel Mare, a fost construit conform unui plan trilobat: turla este ridicată pe nava, iar pronaosul este acoperit de dom. Pictura interioară, păstrată în original, se remarcă prin scena "Plângerii" (naos) și "Cavalcada Sfintei Cruci" (pronaos). Pictura exterioară se rezumă la fragmente din "Judecata de Apoi" și a fost realizată după 1550. Biserica "Sfânta Cruce" din Pătrăuți e situată aproape de orașul Suceava, pe partea dreaptă a drumului dinspre nord-vest, care duce spre Rădăuți, pe valea râului Suceava.

BUCOVINA

Probota

Mănăstirea Probota se regăsește pe Lista Patrimoniului Mondial UNESCO din anul 1993. Ea a fost construită în 1530 pe un deal din satul Probota. A fost prima ctitorie a domnitorului Petru Rareș, care a intenționat ca această biserică să fie necropola familiei sale. Biserica a fost proiectată în stilul arhitectonic moldovenesc, combinând simplitatea tradiției sătești cu elemente gotice. Edificiul monumental este armonios, având turlă deasupra naosului, pridvor închis de ferestre gotice înalte cu chenare din piatră cioplită. Pereții exteriori și interiori au fost pictați în 1532. În afară de câteva excepții, frescele se încadrează în ansamblul stilistic al bisericilor bucovinene. În toamna anului 2000, când a fost terminată restaurarea picturilor murale de la Probota, frescele originale - de o deosebită valoare artistică - au fost aduse la lumină. Pe peretele din partea de sud pot fi admirate, pe lângă altele, scenele care ilustrează "Asediul de la Constantinopol" și "Arborele lui Ilessei".

BUCOVINA

Suceava

Biserica cu hramul "Sfântului Mare Mucenic Gheorghe - purtătorul de biruință" a Mănăstirii Sfântul Ioan cel Nou a fost înscrisă pe Lista Patrimoniului Cultural Mondial UNESCO în anul 1993. Construcția ei a fost începută în 1514 de către Bogdan al III-lea cel Chior, fiul lui Ștefan cel Mare, fiind terminată de către succesorul său Ștefăniță Vodă în anul 1522. Biserica a fost destinată a fi noul sediu al Mitropoliei Moldovei. Pictura ei a început în 1534, în timpul domniei lui Petru Rareș. Frescele exterioare, caracteristice monumentelor realizate în acea perioadă, au suferit deteriorări frecvente de-a lungul timpului. Anumite părți din "Arborele lui Ilessei" și legenda "Fiului risipitor" mai pot fi văzute pe peretele de sud al bisericii. În anul 1589 au fost aduse de la vechea mitropolie (Biserica Mirăuți) moaștele Sfântului Ioan cel Nou. Siciul, în care se află relicvele sfântului este realizat în Suceava, în secolul al XV-lea, și dispune de cel mai vechi decor de argint din Moldova.

BUCOVINA

Voroneț

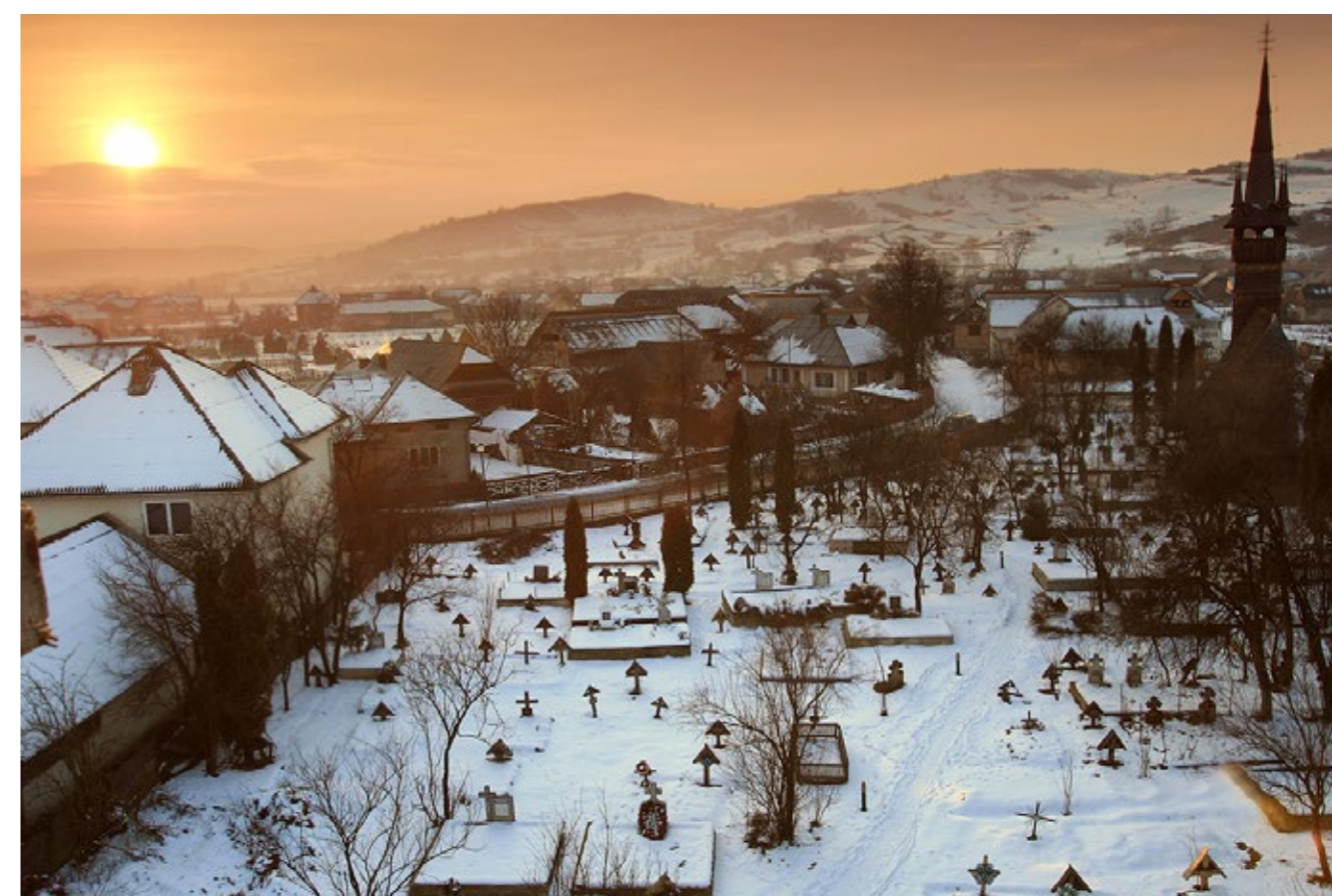

MARAMUREȘ

Rogoz

Biserica Voroneț, ctitorită de Ștefan cel Mare, este una dintre cele mai frumoase biserici ortodoxe din Europa, zidită în anul 1488. Din punct de vedere arhitectural, Voroneț reprezintă una dintre primele monumente moldovenești creatoare de stil propriu, o sinteză aparte între elemente de stil bizantin și gotic (arcurile sparte ale ușilor și ferestrelor, stâlpii exteriori). În interiorul ei rețin atenția jilțurile și stranele din secolul al XVI-lea (printre altele un jilț domnesc, o adevărată capodoperă a sculpturii în lemn), mormântul mitropolitului Grigore Roșca și cel al sihastrului Daniil. Numită și "Capela Sixtină a Orientului", mănăstirea își datorează faima sa unică mai ales scenelor murale de pe pereții exteriori. Lângă intrarea în biserică sunt chipurile făuritorilor istoriei mănăstirești: Sfântul Daniil Sihastrul și Mitropolitul Grigorie Roșca. Pe peretele sudic este reprezentat "Arborele lui Iesse". "Judecata de Apoi" ocupă tot peretele de vest într-o compoziție uriașă pe cinci registre, unică în arta orientului creștin.

Biserica „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril”, aflată în inima Țării Lăpușului, a fost ridicată la 1663 din două lemne masive aduse din apropiere, de pe Dealul Popii. A fost declarată monument UNESCO în anul 1999. Silueta asimetrică a acoperișului datorată streșinii lărgite către nord, supradimensionate de altfel de-a lungul întregului corp al bisericii, îi conferă o notă specifică. Biserica prezintă elemente decorative exterioare de mare valoare: brâul în formă de funie răsucită cu simboluri solare ce înconjură biserică și îmbinările de lemn ce dau pereților aspectul unor ziduri de cărămidă. Elementul ornamental caracteristic acestei biserici îl constituie capetele grinzilor ce sprijină streășina, cioplite în formă de cap de cal - element laic, întâlnit la multe din casele țărănești aflate în zonă. Biserica a fost pictată în 1785, după cum atestă inscripțiile cu caractere chirilice, ea păstrându-se fragmentar doar în naos și pronaos.

MARAMUREȘ

Bârsana

Biserica de lemn din Bârsana, cu hramul "Intrarea în Biserică a Maicii Domnului" a fost construită în anul 1720 pe locul numit "Podurile Mănăstirii". În 1806, ea a fost strămutată pe dealul Jbâr, unde se află și în prezent. Figurează pe Lista Patrimoniului Mondial UNESCO începând cu anul 1999, fiind singura biserică - dintre cele selecționate -, care a fost transformată în biserică parohială.

Elementul specific îl reprezintă prezența porticului dezvoltat pe două nivele, detaliu relativ puțin regăsit în construcțiile de acest gen din România. Pictura, de o valoare deosebită, constituie ansamblul decorativ structurat după legile barocului, realizată în 1806 de Toader Hodor din Vișeu de Mijloc ajutat de Ioan Plohod din Vladimirești. Se păstrează în naos și altar; cea din pronaos este foarte deteriorată, nu s-a păstrat pe perețele din partea sudică decât un mic fragment din "Cetele Dreptilor", care face parte din ansamblu "Judecății de Apoi".

MARAMUREȘ

Budești

Biserica de lemn din Budești având hramul "Sfântul Nicolae" a fost construită în anul 1643. Ea face parte din Patrimoniul Mondial UNESCO din anul 1999. Biserica are la bază un soclu scund de piatră, de pe care se ridică pereții din bârne groase de stejar, șlefuiți în formă paralelipipedică. Elementul distinctiv al acestui monument îl reprezintă turnul clopotniță, ce are la bază patru turnulețe. Biserica și-a conservat aproape integral forma, materialul și concepția construcției originale. Pictura a fost realizată în jurul anului 1762 de către Alexandru Polehalschi, fiind vizibilă astăzi numai pe jumătatea vestică a pereților și în altar. În biserică s-au păstrat icoane de sticlă foarte vechi și icoane de lemn datând din secolul al XVII-lea. Cea mai însemnată realizare este o icoană ce îl înfățișează pe Sfântul Ioan Botezătorul. Tot în interiorul bisericii se păstrează cămașa de zale și coiful haiducului maramureșean zis Pinteza Viteazul, despre care tradiția spune că el însuși le-ar fi adus aici.

MARAMUREȘ

Poienile Izei

Biserica de lemn "Sfânta Paraschiva" din Poienile Izei, construită în 1604 este printre cele mai vechi biserici de lemn din Maramureș. Ea reprezintă un exemplu tipic pentru bisericile din Maramureș, fiind un monument fără egal vădind nivelul artistic atins de meșterii lemnari ai regiunii.

Ea respectă configurația tradițională: planul navei este rectangular, pridvorul este amplasat pe latura de apus, acoperișul are dublă poală, iar turla cu trei clopote are foișor, coif și o cruce înaltă. Spre deosebire de alte biserici, altarul are patru laturi ca în vechime, lucru rar întâlnit la alte biserici. Biserica a fost pictată în întregime în 1794 conform mențiunii din inscripția de la piciorul bolții din naos, desfășurată pe peretele din părțile de sud, est și nord. Se remarcă scenele din pronaos ale "Judecății de Apoi", în special cele ce înfățișează "Iadul".

În anul 1999, biserica de lemn din Poienile Izei avea să facă parte dintre monumentele UNESCO.

MARAMUREȘ

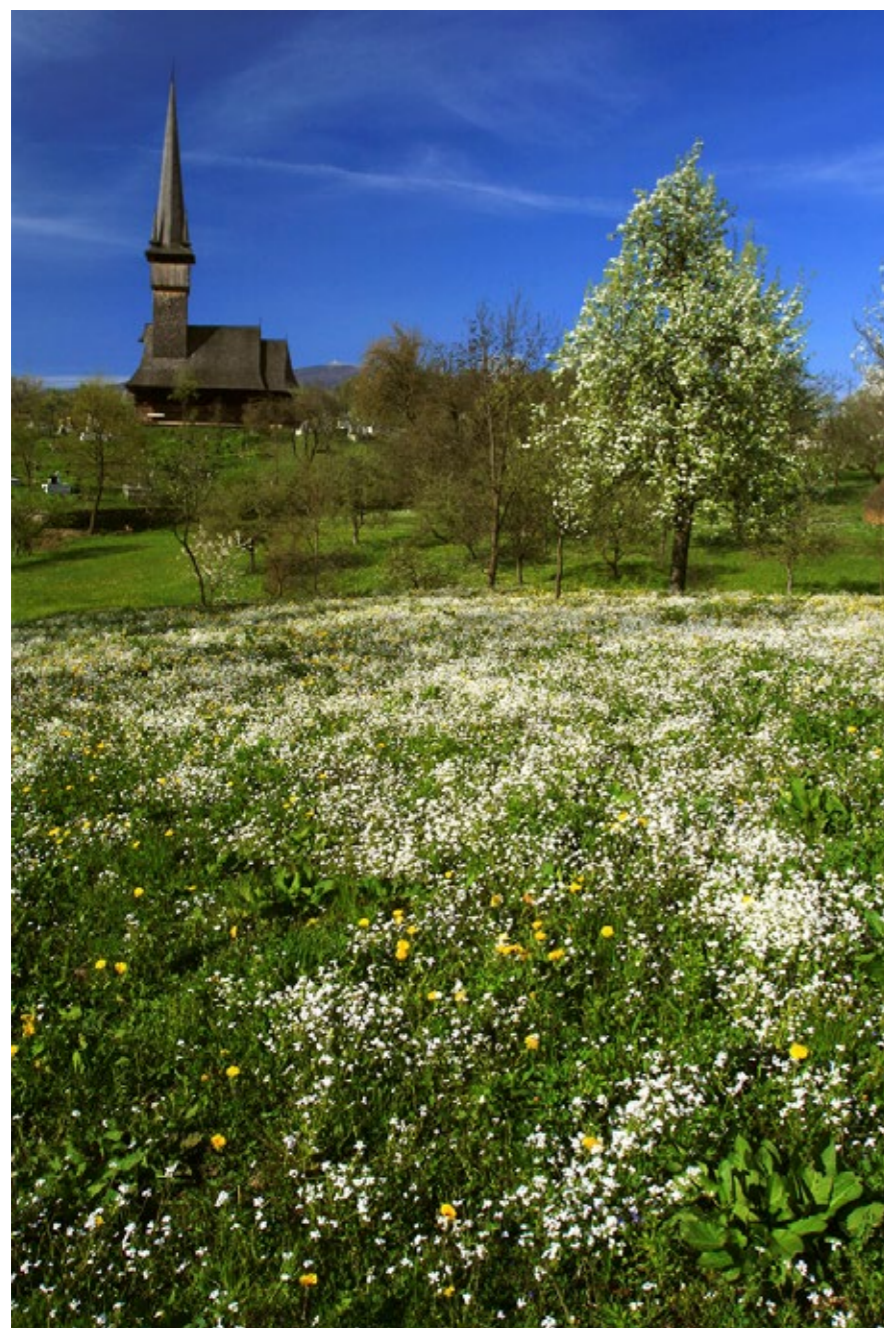
Ieud Deal

Biserica din Ieud-Deal este construită din lemn de brad, fiind unul dintre cele mai frumoase locașuri de cult din Maramureș. Unele documente o prezintă ca fiind cea mai veche biserică de lemn din Maramureș, identificând-o la 1364. Amplasată pe un versant pietros, în cimitirul satului, biserica din Ieud-Deal se face remarcată prin spațiul interior elaborat în mod minuțios. Scara de acces în turn, tăiată dintr-o singură bucată de lemn, contribuie la configurarea unui ansamblu autentic, arhaic și rafinat în același timp. În biserică există icoane vechi de lemn (sec. XVI-XVII), o valoroasă colecție de icoane pe sticlă, covoare vopsite în culori vegetale și cărți de mare valoare. În podul bisericii a fost descoperit "Codicele de la Ieud", manuscris datat 1391, considerat ca fiind cel mai vechi text în limba română scris cu litere chirilice. Biserica din Ieud-Deal face parte dintre monumentele aflate pe Lista Patrimoniului Mondial UNESCO din anul 1999.

MARAMUREȘ

Plopiș

Biserica de la Plopiș, monument aflat pe lista UNESCO din anul 1999, poartă hramul “Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril”. Construcția ei a fost începută în anul 1798 și finalizată la 12 noiembrie 1811. Clădirea bisericii e mică, având 17 m lungime, 7m lățime și 47m înălțime, dar dovedește un deosebit simț al proporțiilor lucru ce o face să se înscrie în categoria construcțiilor religioase bine încheiate. Din punct de vedere arhitectonic, se compune din pridvor, pronaos, naos și un altar, toate ridicate pe o fundație din piatra. Sunt doua elemente caracteristice: bârnele superioare ale pereților nu ies în consolă, iar streșina este înfundată. Naosul și pronaosul bisericii au fost pictate în 1811 de pictorul de fresce Ștefan, care a folosit nuanțe deschise de roz, roșu și albastru. Pictura este bine păstrată, scena dominantă pe bolta pronaosului o constituie “Sfânta Treime”, în reprezentare occidentală, și “Fecioara” situată înspre partea estică. Satul Plopiș se află pe valea râului Cavnic.

MARAMUREȘ

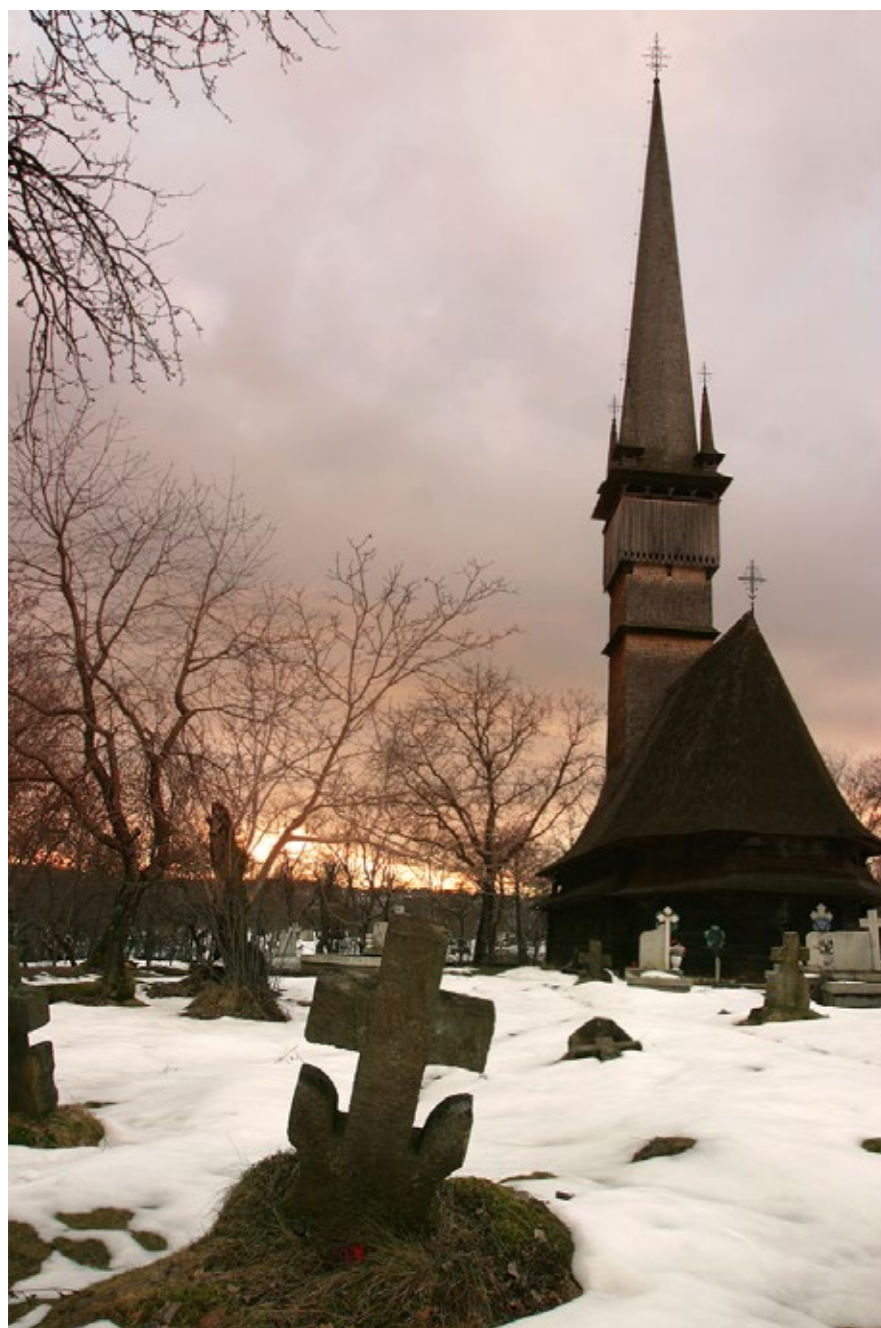
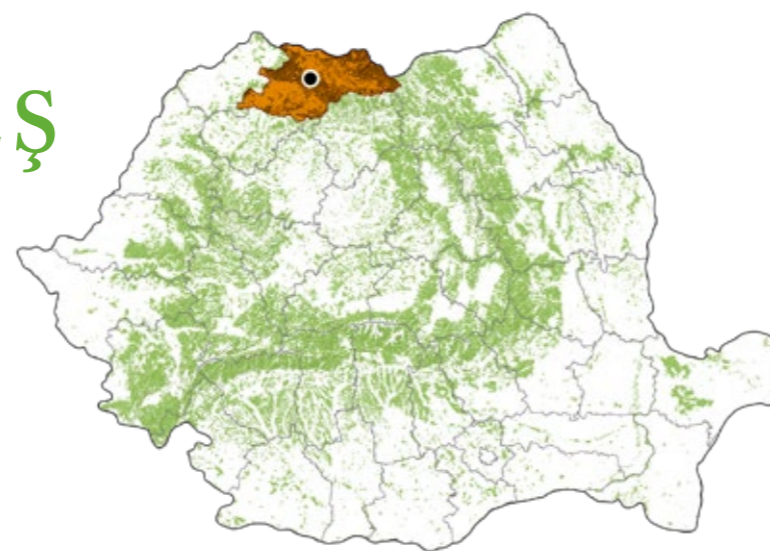
Desești

Biserica tradițională de lemn din Desești, având hramul “Cuvioasa Paraschiva”, a fost construită în anul 1770. Ea este situată în cimitirul - ce păstrează multe cruci celtice înscrise într-un cerc sau semicerc -, aflat în partea central vestică a satului. Arhitectura bisericii se înscrie pe linia tradițională. Îmbinările de lemn, echilibrul și armonia elementelor de arhitectură, amploarea spațiului interior și expresivitatea volumelor demonstrează o perfectă cunoaștere a artei lemnului de către meșterii constructori. Nota de originalitate e dată de bârnele din partea superioară ce susțin scheletul de rezistență al acoperișului, prelungite și sculptate în scară, conferind ansamblului o siluetă deosebită. Pictura interioară a bisericii datează din 1780; ea este opera autorului de fresce Radu Munteanu, originar din satul Ungureni (Țara Lăpușului) și al ajutorului acestuia, Gheorghe, conform unor inscripții aflate pe o grindă a plafonului din pronaos.

MARAMUREȘ

Șurdești

Biserica de lemn din Șurdești, monument aflat pe lista UNESCO din anul 1999, a fost construită în 1766 sub directa supraveghere a lui Toma Macarie.

Este considerată ca fiind cea mai înaltă construcție veche din lemn de stejar, turnul măsurând 54 de m - înconjurat de alte 4 mici turnulețe -, înălțimea totală de la sol fiind de 72 m. În trecut, oamenii credeau că dacă biserica este mai înaltă, rugăciunile lor ajung mai repede la Dumnezeu.

Pe lângă înălțimea impunătoare, trebuie remarcat acoperișul cu poală dublă, care se abate de la modelul tipic impus la acea vreme pentru zona Maramureșului. Nota particulară a ansamblului e dată de pridvor, cu două rânduri de arcade suprapuse, cu deschideri diferite, identice ca formă și decorații.

Picturile interioare au fost realizate de zugravul Ștefan din Șișești în 1783 și reprezintă scene biblice din Vechiul și Noul Testament, iar sculpturile în lemn sunt opera meșterului Ștefan Tămăran Ciocotișan.

Cele șapte obiective românești - alcătuite din 30 de monumente și ansambluri, cât și din cea mai vastă arie umedă a Europei - incluse în Patrimoniului Comun al Umanității, reprezintă o moștenire neprețuită, din punct de vedere istoric, cultural și științific; dar și o resursă a țării noastre ce trebuie valorificată pe viitor.

Protejarea, conservarea și administrarea corespunzătoare a acestor situri, cât și promovarea lor într-un mod adecvat - la nivel național și internațional -, devine o datorie firească și morală a noastră, a tuturor, ce trebuie să depășească orgoliile personale. Este necesar să conștientizăm importanța culturală, socială și economică a acestor monumente înainte de a nu fi prea târziu!

info

Site-ul oficial al proiectului "Patrimoniul Românesc", semnat Cosmin Dănilă

www.patrimoniuromanesc.ro

Site-ul oficial al Patrimoniului Mondial UNESCO pentru România

www.whc.unesco.org/en/statesparties/ro

Institutul de Memorie Culturală

www.cimec.ro

Comisia Națională a României pentru UNESCO

www.cnr-unesco.ro

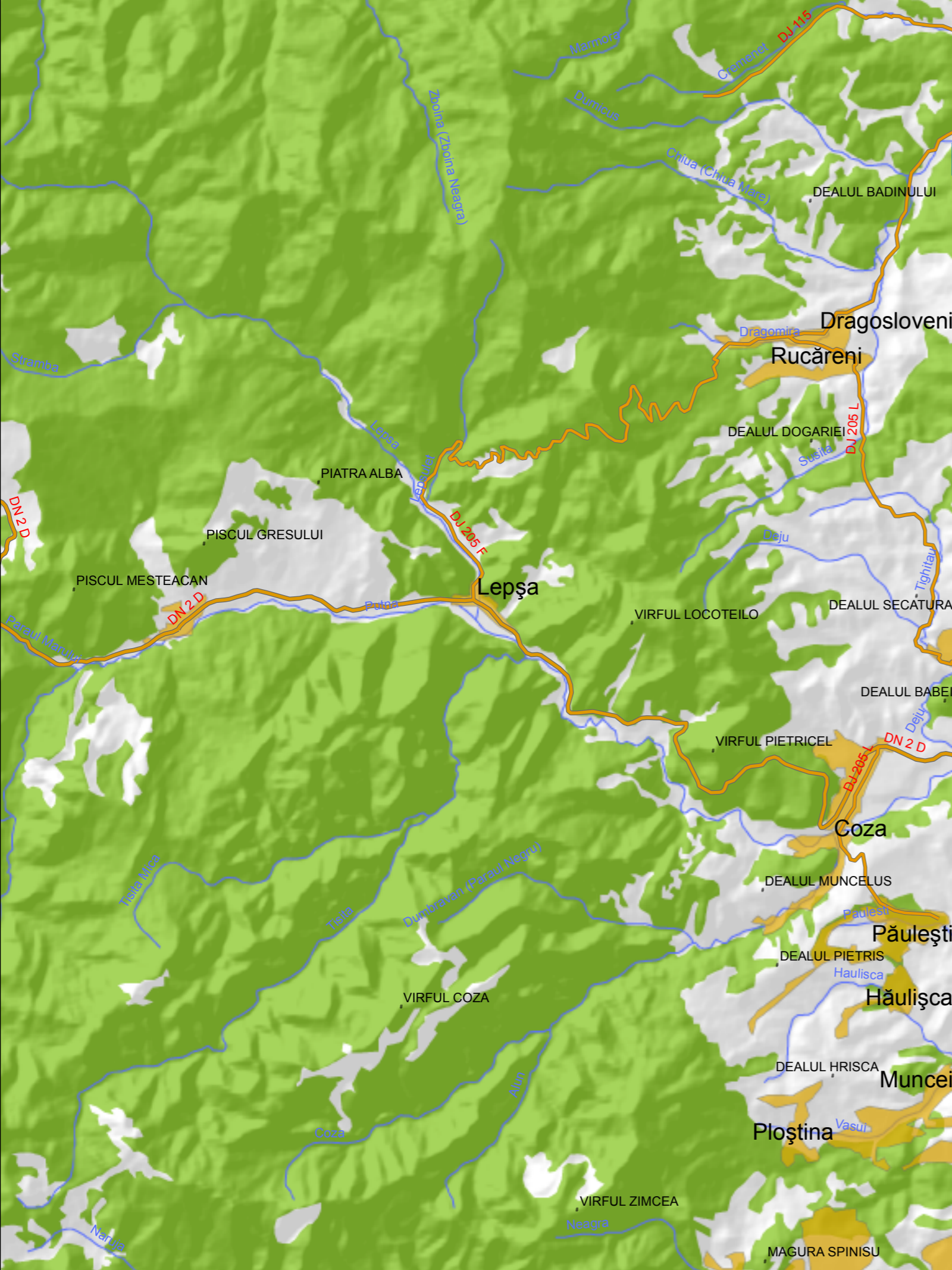

Prin munții VRANCEI

Dacă te gândești la Vrancea probabil primul lucru care îți vin în minte este legenda Vrâncioaiei și a celor șapte fii ai ei ce au luptat vitejește alături de Ștefan cel Mare. Însă locurile în care această legendă a prins viață au un pitoresc aparte, iar cei șapte munți din legendă se întrec în a ascunde frumuseți bine dosite în sânul naturii.

text: Dan Dinu

Foto: Dragoș Giurgiu, Dan Dinu

LOCAȚIE

legenda

Cazare: pensiuni, hoteluri, moteluri

Campare: campinguri, poieni neamenajate

Adăpost: refugiu montan

Direcție: către un punct de reper important

BRAȘOV

Direcție: localitate importantă

Punct de interes: locație importantă

JOSENI

Informație: nume de localitate

Așezare: Sat, comună sau oraș

Drum principal: orice drum european, național sau județean

Drum secundar: orice drum comunal sau forestier

Zona pe care o să o descoperim de data aceasta este aflată în județul Vrancea, în zona localității Lepșa. Dacă în trecut toată lumea știa de Soveja, aceasta fiind o stațiune de succes în anii de comunism, astăzi numele ei este ușor dat uitării, iar Lepșa înflorește pe ruinele și faima celei dintâi. Deși nu este o localitate mare, deja aspectul de stațiune turistică ia amploare.

Pentru a ajunge aici avem două variante. Prima pleacă din Focșani și urmează DN2D, pe o distanță de aproximativ 75km până la Lepșa. A doua ajunge tot pe același drum dar din partea opusă, dinspre Târgu Secuiesc. Acest drum, deși este cu siguranță mult mai spectaculos datorită unui pas înalt care vă oferă un peisaj frumos cu peisajul montan împădurit specific, este mult mai prost și recomandat doar dacă aveți o mașină bună, de care nu vă este milă, și un simț de aventură corespunzător. Deși drumul este unul teoretic național, o mare parte este drum forestier neasfaltat, care din cauza exploatărilor forestiere a fost destul de mult deteriorat. Indiferent însă din ce direcție ați ajunge, zona este foarte promițătoare în punct de vedere al peisajului, aflat în această perioadă în prag de toamnă.

CASCADA PUTNEI

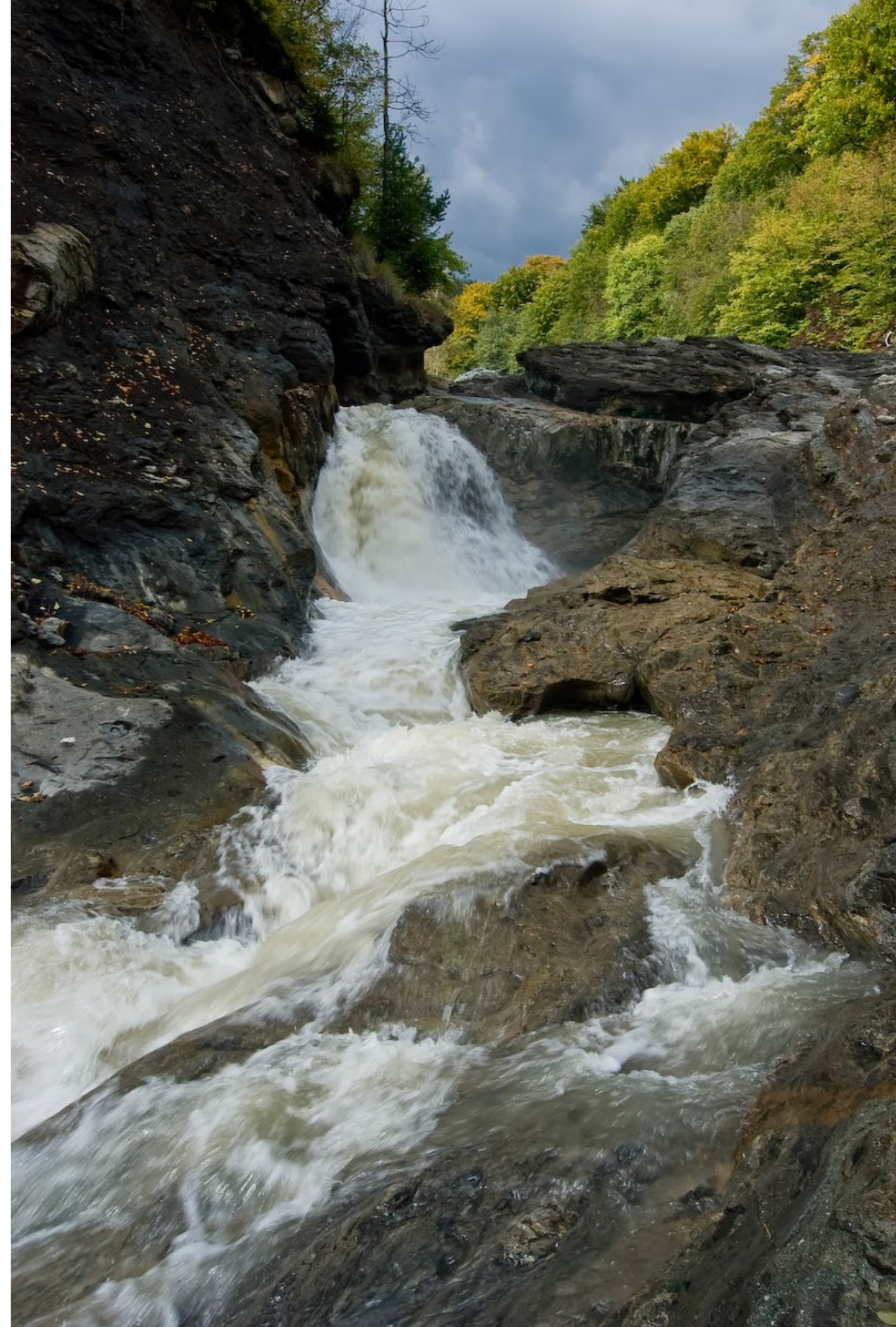
Deși numele ne duce cu gândul la frumoasa mănăstire din nordul Moldovei, ctitoria lui Ștefan cel Mare, Putna are aici o altă semnificație. Numele vine din limba slavă și se poate traduce "cu drum", "cu cărare", fapt ce atestă că Valea Putnei era pasaj de trecere printre munți încă din vremuri îndepărtate. Pe această vale, în localitatea Lepșa, la doar 5 minute de coborât din drum, se găsește Cascada Putnei. Formată pe râul cu același nume, aceasta are o lungime de aproximativ 80 m. Nu am spus intenționat înălțime deoarece cascada nu este una complet verticală, ea fiind formată din mai multe căderi de apă pe o ruptură de falie. Vărsarea se face într-un lac adânc, săpat de furia și tumultul apelor. Fenomenul de aici este unic

în țară datorită faptului că, din cauza mișcărilor geotectonice, Putna și-a schimbat cursul formând albia actuală. La aproximativ 200 m în aval, o fostă cascadă din malul stâng stă mărturie acestui fenomen. Aria protejată Cascada Putnei însumează 10 ha și este una de tip mixt (hidrogeomorfologic, botanic și peisagistic).

Din punct de vedere fotografic zona oferă căderi de apă spectaculoase ce se pretează atât la expuneri lungi pentru a crea un frumos efect de curgere, dar și la expuneri scurte care să evidențieze tumultul apei. Rocile printre care apa își face loc sunt și ele interesante datorită culorilor și texturilor și pot și ele constitui un subiect bun pentru imaginile voastre. Pentru a avea o bună

Râul Putna © Dragoș Giurgiu

Cascada Putnei © Dan Dinu

Cascada Putnei © Dan Dinu

vedere de ansamblu asupra cascadei trebuie să coborâți un pic înspre apă, dincolo de balustradele amenajate, pentru un unghi mai bun și pentru a putea prinde în cadru și pădurea ce începe să se coloreze în această perioadă. Atenție însă, pentru că roca este foarte alunecoasă, iar panta abruptă se termină tocmai în lacul de care aminteam mai sus. De-a lungul râului mai pot fi întâlnite mici cascade sau cursuri de apă interesante, plus fenomene de eroziune specifice. Tot în Lepșa există și mănăstirea cu același nume, atestată din 1780, având o biserică cu hramul “Adormirea Maicii Domnului”.

info

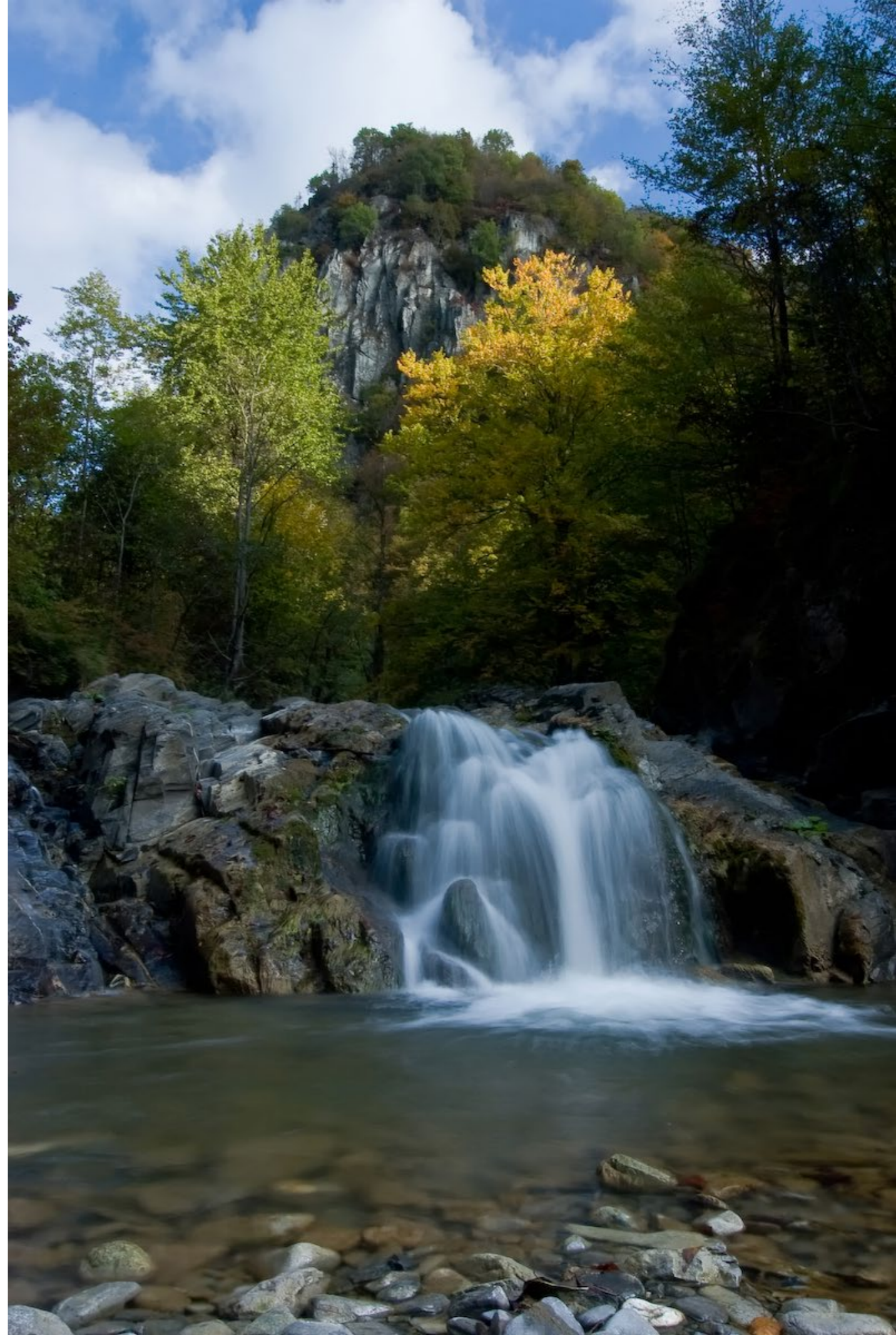
Munții Vrancei sunt situați în partea de est a Carpaților de Curbură, în zona de confluență dintre cele trei mari provincii istorice ale țării, Moldova, Transilvania și Muntenia. Acest fapt a generat de-a lungul timpului multe evenimente istorice desfășurate în această zonă. Cel mai înalt vârf este Goru 1785 m. Datorită frumuseții zonei și a importanței biodiversității aflate aici, se fac demersurile înființării unui parc natural. Acesta se va numi Putna - Vrancea și va include 38204 ha, reprezentând 41% din suprafața montană a județului. Cele două zone prezentate în acest articol vor fi parte integrală a parcului. Tot în Munții Vrancei se desfășoară importante proiecte pentru conservarea carnivorelor mari, constituite din lup, râs și urs.

Cascada Putnei © Dragoș Giurgiu

Tișița © Dan Dinu

Cascadă pe Valea Tișiței © Dan Dinu

© Dragoș Giurgiu

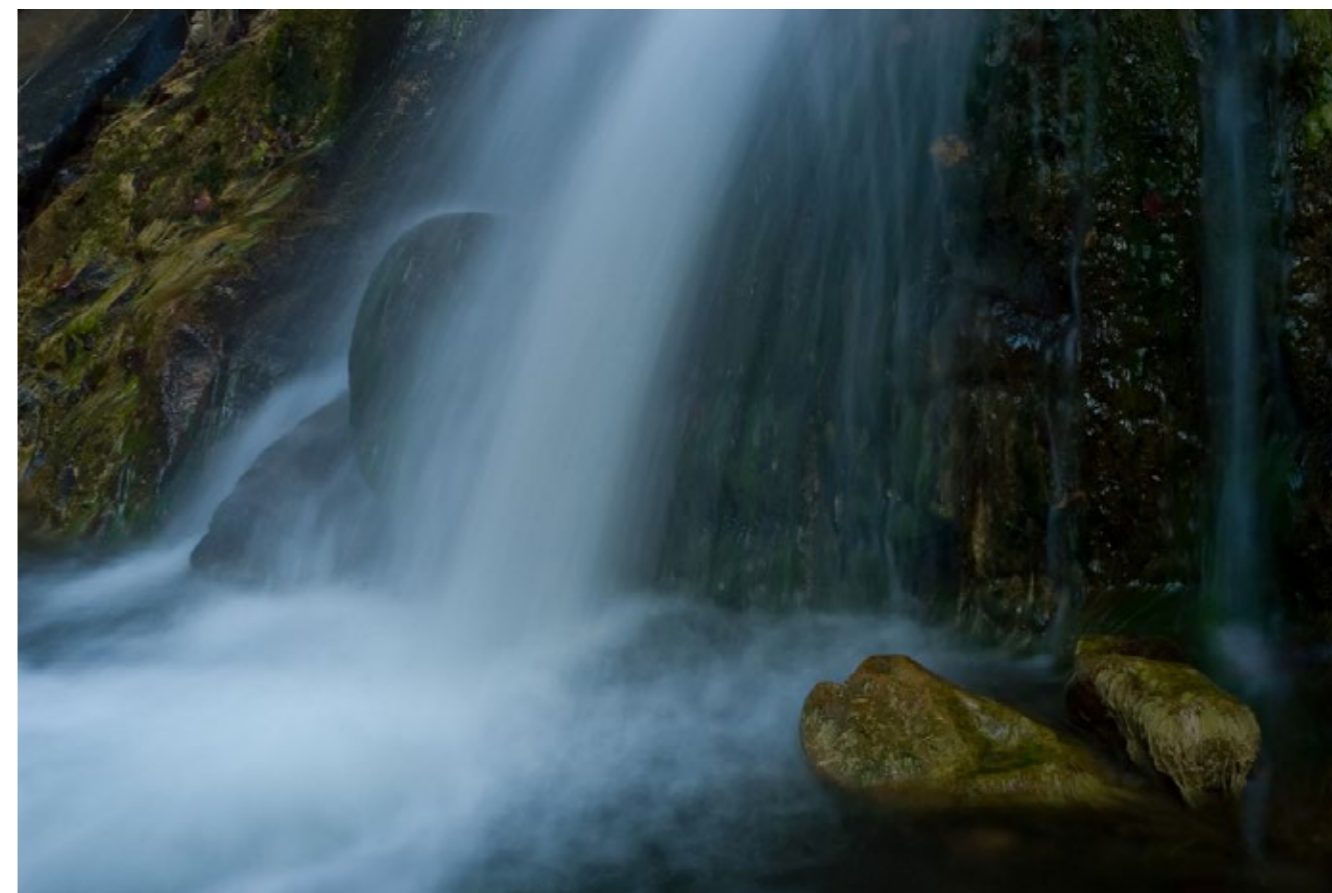
CHEILE TIȘIȚEI

Tot din localitatea Lepșa, se desparte către dreapta dacă urmăm direcția către Focșani, un drum forestier ce trece peste Putna pe un pod și mai apoi se avântă pe Valea Tișitei. Drumul nu este în condiții foarte bune și nu se poate merge cu mașina, însă o drumeție pe jos va fi cu siguranță mult mai plăcută. Tișița se formează din confluența râurilor Tișița Mică și Tișița Mare și străbate un sector de chei largi, cu deschideri mari, mărginite de culmi înalte și împădurite în cea mai mare parte. În numeroase segmente există cascade de mici dimensiuni ce pot oferi fotografii frumoase, atât prin cadre generale, dar și prin anumite detalii. Pădurea de foioase în cea mai mare parte este și ea spectaculoasă

prin colorit. În anumite locuri, aceasta se reflectă în micile ochiuri de apă formate de-a lungul Tișitei.

Pe măsură ce urcați în amonte, valea se îngustează și ajunge la confluența celor două Tișițe. Drumul urmează către dreapta Tișița Mică și vă poate duce până în satul Greșu. Un traseu turistic triunghi roșu, ce va purtat până în acest punct merge pe Tișița Mare și vă poate scoate în golul alpin din Șaua Geamăna. Din păcate nici un traseu turistic marcat din zona Lepșa nu se poate urma în circuit, iar transportul dintre satele din vecinătate este anevoios cu altceva în afara mașinii personale.

O altă zonă interesantă pentru fotografie este aflată pe drumul către Târgu Secuiesc ce te scoate la un moment

Tișița © Dan Dinu

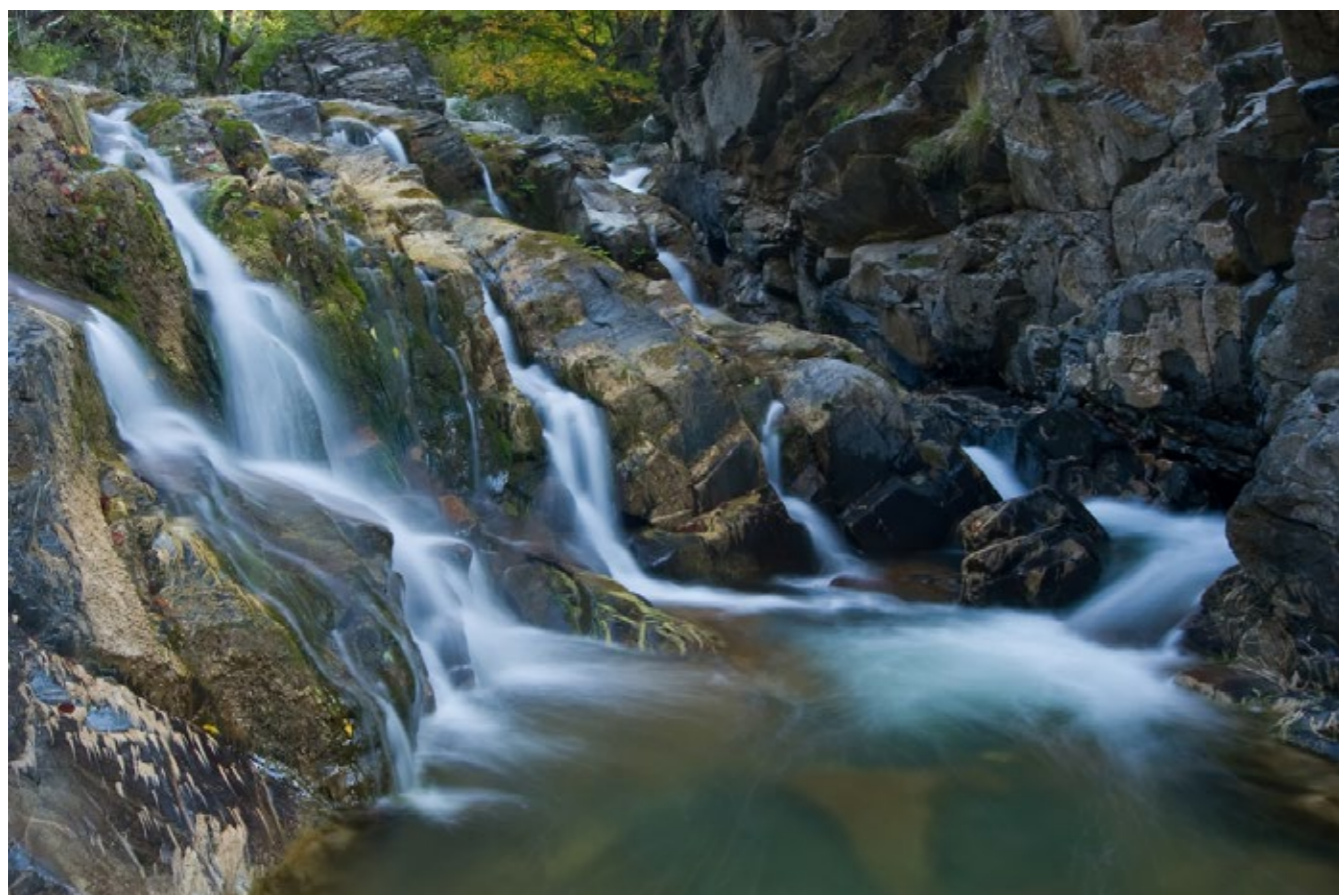

dat într-o zonă de pășune alpină cu o bună vizibilitate asupra piscurilor împădurite ale Munților Vrancei. Copaci solitari pot constitui aici un bun subiect pentru peisajul din jur, mai ales dacă ajungeți la o oră de seară, când lumina este mai caldă și mai plăcută.

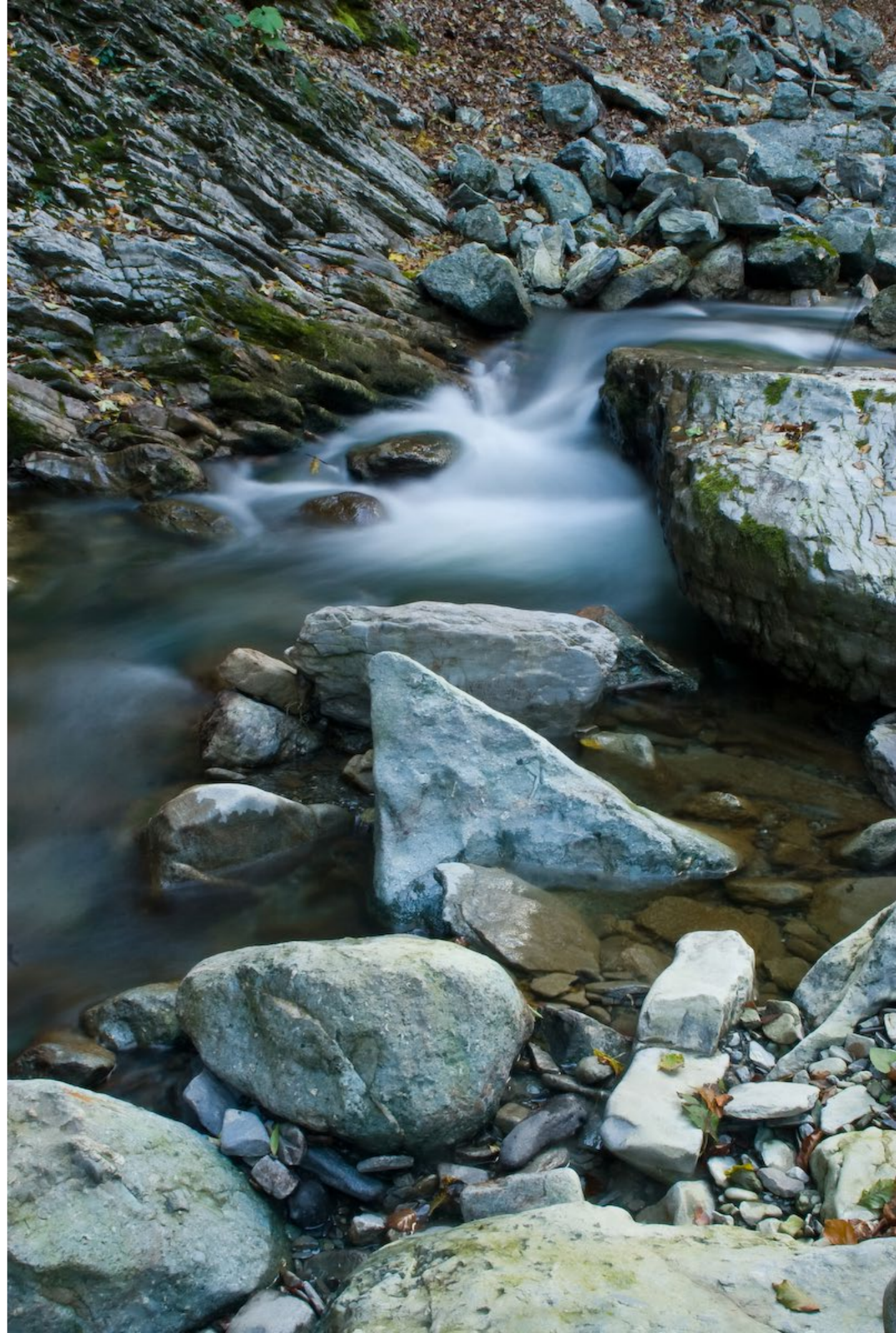
Traseele propuse nu sunt nicidecum grele, ele urmând în cea mai mare parte poteci bine întreținute sau drumuri forestiere, însă cum fotografia nu se face tocmai din potecă și uneori trebuie să coborâți în albia râurilor vă recomandăm o pereche de ghete bune, aderente, pe care să vă puteți baza. Îmbrăcămintea trebuie să fie și ea adecvată anotimpului. Începutul de toamnă poate fi călduros, dar și ploios uneori, așa că nu uitați de o geacă de ploaie sau o pelerină. În privința cazării, dacă aveți mai mult timp la dispoziție

nu trebuie să vă faceți griji, în Lepșa există pensiuni pentru toate gusturile și buzunarele. Rezervați totuși din timp pentru că zona tinde să fie uneori aglomerată, iar seara este timp de pozat și nu de alergat pe la pensiuni după cazare.

Despre echipamentul de fotografiat, fiind mai ales peisaj vă recomand un obiectiv superangular. Uneori unghiurile de abordare sunt foarte importante, iar prim-planul trebuie bine pus în evidență. Peisajul cel mai fotogenic este de-a lungul apei, așa că nu vă lăsați trepidul acasă, dacă vreți să alegeți un timp mai lung de expunere. Filtrul de polarizare vă va ajuta să eliminați reflexiile nedorite, care aici sunt din plin, iar un filtru ND o să fie numai bun pentru a prelungi timpul de expunere. Plecați dimineața devreme, pentru că

Tișița © Dan Dinu

Tișița © Dragoș Giurgiu

Informații generale

Zona Cascadei Putna este rezervație naturală de tip mixt

Până în Lepșa se poate ajunge cu mașina personală.

Cazarea se poate face la pensiunile din zonă sau cu cortul în diverse locații.

Traseele sunt de dificultate medie și nu necesită o pregătire specială.

Informații fotografice

În zona Cascada Putnei - Cheile Tișitei puteți fotografia peisaj și wildlife.

La 01.09 soarele răsare la 06:38 și apune la 19:52. La 30.09, soarele răsare la 07:12 și apune la 18:58.

Munții Vrancei © Dan Dinu

zilele de toamnă sunt deja scurtate, iar cascadele trebuie să le fotografiați în umbră, pentru a nu avea arsuri pe apă, mai ales dacă vreți expuneri lungi. Dacă apă este din plin, nu uitați de ceva de mâncare, pentru că un traseu plin de cascade și de păduri frumoase îți poate

răpi ușor o zi întreagă, iar grija voastră trebuie să fie îndreptată către imagini deosebite și nu către golul din stomac. Nu uitați să fiți atenți și la animalele din pădure și să respectați sfaturile de pe panourile din jur, pentru că nu degeaba zona a fost aleasă pentru protecția

carnivorelor mari. Dacă cu râsul sau lupul este mai greu să te întâlnești, știm cu toții că ursul este mai darnic la acest aspect. A trecut perioada de zmeură așa că un sandwich de la un turist poate fi binevenit. Nu vreau însă să vă sperii prea tare, pentru că zona merită

din plin atenția voastră. Drumuri bune, poteci însorite și fără întâlniri nedorite!

TEST DE TEREN

Trepiedul MANFROTTO 190CXPRO3

Nu poți fi fotograf de natură, fără să ai în componența echipamentului și un trepied. Cu toții plecăm de la unul simplu și banal de aluminiu, ca mai apoi după ce mai evoluăm să ne dorim din ce în ce mai mult și să ajungem la modele mai performante, mai ușoare și mai versatile. Personal pot spune că am încercat de toate: de la un model “no name” foarte ușor dar pe care trebuia să îl țin când adia vântul ca să nu cadă aparatul și până la un model foarte solid și greu, dedicat în special fotografiilor mai puțin mobili, pe care eu însă a trebuit să îl car în spate pe ghețarii Alpilor francezi. Nu a fost o experiență ușoară, dar mi-a deschis ochii asupra unui aspect... trepiedul este o unealtă ce trebuie aleasă cu grijă.

text și foto: Dan Dinu

Caracteristici

DIMENSIUNI

deschidere completă: 146 cm

înălțime minimă: 8 cm

înălțime picioare: 122 cm

înălțime închis: 58 cm

greutate: 1,29 kg

greutate maximă: 5 kg

MATERIAL

fibră de carbon

magneziu

UNGHII DE POZIȚIONARE 25°, 46°, 66°, 89°

CARACTERISTICI

bulă de nivel integrată pe placa

superioară de magneziu a trepiedului;

sistemul Q90, patentat de Manfrotto, de

manevrare rapidă a coloanei centrale.

CAP

acceptă orice cap de trepied Manfrotto

sau altul compatibil cu sistemul de prindere

OBSERVAȚII

Trepiedul 190CXPRO3 de la Manfrotto a fost pus la test de echipa Photo Travel pentru a vedea care sunt calitățile și defectele acestuia. Dacă balanța înclină într-o parte sau alta vom vedea în continuare. Ca și observații generale trebuie să spunem încă de la început că trepiedul testat este unul din fibră de carbon, așadar se încadrează în gama trepiedelor ușoare. Modelul ales de noi este unul cu trei segmente la picioare, așa cum reiese din numele acestuia. Există și un model cu patru segmente (190CXPRO4), care, deși este mai scurt atunci când este strâns, are un dezavantaj pe care îl au toate trepiedele cu acest număr de segmente: ultimul dintre acestea este foarte subțire și mult mai expus la vibrații sau adieri de vânt, foarte frecvente în fotografia de exterior. Partea cea mai interesantă

a trepiedului este coloana centrală rabatabilă, ce se poate poziționa atât cu capul în jos, ca la mai vechile modele de trepied, dar și orizontal pe picioare. Acest lucru combinat cu cele trei poziții de deschidere a picioarelor și cu lungimea diferită a segmentelor vă oferă o multitudine de poziții de fotografiere. În reclama celor de la Manfrotto care făcea referire la această serie, se spunea că acesta te poate învăța poziții noi, și pe bună dreptate că așa și este. De multe ori vrem să fotografiam de la nivelul solului pentru un unghi mai bun sau pentru macro, sau vrem să poziționăm trepiedul pe un teren foarte accidentat, iar în aceste condiții apare și utilitatea modelului. Până în prezent, și folosesc de ceva timp acest trepied pentru teste, nu am întâlnit nici o situație în care acesta să nu se descurce, indiferent de poziția din care fotografiam.

Trepiedul se poate poziționa la doar

8cm deasupra solului, un mare avantaj pentru cei ce îndrăgesc fotografia macro și are 146cm cu coloana ridicată, suficient pentru persoanele nu foarte înalte. Când este strâns trepiedul măsoară 58cm, lucru ce îl face suficient de compact pentru a fi pus pe un rucsac sau chiar introdus în acesta în cazul celor mai mari destinate drumeției. Greutatea trepiedului, fără cap, este de 1,29kg, excelent pentru cineva care va trebui să îl aibă în spate o zi întreagă. Clemele de deblocare a segmentelor sunt robuste și se pot strânge dacă s-au slăbit. Cele care deblochează unghiul de poziționare al picioarelor sunt parcă puțin prea incomode, iar sistemul cu arc nu mi se pare cel mai reușit atunci când vine vorba de utilizare îndelungată. Producătorul nu a mai pus burete pe picioare, este normal să nu îți mai înghețe mâna pe trepied acesta fiind din carbon și nu din metal, însă buretele

ajuta și la cărarea trepiedului cu aparatul atașat, oferind o comoditate mai mare atunci când acesta apăsă pe umăr. Modelul este unul solid, bine construit și finisat, cu un aspect plăcut. Trepiedul are incorporat și o bulă de nivel la baza picioarelor ce vă poate ajuta atunci când vreți să realizați o panoramă.

LOCUL DE TESTARE

Pentru prima parte a testului am dus trepiedul undeva în Bucegi în apropiere de Șaua Strunga. Am ales zona asta pentru că terenul accidentat, cu foarte multe blocuri de stâncă desprinse și căzute în poiana și cu multe lapiezuri îmi ofereau un teren de "joacă" perfect. Capul de trepied folosit a fost un model 488RC2, tot de la Manfrotto. În imaginile ce ilustrează acest articol se pot vedea câteva din pozițiile din care se poate fotografia. Atunci când terenul este

© Viorica Dinu

© Viorica Dinu

accidentat, putem să ne bucurăm de versatilitatea trepiedului cu adevărat. De exemplu, un picioar se poate întinde pe pământ, iar celelalte două pot fi poziționate sub diverse unghiuri pentru a echilibra trepiedul. Căutați mici asperități în stâncă pentru o poziționare sigură. Deși drumul până în zona de testare și înapoi ne-a luat o zi întreagă în care am cărat trepiedul în spate, nu pot spune că a fost un efort prea mare, greutatea lui fiind un atu în acest sens, pentru că rucsacul mai conținea și toată aparatura foto necesară.

Al doilea test a fost unul neprogramat, de care însă m-am bucurat din plin. Într-o tură de câteva zile prin Oltenia de sub Munte, am ajuns și în Cheile Bistriței și Cheile Oltețului, loc unde am mai continuat testarea. De obicei când fotografiez apă sau cascade, mai ales la cele mici cum este cazul în astfel de zone, prefer să mă

poziționez astfel încât firul de apă să curgă înspre mine, pentru un efect cât mai bun. Acest lucru duce inevitabil la o problemă, ori găsesc pietre pe care să stau, ori trebuie să intru în apă. În aceste două zone am avut ocazia să testez ambele variante. Firul apei era destul de jos față de drum așa că a trebuit să cobor până la punctul de fotografiere. În Cheile Bistriței am fost atras de o cascadă nu foarte mare dar interesantă. Locul din care fotografiam a pus la treabă trepiedul deoarece acesta avea două picioare pe mal și un al treilea poziționat orizontal și sprijinit de un perete vertical de stâncă. Punctul astfel ales îmi oferea poziționarea direct deasupra apei. În alt punct de fotografiere a trebuit să poziționez un picioar al trepiedului deschis complet în apă, iar celelalte două sub unghiuri diferite pe mal. În celelalte chei am vrut să fotografiez o cascadă direct din apă și la un unghi de doar câțiva

pro & contra

PRO

- Ușor datorită materialelor din care este construit;
- Foarte versatil datorită poziționării orizontale a coloanei centrale;
- Construcție cu trei segmente ce conferă un bun raport între reducerea vibrațiilor și dimensiunea de transport;
- Poziționarea foarte aproape de sol cu picioarele și coloana centrală poziționate orizontal;

CONTRA

- Cleme de deblocare a unghiului picioarelor destul de sensibile;
- Lipsa bureților de pe picioare ce ușurează transportul când trepiedul este cărat pe umăr;

centrimetri de suprafața acesteia, lucru ce a dus la inserarea trepiedului direct în apa ce trecea de genunchi. Poziționarea coloanei orizontal m-a ajutat să obțin un unghi foarte aproape de suprafața apei, fără însă să aveau capul trepiedului scufundat. Deși curentul era destul de puternic, poziționarea unui picioar în aval pentru a opune rezistență a fixat bine trepiedul și nici nu a generat vibrații, lucru ce ar fi compromis fotografia realizată cu un timp lung de expunere. Cel mai greu a fost să mă uit prin vizor, urechea stângă fiindu-mi complet în apa foarte rece ce nu a dat probleme trepiedului, dar care pe mine m-a făcut să pierd un timp minim în realizarea imaginii. Nu uitați, când scoateți trepiedul din apă, să goliți segmentele de apă care ajunge în interiorul lor, deoarece nu cred că vreți să cărați în spate un trepied de carbon cu greutatea unui de aluminiu.

În concluzie trepiedul prezentat este unul ce trebuie pus pe lista unui iubitor de natură și fotografie, mai ales dacă acesta vrea poziții inedite de fotografiere și este mereu în căutarea unghiului perfect.

Mai multe fotografii din testul trepiedului puteți vedea pe www.phototravel.ro

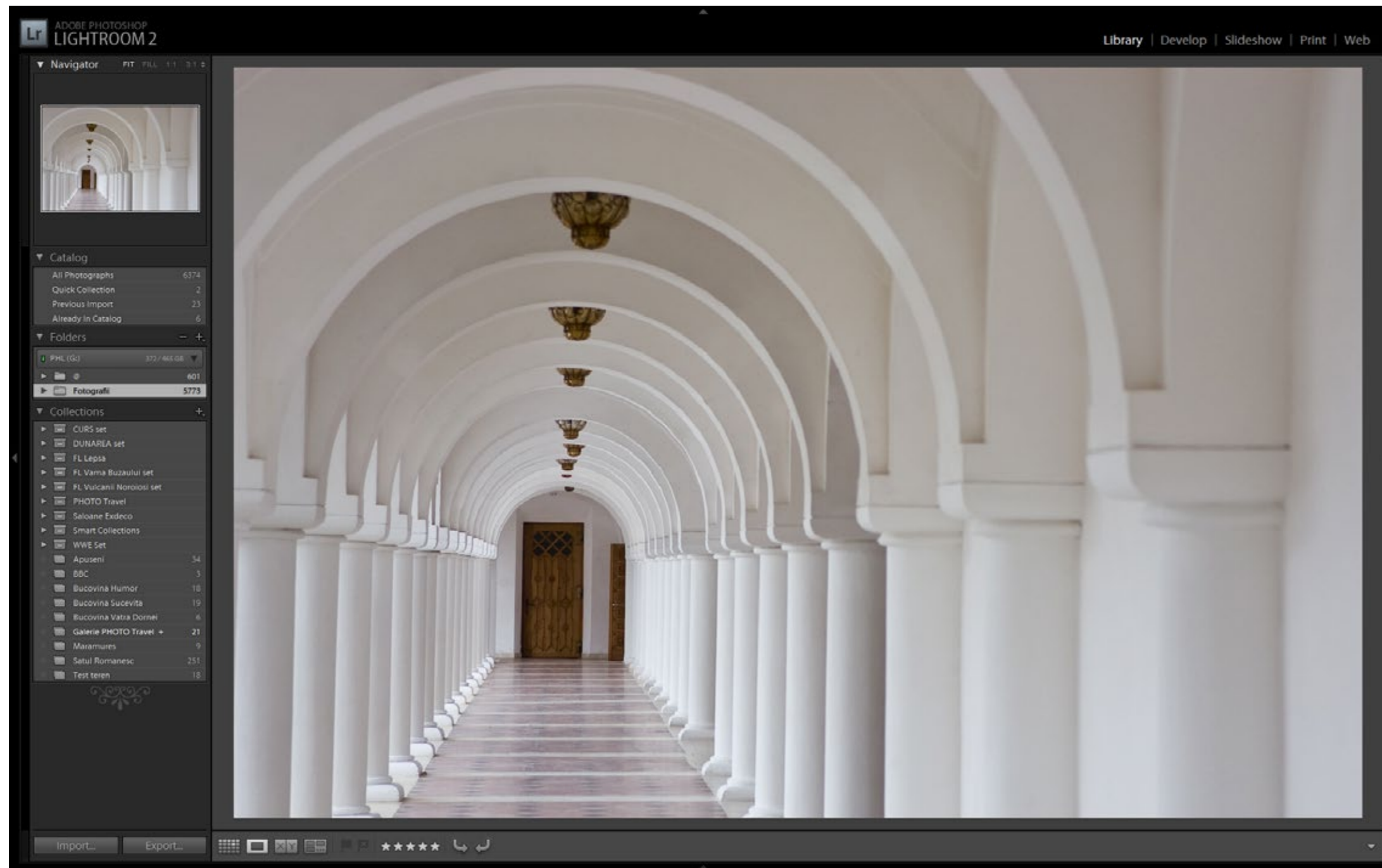
info

Acest material a fost realizat cu sprijinul www.photosetup.ro.

Mai multe detalii despre acest trepied puteți găsi pe

www.manfrotto.com

Indexarea și arhivarea IMAGINIILOR

Închipuiți-vă o lume în care doar tastând câteva cuvinte îți poți găsi fotografia dorită dintre miile de imagini pe care le-ai realizat, în doar jumătate de minut. Nu, nu este scenariul unui film science-fiction, ci o realitate ce se poate materializa ținând cont de câteva sfaturi și idei.

Navigator FIT FILL 1:1 3:1

Catalog

- All Photographs 7456
- Quick Collection 11
- Previous Import 159
- Already In Catalog 6

Folders

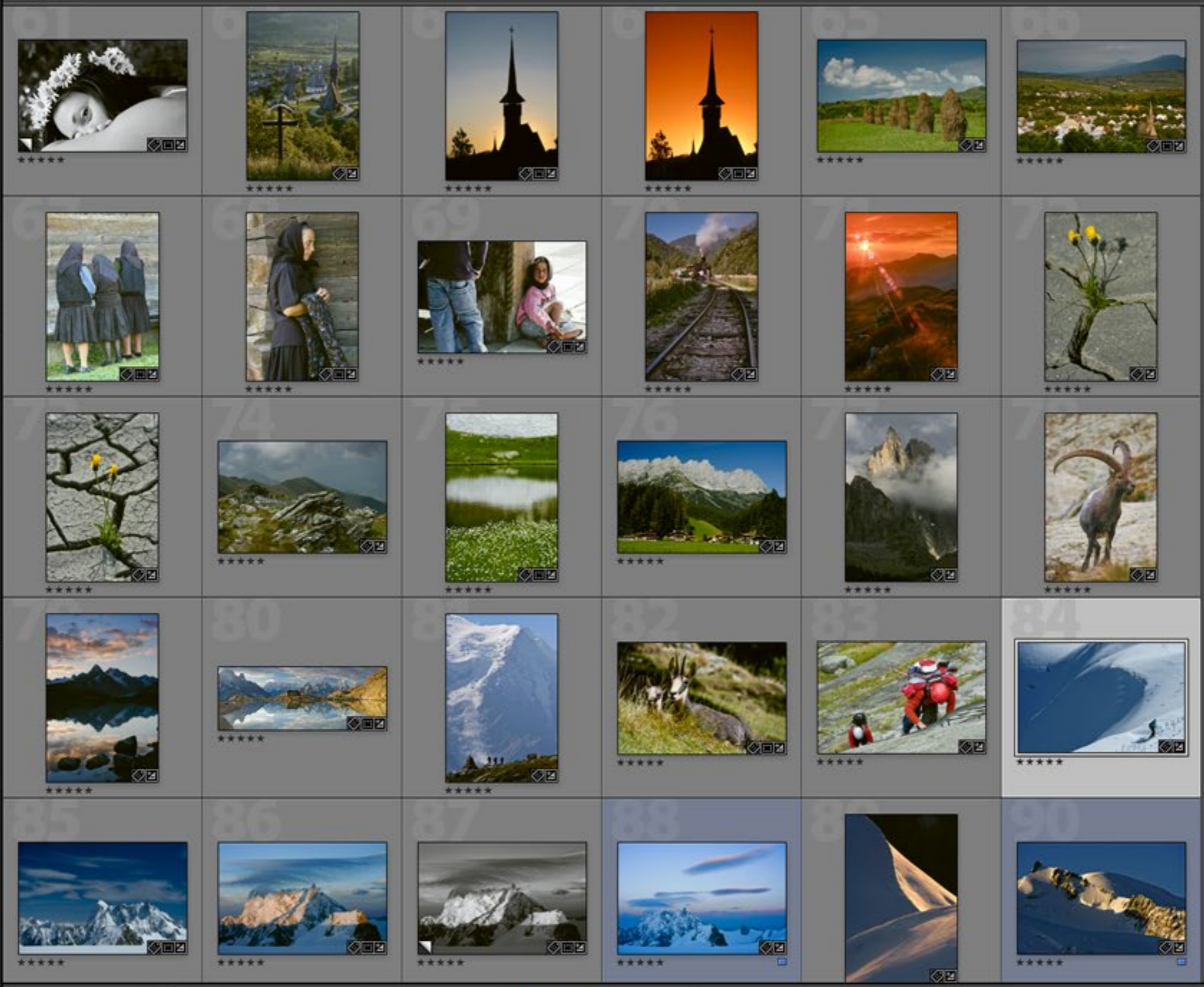
- PHL (G:) 370 / 468 GB
 - 601
 - Fotografii 6855
 - #Junk 744
 - #Neindexate 2089
 - #Work 1
 - Abstract 147
 - Actiune 411
 - Animale 254
 - Arhitectura 824
 - Montane 829
 - Natura 843
 - Oameni 230
 - Rural 483

Collections

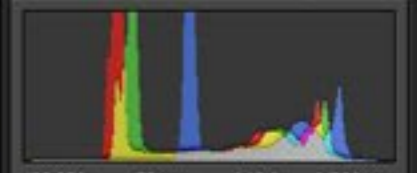
- CURS set
- DUNAREA set
- FL Lepsa
- FL Vama Buzaului set
- FL Vulcanii Norolosi set
- PHOTO Travel
- Smart Collections
- WWE Set
- Apuseni 34
- Argentina 12
- BBC 3
- Galerie PHOTO Travel 4
- Maramures + 18
- Satul Romanesc 251
- Test teren 36
- Trierenberg 9

Import... Export...

Library Filter: Text Attribute Metadata None Custom Filter

Histogram

ISO 250 72 mm f / 9,0 1/320 sec

Custom Quick Develop

Keywording

Keyword Tags Enter Keywords

act, alpinism, expealpi2006, franta, montblanc, phi, toamna, valeebianche, zapada

Click here to add keywords

Keyword Suggestions

mon	romania	alpi
creasta	transilvania	lama
jbrasov	viaferrata	dolomiti

Keyword Set Recent Keywords

apuseni	nat	romania
phi	starculptic	pestera
vara	magura	jibhor

Keyword List

EXIF Metadata

Preset: None

File Name: ACT-dandinu-0072.tif

File Path: Actiune

Dimensions: 3008 x 2000

Cropped: 3008 x 2000

Date Time Original: 19.09.2006 11:5...

Date Time Digitized: 19.09.2006 11:57:36

Date Time: 19.09.2006 11:57:36

Exposure: 1/320 sec at f / 9,0

Focal Length: 72 mm

Focal Length 35mm: 108 mm

Exposure Bias: 0 EV

ISO Speed Rating: ISO 250

Flash: Did not fire

Exposure Program: Normal

Metering Mode: Pattern

Make: NIKON CORPORA...

Model: NIKON D100

Lens: 28.0-105.0 mm f/4.0

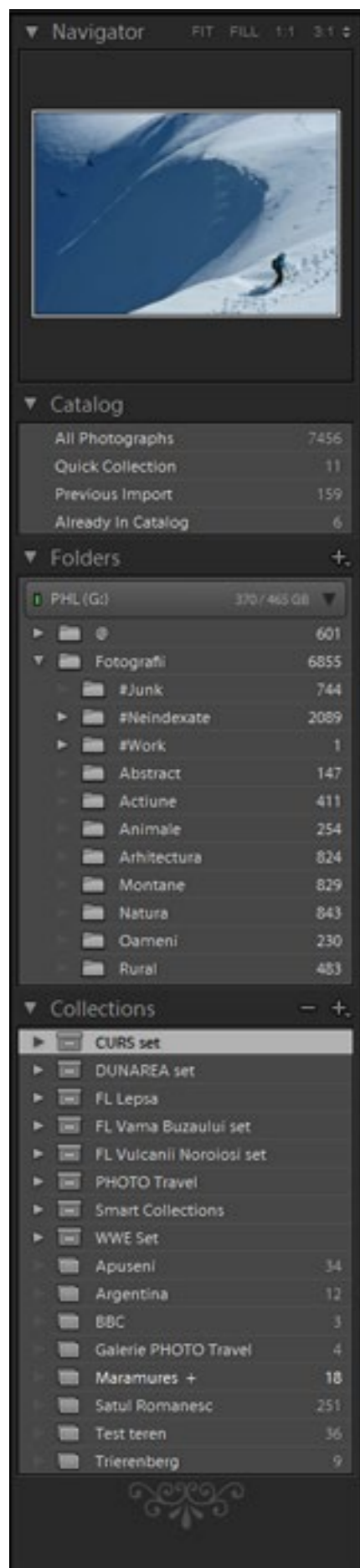
Artist: Dan DINU

Software: Ver.2.00

Sync Settings Sync Metadata

Sort: Capture Time

ACT-dandinu-0072.tif

Îmi amintesc cum, pe vremea când lucram pe film, aveam un dosar în care îmi țineam foliile cu negative, iar pe coperta acestuia erau numerotate și descrise imaginile ce se aflau în dosar. Era o soluție simplă pentru cele aproape o sută de negative, însă acum în era digitală acest lucru nu mai este la fel de ușor de realizat.

Odată cu apariția aparatului de fotografiat digital pe care îl folosim cu toții, o mare problemă vine odată cu stocarea miilor de imagini pe care le realizăm. Este o problemă căreia nu îi dăm importanță la început, însă care devine din ce în ce mai complicată pe măsură ce se strând mai multe fișiere. Atunci când vrem să cautăm o imagine trebuie să ne scoatem o mapă uriașă de CD-uri sau DVD-uri, sau în cel mai fericit caz un HDD portabil pe care să căutăm imaginea dorită. Trebuie să ne amintim unde era, în ce folder, în ce an am realizat-o și cum am denumit-o. Pe lângă toate acestea trebuie să mai pierdem și câteva ore în căutarea ei. Ce ne facem însă dacă avem nevoie de mai multe imagini... cred că acest scenariu vi se pare destul de familiar.

Soluția pe care noi o propunem este una destul de simplă pe care eu personal am construit-o în mai bine de un an de încercări și pe care o folosesc de mai bine de un an cu succes. Nu îmi mai pot imagina viața de fotograf fără baza mea de imagini, bine indexată și arhivată. Dar haideți să începem cu primii pași.

STOCAREA IMAGINILOR

Acum ceva vreme cu toții credeam că suportul optic (CD, DVD) era cea mai bună soluție de stocare a datelor digitale și sunt convins că aveți și acum foarte multe informații scrise pe acest tip de suport. Problema este că aceste suporturi optice nu sunt sigure și nu sunt fiabile în timp, având o durată de viață limitată. Trebuie astfel să alegem o variantă mai sigură pentru a ne proteja imaginile digitale ce constituie amintirile și munca noastră. Cea mai sigură variantă este un harddisk (HDD) extern, sau portabil pe care să ne formăm întreaga bază de date. Suportul magnetic este mult mai sigur, mai fiabil în timp, iar dacă se strică se mai pot recupera datele de pe discurile magnetice în centre specializate. În acest moment HDD-urile au devenit foarte accesibile ca preț, așa că putem astfel să ne orientăm către capacități mari precum 500GB sau chiar 1TB. Foarte important este să cumpărați două astfel de HDD-uri identice pentru a vă crea un back-up pentru protecție. Un HDD trebuie să îl folosiți pentru lucru și celălalt ca și copie de siguranță.

Cele două unități trebuie să fie mereu sincronizate. Recomand cel puțin o dată pe lună să copiați datele de pe HDD-ul de lucru pe cel de siguranță. Acest lucru se poate face manual sau cu programe specializate.

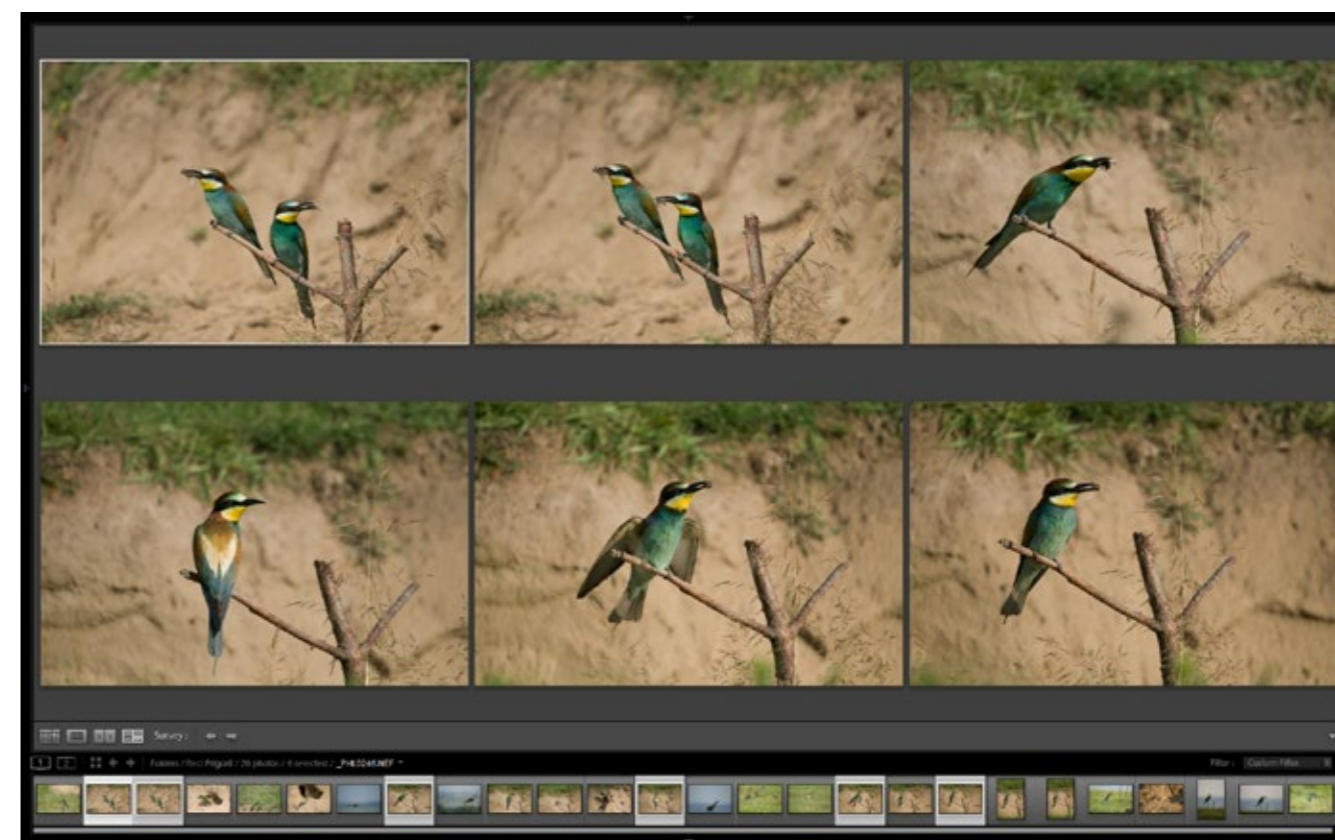
REALIZAREA BAZEI DE DATE

Pentru a putea avea mereu imaginile în ordine trebuie să le ținem aranjate într-o bază de date bine structurată. Pentru a crea acest lucru trebuie să folosim un program ce permite arhivarea și indexarea imaginilor. În ultimii ani am încercat mai multe variante și am ajuns la concluzia că Adobe Photoshop Lightroom oferă cele mai bune funcții în această privință. Înainte de a importa imaginile în program trebuie să creem structura bazei de date pe foldere. În această privință recomand sortarea imaginilor pe teme și nu pe ani, date sau zone. Numărul de foldere va fi mai mic și mai ușor de urmărit. Temele pot fi numele genurilor de fotografie preferate, de exemplu: natură, animale, macro,

arhitectură, oameni, etc. Astfel când vreți să găsiți o imagine cu o clădire, o puteți găsi în folderul de arhitectură. După ce importăm imaginile în Lightroom acesta va crea un catalog în care va păstra toate informațiile despre imaginile noastre, indiferent că sunt prelucrări sau cuvinte cheie. Toate operațiunile ulterioare fie că este vorba de ștergere de fișiere sau sortare pe colecții se vor face din program. Orice modificare în afara programului nu va fi recunoscută de Lightroom și va trebui să ne resincronizăm baza de date, lucru ce se poate face automat și care se recomandă la anumite intervale de timp.

SELECTAREA IMAGINILOR

Un punct important în arhivarea fotografiilor este selectarea imaginilor ce urmează a fi păstrate. Aceasta trebuie făcută riguros și cu atenție. Este bine să vă păstrați numai acele imagini care merită salvate și să renunțați la celelalte. Gândiți-vă că orice imagine păstrată fără rost vă poate îngreuna munca ulterior. Lightroom are numeroase unelte de

comparare a imaginilor, atât mai multe simultan, dar și două câte două pentru a vedea diferențele în detaliu. Această unealtă este mai ales de ajutor atunci când aveți imagini luate în rafală și vreți să vedeți care este mai clară. Personal recomand trei etape de selecție. Prima, imediat ce descărcați imaginile de pe cameră are ca scop înlăturarea cadrelor neclare, cu probleme de expunere, sau alte greșeli tehnice. A doua etapă vine peste un timp de aproximativ o lună și va elimina cu un ochi mult mai critic și cu o gândire mai obiectivă imaginile din punct de vedere al compoziției, mesajului sau alte selecții mai creative axate pe partea artistică dacă vreți și mai puțin pe cea tehnică. Ultima etapă vine odată cu adăugarea cuvintelor cheie și redenumirea fișierelor pentru adăugarea definitivă în baza de date. În acest stadiu se elimină imaginile care poate au scăpat la primele două etape de selecție. Pentru a avea o ordine între aceste etape, puteți avea și foldere diferite. În primă fază puteți lucra pe

folderele originale ale camerei sortate pe date, apoi puteți transfera imaginile într-un folder de lucru, în care se face și selecția pe teme, iar după ce au fost redenumite și indexate cu cuvinte cheie merg în folderele finale de stocare.

REDENUMIREA FIȘIERELOR

Acest lucru se poate face cu ajutorul Lightroom automat și pentru un număr mare de fișiere. Este foarte util să ne redenumim fișierele pentru a avea o unitate în modul de lucru și pentru ca fiecare imagine să aibă un cod unic de identificare. Redenumirea se poate face după următoarea formulă: NAT-dandinu-0001, unde primele trei litere sunt un cod pentru categoria din care fac parte fișierele (NATURĂ în exemplul nostru), următoarele litere reprezintă numele vostru, iar numerele de la final sunt luate în ordine. Când treceți de 9999 de imagini în categoria respectivă puteți să schimbați seria de trei litere din față. Astfel o să aveți mereu un cod bine structurat pentru orice imagine, iar numai din numele acesteia o

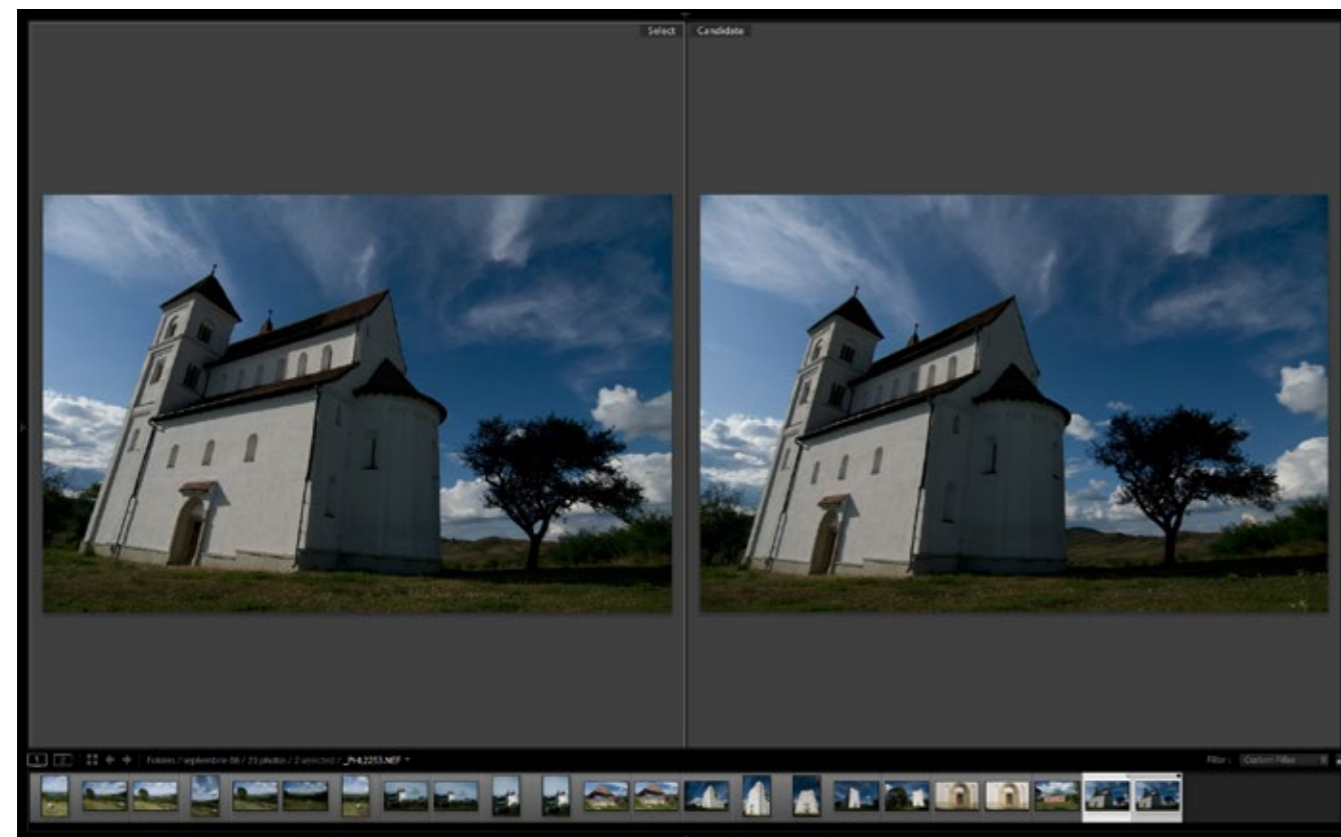
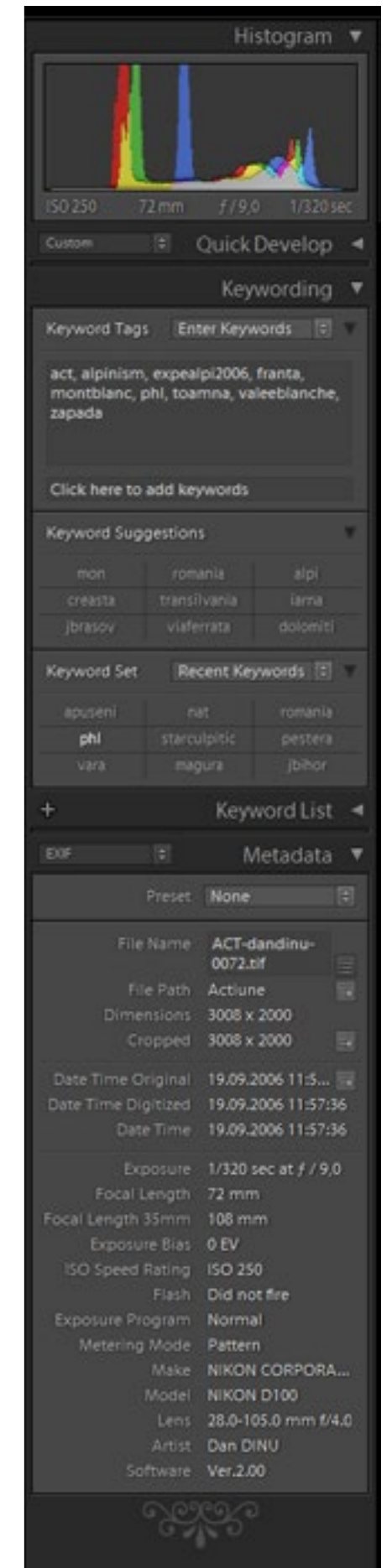
să puteți ști din ce categorie face parte. Este posibilă și introducerea anului sau a datei automat în numele imaginii dacă acest lucru se dorește.

CUVINTELE CHEIE

Este foarte important să acordăm o atenție deosebită acestui aspect, pentru că ne va ușura foarte mult pe viitor munca de căutare. Adăugarea de cuvinte cheie nu este chiar atât de dificilă și minuțioasă pe cât ați crede și ne va răpi destul de puțin timp. Lightroom ne oferă posibilitatea adăugării de cuvinte cheie la mai multe imagini odată, dar ne oferă și diverse sugestii pe care ele le calculează în funcție de cuvintele cheie adăugate la alte imagini de același fel. Sistemul este unul inteligent și destul de practic. Întrebarea firească este ce fel de cuvinte cheie să adaug și cât de multe? Vă pot spune că nu trebuie să exagerați ci să puneți doar cuvinte cheie importante care să vă ușureze căutarea. De exemplu puteți începe cu țara și localitatea, respectiv zona în care sunt făcute imaginile. Urmează cuvinte despre ce reprezintă fotografia, de exemplu o cetate un castel, și apoi și numele acestuia dacă are unul. Poate mai este important anotimpul și diferite alte caracteristici distincte. Normal că putem să complicăm cât de mult lucrurile, ce este necesar însă este să avem un șablon de aplicare a cuvintelor pentru imaginile din aceeași categorie pentru a nu omite anumite caracteristici. Este bine de asemenea să punem toate cuvintele la singular ca să nu complicăm prea mult termenii de căutare. Cuvintele se scriu despărțite de virgulă pentru a fi recunoscute de către program ca separate.

METADATA

Poate o să vă întrebați de ce în tot sistemul de denumire al fișierelor sau a folderelor nu am inclus data sau anul realizării fotografiei. Ei bine toate aceste informații se regăsesc în exif-ul imaginii, împreună cu multe alte date despre aparatul folosit și caracteristicile tehnice ale imaginii. Programul Lightroom oferă posibilitatea de a înscriere în câmpurile de metadata și anumite date personale despre cel ce a realizat imaginea. Puteți include aici informații despre zona în care locuiți, număr de telefon, adresă de e-mail sau website personal pentru a putea fi contactat la nevoie de cineva care găsește o imagine de a voastră. Toate informațiile de aici pot fi inserate la un set mare de imagini, deci munca va fi mult ușurată, mai ales că se pot crea preseturi bine stabilite ca și în cazul redenumirii.

COLECȚII DE IMAGINI

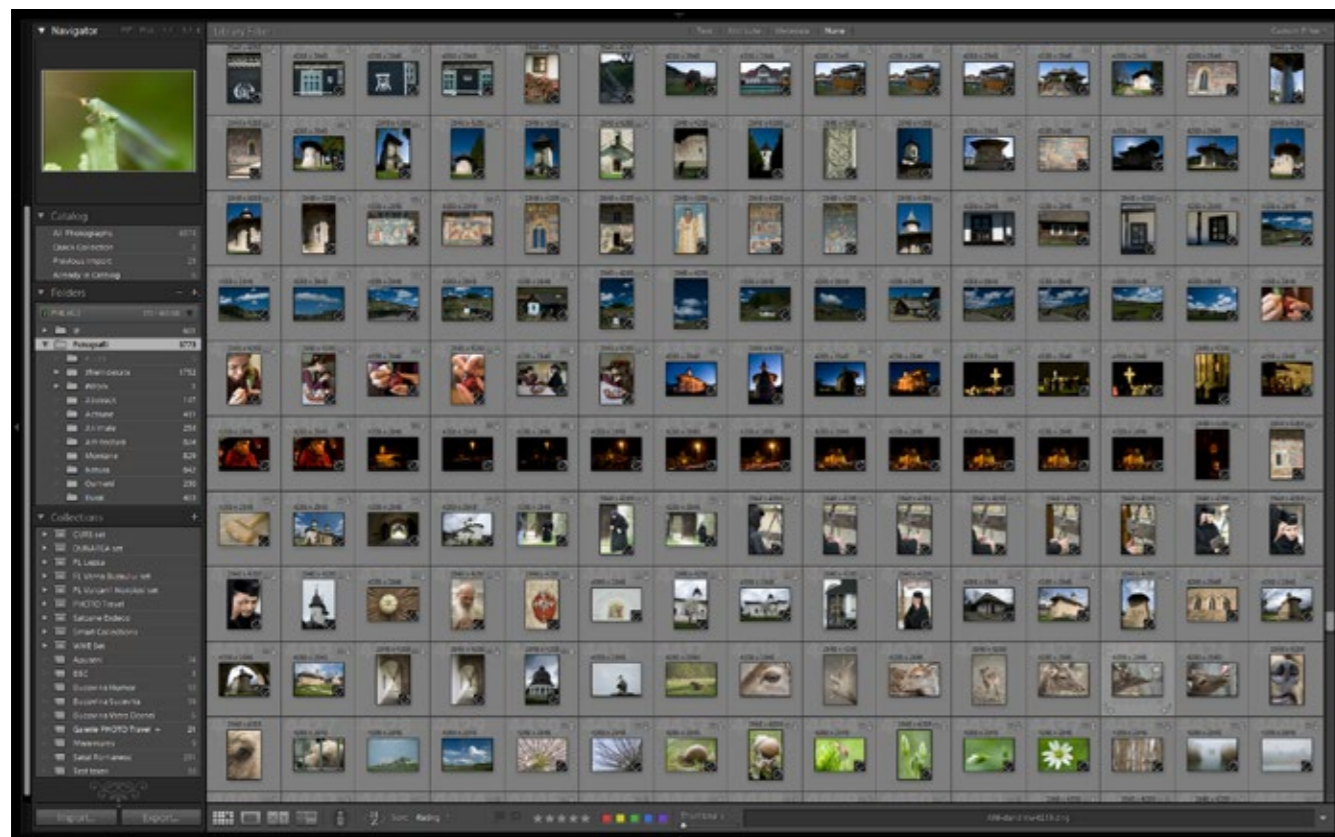
Lucrul în Lightroom ușurează munca fotografului și prin alte metode nu doar cele de a menține în ordine baza de date. Lucrul cu multe fișiere în acest program este foarte facil și datorită sistemului de creare de colecții. Astfel dacă vrem să alegem niște imagini pentru ilustrarea unui articol de exemplu, nu trebuie să facem decât să le adunăm într-o colecție și să lucrăm cu ele în acel loc. Pentru acest lucru nu trebuie să colectăm imaginile într-un folder pe HDD ci doar să le selectăm în program, acesta lucrând de pe aceleași fișiere originale. Astfel la final nu o să avem multe imagini sortate în multe foldere, ci doar imaginile originale ce pot fi catalogate în diferite colecții fără a afecta numărul imaginilor pe HDD și respectiv spațiul pe care acestea îl ocupă. Lightroom mai oferă și prelucrarea diferită a aceluiași fișier prin crearea unei copii virtuale. Astfel putem avea de exemplu o imagine cu două variante, una alb-negru și alta sepia, pe care să le vizualizăm separat, dar care

să aibă la bază același fișier original. Lucrul cu fișiere în Lightroom vă va ține cu siguranță munca în ordine și vă va ajuta să răzbateți printre miile de fișiere pe care o să le adunați cu siguranță în câțiva ani, dacă nu cumva le-ați adunat deja.

Așa cum spuneam la începutul acestui articol, nu îmi mai pot imagina viața și munca de fotograf fără un program care să mă ajute să îmi țin imaginile în ordine dar care să îmi ofere și un acces rapid la ele atunci când am nevoie. Adobe Lightroom face acest lucru, după părerea mea, foarte bine, așa că nu trebuie decât să profitați de experiența celor de la Adobe în domeniu, pentru că acest program a fost creat de fotografi și acest lucru se vede încă de la prima utilizare. Toate bune și spor la treabă.

next

În numărul următor la rubrica **Practic** vom discuta despre fotografia monocrom.

Colecția de hărți turistice

Descoperă ECO ROMANIA

www.eco-romania.ro

Iordania

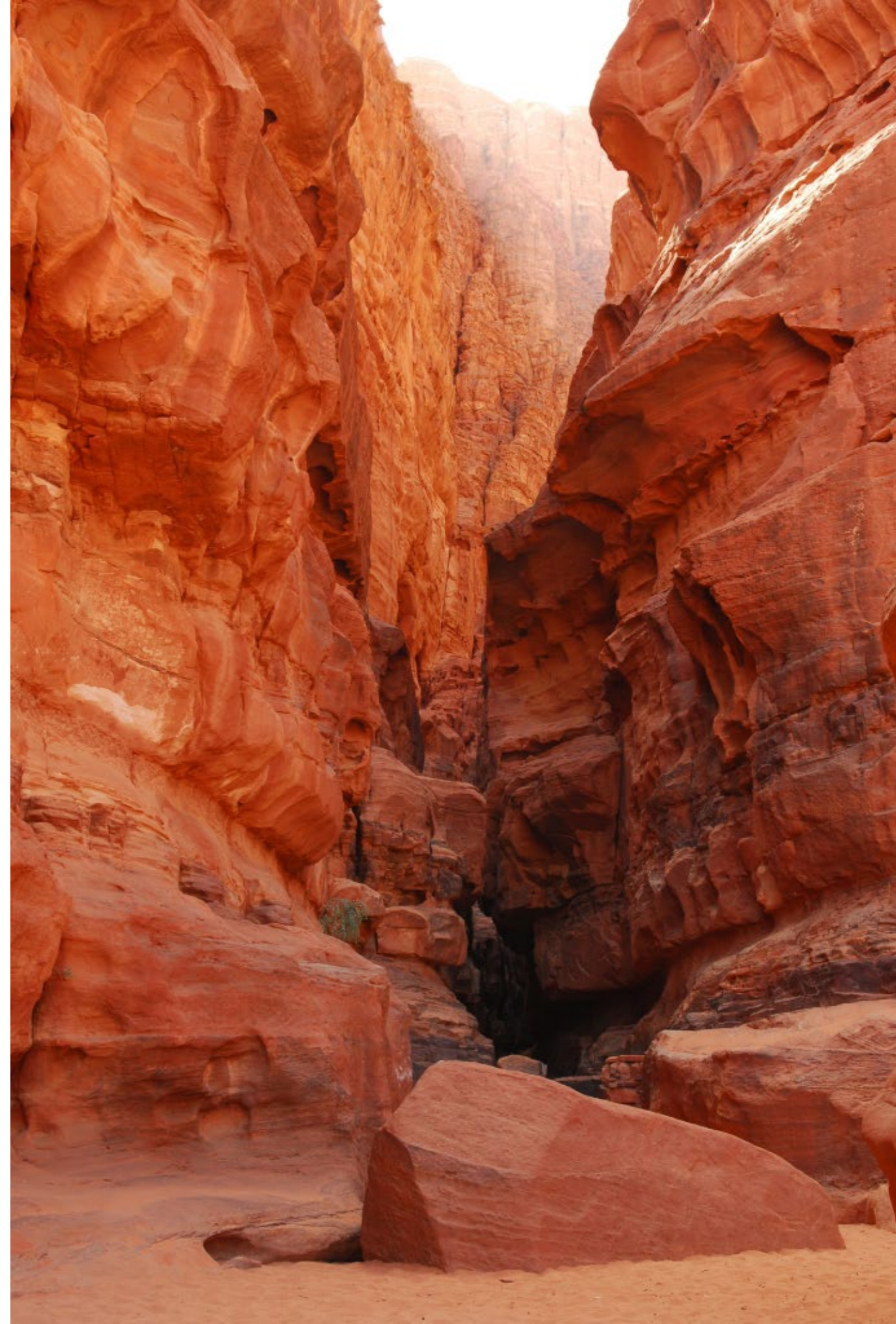
WADI RUM

text și foto: Diana Diaconu

Pentru multă lume Iordania este echivalentă cu Petra, atracția sa celebră. Dar Iordania are mult mai multe de oferit, de la extraordinare ruine romane și splendide mozaicuri bizantine până la explorări subacvatice în Marea Roșie. Însă ceea ce te va fascina poate cel mai mult rămâne deșertul spectaculos din sud-estul țării și până la granița cu Arabia Saudită. Eu am descoperit deșertul treptat

înțelegând că, chiar și acolo unde nimic nu pare interesant la scară macroscopică, la o scară redusă regăsești un univers fascinant și o bogată sursă de inspirație. Cu atât mai mult atunci când deșertul nu este neted ca o mare de pietriș, ci cu forme de relief îndrăznețe: dune de nisip, munți cu pereți verticali, stânci și dâmburi de diverse forme și proporții, turnuri de piatră și canioane înguste și umbroase. Odată

ce i-ai descoperit fascinația și secretele, odată ce i-ai gustat liniștea și te-ai adaptat ritmului său, nu poți să nu rămâi marcat, fascinat și îndrăgostit pe viață.

Pentru fotograf acest loc reprezintă un colț de Rai în care formele, culoarea, lumina și contrastele colaborează perfect pentru a forma imagini de neuitat. Pentru cel interesat de istorie, inscripțiile preistorice pe pereții de stâncă reprezintă mărturii importante pentru evoluția omenirii și istoria acestor locuri. Numele ofițerului britanic T. E. Lawrence, participant în revolta arabă din 1917-1918, este legat pe veci de acest loc: "Lawrence al Arabiei" este celebru. Pentru cel în căutare de singurătate și liniște acest loc este perfect pentru meditație. Mai mult chiar, pentru cel pasionat de munte și înălțimi Wadi Rum oferă nenumărate posibilități de hoinărit și cățărat, trasee de escaladă și canioane de explorat. Deșertul aici este o mare de nisip fin, roșiatic, brăzdat de munți și stânci. De fapt culoarele de nisip denumite "wadi", adică vale, reprezintă cursuri de apă secate, văi unde numai în perioada ploilor abundente mai curge sau se acumulează apă.

Turismul a pătruns și aici în forță dar, din fericire, există întotdeauna căi de a evita aglomerația și de a savura frumusețea naturii în liniște. Numeroase camp-uri de beduini oferă posibilități de înnoptare și masă și organizează excursii cu mașina, pe cal sau cămilă. Se pot petrece astfel sejururi în deșert parcurgând un traseu nomad, înnoptând în corturi tradiționale ale beduinilor. La extrema cealaltă sunt turele de o jumătate de zi cu mașina care te poartă în grabă de la o atracție la alta. Acei turiști însă, fără prea mult timp de petrecut aici, nu vor simți pacea acestui loc și nu vor descoperi colțurile cele mai fermecătoare și neîntinate.

Pentru cineva ca mine însă, iubitor de natură și munte, pasionat de fotografie și în căutarea izolării pentru a putea contempla și medita în liniște, nimic nu întrece explorarea pe jos. Echipat cu toate cele necesare supraviețuirii poți face o tură de câteva zile prin deșert pornind din - și revenind în - satul Rum. Mersul pe jos este cea mai bună modalitate pentru a explora în voie colțuri minunate. În acest fel îți poți alege locurile de înnoptat și regiunile de fotografiat la răsărit și asfințit. Și, în absența scorpionilor, șerpilor și a altor vietăți periculoase, o simplă folie de izopren și sacul de dormit sunt mai mult decât suficiente. Astfel poți contempla cerul înstelat noapte de noapte visând și, în cele din urmă, adormind cu ochii la stele. Umblând desculț prin nisipul adânc vei descoperi flori minunate și delicate pe care, cu siguranță, puțini străini le-au văzut. Iar sentimentul de pace trăit și fascinația explorării acestor locuri reprezintă experiențe greu de cuprins în cuvinte.

Acest colț de lume fascinează însă nu numai prin peisaj, ci și prin cultura și obiceiurile locale. Este țărâmul beduinilor, oameni extrem de ospitalieri și deosebit de mândri. Chiar dacă acum stilul de viață nomad a fost în mare parte abandonat, beduinii nu pot rezista chemării deșertului unde continuă să revină sau să-și petreacă o mare parte din timp. De fapt, satul Rum, "poarta de intrare" pentru turiști, se află în plin deșert, între două lanțuri stâncoase. Pe ulițele prăfuite întâlnești capre, cămile și copii cu zâmbetul pe buze. Fiecare gospodărie are câteva animale dintre care nu lipsește cel puțin o cămilă. Păstoritul este o îndeletnicire tradițională. Caprele sunt duse la păscut în deșert, în locuri cunoscute de localnici unde cresc, ce-i drept sărăcăcios, plante savurate de ierbivore. Secretele deșertului, cum ar fi izvoarele

ascunse, rezervoarele de apă săpate în stâncă care se umplu primăvara după ploi, traseele de acces și ascensiune pe diverse vârfuri, scurtăturile prin canioane, toate acestea sunt transmise din generație în generație. Este o lume încărcată de tradiții vechi, în ciuda prezenței deja inevitabile a telefoanelor celulare și a mașinilor de teren scumpe.

Dacă ai norocul, pe care eu l-am avut, de a fi primit în sânul unei familii de beduini, poți avea parte de numeroase alte experiențe extraordinare și chiar unice. Din păcate, acestea pot da naștere frustrării fotografului pentru că beduinii, și mai cu seamă femeile, ocolesc aparatele de fotografiat. Dar dacă vrei să afli și să înveți mai multe despre acești oameni, dacă îi apreciezi și îi respecti cu adevărat, atunci trebuie să-ți înfrângi impulsul și să lași aparatul fotografic deoparte memorând imaginile inedite doar în suflet. Vei fi însă

răsplătit pe cinste prin încrederea acordată și experiența trăită. Am asistat așadar la ritualurile de zi cu zi, de la coacerea pâinii la mulgerea cămilei, de la tăierea caprelor la pregătirea mâncării tradiționale - "mensaf" -, de la obiceiurile de sfârșit ale Ramadanului, la oștețe cu familia și jumătate din sat. Nu am stat nici o clipă printre turiști, dar m-am jucat cu copiii beduinilor și i-am distrat stâlcind puținele cuvinte arabe pe care le-am învățat cu greu. Nu am avut parte de pat, masă și scaune, ci am mâncat pe jos, cu mâna, din același vas cu întreaga familie, în curte, la umbra măslinilor. Iar când am plecat, luarea de rămas-bun a fost încărcată de căldură și nostalgie. Un colț de lume unde am lăsat în urmă prieteni dragi.

Diana Diaconu | Vancouver, Canada
www.veggie2go.blogspot.com

Povestea fotografiei câștigătoare din luna august

ADRIAN VĂJU

“Câteva cuvinte despre mine... M-am apucat de fotografie încă de pe vremea aparatelor pe film, dar am început să înțeleg mai multe din tainele fotografiei când am intrat în era digitală. Din păcate, în ultima perioadă nu am avut foarte mult timp la dispoziție să mă ocup de fotografia de natură, însă nu scap nici un prilej atunci când timpul îmi permite.

Referitor la fotografia câștigătoare, aceasta a fost realizată în 2008 în zona comunei Vulcan, la aproximativ 16 km de Brașov. Comuna este înconjurată de dealuri acoperite de livezi de meri și pâlcuri de păduri spectaculoase.

Era o dimineață răcoasă de septembrie, cu norișori răzleți, un soare blând și urme de ceață ce acopereau porțiunile mai joase ale dealurilor. Am observat liziera acestei păduri și jocul razelor de soare printre frunzele copacilor încă adormiți și înconjurați de ultimele rămășițe ale ceții, chiar pe drumul de întoarcere spre casă. Am declanșat de câteva ori și apoi am rămas nemișcat bucurându-mă de frumusețea pădurii!

Mai multe fotografii din zonă puteți să găsiți pe www.vajudrian.ro

Tu cum privești lumea?

Dacă o privești ca noi, prin obiectivului aparatului, atunci ești binevenit în noua comunitate a fotografilor de natură pe

www.fotonatura.ro

Am admirat viețuitoare grațioase în zboruri line, am fost martori la clipe din existența gingașelor ființe ale cerului, am fost surprinși de coloritul și detaliile unor penaje neobișnuite, am aflat informații valoroase despre comportamentul înaripatelor și pentru toate acestea le mulțumim celor care ne-au trimis fotografii pentru tema "PĂSĂRI".

Vă prezentăm imaginile câștigătoare:

Locul I - Un binoclu Nikon Sport Lite

Nagy Zoltán Gergely - Târgu Mureș

Locul II

Costaș Dumitrescu - București

Locul III

Mátyás Dezső - Gheorgheni

Păduroi Claudiu - Braşov

Mircea Costina - Brad (Hunedoara)

Costaş Dumitrescu - Bucureşti

Mircea Costina - Brad (Hunedoara)

*Mai multe fotografii din selecția
finală puteți găsi pe
www.phototravel.ro*

PHOTO Travel lansează pentru luna octombrie concursul cu tema "**TEXTURI**".

Îl adresăm celor ce caută structurile inedite ale elementelor naturale, celor ce doresc să fie surprinși de cele mai diverse detalii, celor ce se lasă încântați de modelele terestre abstracte, celor ce urmăresc liniile aparte de pe suprafețele plane sau doar privesc compozițiile complexe aflate dincolo de cenușul marilor bulevarde.

Pentru înscriere la concurs așteptăm maxim două fotografii în format digital, respectând tematica propusă. Acestea pot fi trimise de pe site-ul nostru:

www.phototravel.ro, accesând secțiunea CONCURS sau prin e-mail la adresa concurs@phototravel.ro.

Un juriu va selecta imaginile primite, iar fotografiile cu cel mai bun punctaj vor fi publicate în numărul viitor al revistei.

Câștigătorul concursului va fi premiat cu un curs de fotografie susținut de Dan Dinu în cadrul proiectului PHOTOLIFE.

Termenul limită de înscriere: 16 octombrie 2009.

CERINȚE: jpg | 1200 pixeli latura mare | 72 dpi (se acceptă resize la imagini)

Nume fișier: Prenume_Nume-Titlul_fotografiei.

Este permisă numai o editare de bază a fotografiilor înscrise în concurs.

Nu se acceptă imagini manipulate digital.

Pentru numărul următor tema concursului este "REFLEXII".

PHOTOLIFE
DISCOVER YOUR PASSION

La Sfânta Ana vom cutreiera împreună păduri de conifere și foioase în căutare de subiecte pretențioase, vom poposi pe malul lacului pentru reflexiile mestecenilor aurii, vom admira lumea de pitici a Tinovului Mohoș și îi vom fotografia lacurile întunecate și oglinzirile perfecte, cu alte cuvinte ne vom bucura de tot ce are toamna mai bun din punct de vedere fotografic.

23-25 octombrie 2009
mai multe detalii pe

WWW.PHOTOLIFE.RO

**CULORILE TOAMNEI
WORKSHOP**

FOCUS:

Rafael Rojas

PROFIL:

Helmut Ignat

SPECIAL:

comunitatea Alpinet.org

FOTOLOCAȚIE:

Țara Lăpușului

ECHIPAMENT:

Test de teren

PRACTIC:

Fotografia Monocrom

Literatură

Informare

Rețete

Personalități

Vacanță

Produse

Artă

Media

Obiceiuri

produs în.ro

Construim lista produselor românești de calitate

*i*logicdesign

advertising | design | creatie

illogicdesign.ro